

Emperyalizme ve Faşizme Karşı

DEVİRİMCİ HAREKET

YAŞAMDA ÖZGÜRLÜK OKSİJENİNİ SOLUYABİLMENİN
VE GÜZELLİĞİ PAYLAŞMANIN YOLU
ÖRGÜTLÜ OLMaktan GEÇER”



izlerin tercihi, 'kendi kusurlarına sevdalanmak' yerin
londa kendi iç devrimini gerçekleşt

DEVRİMCİ HAREKET'TEN

Türkiye Devrimci Hareketi, hol kardeşli bir aileye benziyor. Bu aile içerisinde "örgütsel yaş" olgusu, olgunluk için tek kıstas olarak ele alınamayacak ise de; kavgaya sonradan katılanların, herkesin bildiği aşamalardan geçmesi ve bu aşamalarda olgunluk eksikliği sebebiyle durumu **abartı** üzerine oturtması doğal karşılanmalıdır. Bizler, dönem dönem bu türden vurgular yapmak durumunda kalsak da tavrımız, dostlarımızın dikkatini kimi noktalara çekmekle sınırlı kalıyor. Doğaldır ki çözümü, **kavganın içerisinde pişmek** olan problemler için bizlerin yapabileceği daha fazla bir şey yok. Söylenen veya yazılan pek çok şey, mantıksal sonuçlarına kadar düşünülüp irdelenirse; nelerin söylenmemesi veya yazılmaması gerektiği daha kolay anlaşılacaktır.

Gelelim okurlarımıza... Geliştirdiğimiz ilişkilerde amaçladığımız karşılıklı etkileşim ve yakınlaşma, belirli ölçülerde meyvelerini verse de bu konuda hâlâ bir eksiğin olduğu yadsınamaz.

Konfüçyüs "Yolları aynı olmayanlar birbirlerine danışmazlar" der. Birbirine danışarak iş yapmak, özellikle aynı amaç etrafında bir araya gelenler için daha mümkün ve gereklidir. Birikimin, analiz ve öngörü yeteneğinin verimli kullanılabilmesi örgütlü güçleri, bireyden ayıran önemli bir özelliktir. Ashında, örgütlü bir güç olabilmenin avantajı kullanılmıyor. Tek tek özellikler toplanarak ortak amaca yöneltilemiyorsa, ortada bir sorun var demektir.

Karşılıklı etkileşim, danışma ve dayanışma açısından **dergi** ile **okur** ilişkisi de benzer bir özellik sergiler. Dergi, görünürdeki bilgi sunan, öğreten konumu sebebiyle objektif olarak danışılan konumdadır. Böyle olmasında bir terslik yok ise de, bu ilişki **karşılıklı beslenme** durumuna sokulamazsa, bir şeyler eksik kalmaya başlar. Gerçekte, çeşitli biçimlerde gıda alınan bir organ olan dergi, aynı zamanda tüm okurlarca beslenmek durumundadır. Bu, yolları aynı olanların birbirlerine danışmasının ifadesi olacaktır.

Bütün bir yaşama içerilmiş devrimci bir tarzı, farklılık belirtisi olarak addeden bizler; oluşturduğumuz ortak kültürü, yaşam satrancının tüm taşlarında etkili kılmalıyız. Ancak, farktan söz ederken, fark sevdalısı duruma düşülmemelidir. Mesele, etrafımızı çevreleyen **dost siyasetlerle** fark oluşturmak, mesafe açmak değildir. Hatta belki, fark yerine, **özelliğ** kavramını kullanmak daha uygun düşecektir. Kolay kazanılmış ilişkiler kolay kaybedildiği gibi, kolay oluşturulmuş mesafeler de kolay kapanır. **Daha yükseğe çıkmak isteyenlerin dikkat edeceği ilk husus, doğru bir merdiven kullanmaktır. Hatta bu, aşağı inerken veya geri çekilirken de uyulması gereken bir kuraldır; aksi taktirde yapılmış olan şey, geri çekilme değil, kendini boşluğa bırakma anlamına gelecektir.**

Devrimci ortamlarda üreyerek, mücadele etmeyi olanaksız kılan veya devrimcinin kendi silahıyla kendisini vurmasına sebep olan **"tatlı zehirler"** vardır. Bunlara karşı dikkatli olunmalıdır. İnsanın içinde, bastırılmış veya direnci kırılmış vaziyette bulunan kimi eğilimler vardır ki, uygun bir ortamda yeniden canlanma ve boy verme özelliği gösterir. Bu konuda, ne yapılması gerektiğine dair kafa yorarken, hareketimizin yol gösterici perspektifi önemli bir işlev yüklenecektir. Bu sebeple, yayınlanan her yazının iyice kavranacak şekilde okunması gerektiğine bir kez daha dikkat çekmek istiyoruz.

Bu sayımızda yer alan "Devrimci Gençlik" bölümünü, gelecek sayılarda da devamlı kılmaya çalışacağız. Bu konuda, gençlik çalışması içinde bulunan yoldaşlarımızın veya kendini "genç" hisseden okurlarımızın yapacağı katkılar önemli olacaktır. Aynı bir bölüm olarak yer alacak olan bu çalışmaların kalitesi konusunda okurlarımız tereddütlerini kırmalı ve öyküden şüphe, resimden makaleye veya haber ve değerlendirmelere kadar geniş bir yelpaze içerisinde katkı sunmalıdır. Hatta öğrenci olunması gibi bir zorunluluk da olmamalıdır. Bilinmelidir ki, kalite de gayret ederek ve zamanla oluşan bir olgudur. Bu nedenle, "beğenilmez" kaygısına düşmeden ürünlerimizi sunmalı ve giderek daha iyisinin oluşturulabileceğine inanarak hareket edilmelidir.

11. sayımızda buluşmak üzere, sevgiyle kalın...

DEVRİMCİ HAREKET Aylık Siyasi Dergi

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Elif Akkaya

Adres: Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. No.6/1 D.4 Cağaloğlu/İST.

Tel-Fax: (0212) 513 95 53

Hesap No: Yapı Kredi Bankası, Çemberlitaş Şubesi, 0104169-8

DM Hesap No: Yapı Kredi Bankası, Bahçelievler Şubesi, 3007082-1

Abone Yurtiçi Yıllık: 3.500.000.- TL. Abone Yurtdışı Yıllık: 100 DM.

Fiyatı : 350.000.- TL.

Baskı : Eren Ofset

İÇİNDEKİLER

Gündem

1-3

Mai

4-5

İrade Kendiliğindenliği
Kıracak ve Zafer Emekçinin
Olacak

6-7

Devrimci Değerlere
Bağlılık, Örgütsel Güven ve
Bağlılıkla İç İçedir

8-11

Filistin, Tahrip Gücü
Yüksek Çocuklarla
Özgürleşecek

12

Gençlik

13-15

Örgütsel Yaşamın Kendine
Ait Bir Disiplini ve İlkeler
Bütünü Vardır

16-20

Kemalizme Dair...

21

Yorum - Değerlendirme

22-23

Zorunlu Bir Açıklama

24

Cezaevleri-Haber-Yorum

25-26

Yurtdışından Haberler

27-32

Hollanda Temsilciliği
Beresteinlaan 166 2542 KE
Den Haag - Hollanda
Tel: 0031 (70) 359 56 22
FAX: 0031 (70) 359 56 23

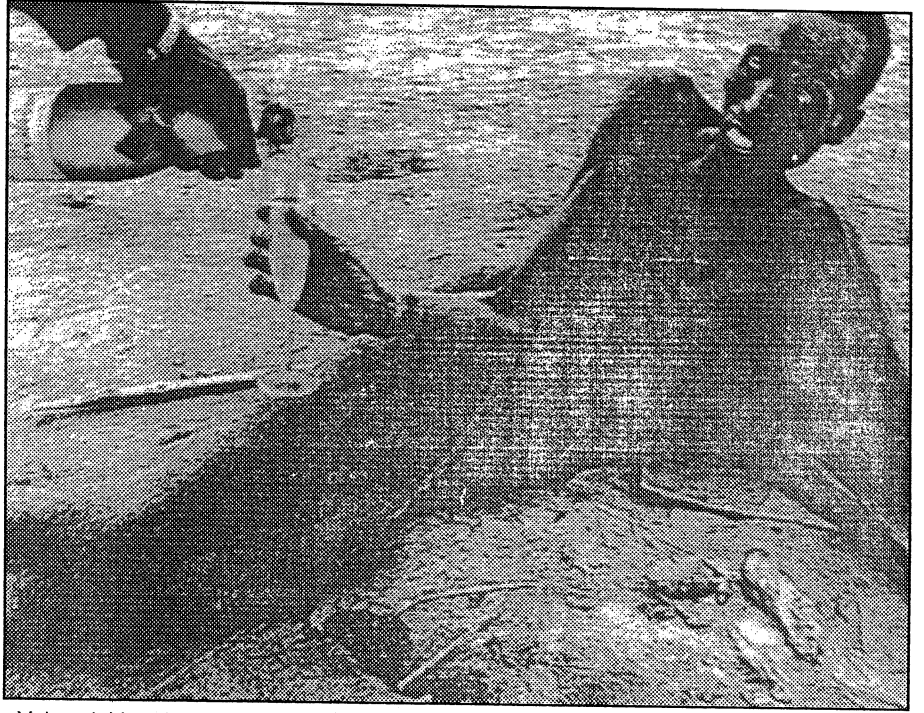
internet adresi
<http://www.devrimci-hareket.net>

Almanya Temsilciliği
Postlagerkarte Nr 034041
64283 Darmstadt - Almanya
Tel: 0049 (173) 231 69 00
Fax: 0049 69 707 916 22

EMPERYALİZM, ASALAK VE ÇÜRÜMÜŞ BİR KAPİTALİZMDİR

"Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların zengin ya da birkaç ulus tarafından sömürülmesi - bütün bunlar, emperyalizme onu asalak ve çürümüş bir kapitalizm haline getiren ayırdedici özellikler kazandırmıştır. Burjuvazinin, gitgide artan bir ölçüde sermaye ihracından gelen kazançlar ve 'kupon kırpmak' la yaşadığı, 'rantiye-devlet'in, tefeci-devletin yaratılması, gitgide daha belirgin biçimde emperyalizmin eğilimlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak, bu çürümeye eğiliminin, kapitalizmin hızlı gelişmesini önleyeceğini sanmak yanlış olur. Önlemez. Emperyalist dönemde, bazı sanayi kolları, burjuvazinin bazı katmanları, bazı ülkeler, bu eğilimlerden birini ya da ötekini, küçük ya da büyük ölçüde gösterirler. Genel olarak, kapitalizm, eskiye göre çok daha büyük bir hızla gelişmektedir. Bu gelişme, yalnızca genellikle gitgide daha eşitsiz hale gelmekle kalmayıp gelişme eşitsizliği, sermaye bakımından en zengin

Sermayenin üretim kapasitesinin ulaştığı seviye, kapitalizmin önlenemez krizini bugün artık tüm çıplaklığıyla meydana çıkarmıştır. Satmadan ayakta duramaz hale gelen kapitalizm için; üretim kapasitesinin, talebi defalarca aşan düzeyi ağır bir handikaptır. Bunu aşmak üzere reklama verilen ağırlık, kimi firmalara soluk alma şansı vermiş ise de; diğer yandan da üretim maliyetlerini arttırıcı bir etki de bulunmuştur. 1950'de bile ABD'nin reklam harcamalarının eğitim harcamalarının iki katına ulaşmış olması, bugün varılmış olan noktayı kestirebilmek için sadece bir ipucudur.



Yukarıdaki resim bir şampanya reklamıdır. Kar hırsı ile canavarlaşan tekellerin, "daha çok satmak için" başvurmayacakları hiç bir yol yoktur.

ülkelerin (İngiltere) çürümesinde kendini özellikle göstermektedir." (Lenin, 1916)

Emperyalizm, dünyanın pek çok bölgesinde bizatihi yarattığı sorunlar, bugün aynı bölgeleri kendi denetiminde bulundurma aracı olarak işlev görmektedir. Mevcut sorunların ihtiyaca göre karşılanması veya aşağı çekilmesi, emperyalizmin bölge çıkarları tarafından tayin edilen bir durumdur. Güneydoğu Asya'dan Güney Asya'ya, Ortadoğu'dan Kafkaslar'a ve Balkanlar'a dek uzanan coğrafyanın sıcaklık derecesine, figüran rolündeki bölge ülkelerinin özgül durumları da etkide bulunuyor olmasına rağmen, asıl tayin edici etken emperyalizmin kendisidir. Ve eğer emperyalist politikalar boşa çıkarılacaksa; bu, işbirlikçi güçlerce değil, bölge halkları tarafından gerçekleştirilecektir.

Güneydoğu Asya krizini takip eden günlerde, Güney Asya'da Pakistan ve Hindistan arasında gerilen ilişkiler, senaryolardaki çeşitliliğe işaret ediyordu. Son 50 yıl içerisinde birbiriyle üç kez çarpıştırılan bu ülkelerden Hindistan, yaptığı nükleer denemeye şimşekleri üzerine çeker-

ken, Pakistan'ın bölgede ABD'nin ileri karakolu olma özelliği gölgede kalıyordu. ABD, hegemonya koltuğunu bu bölgede İngiltere'den devraldıktan sonra dinsel, ulusal, kültürel vb. farklılıkları kaşıyarak etkili olmaya çalışmış; sorunsuzluk yerine, kontrol edilebilir sorunları tercih etmiştir. Son gelişmelere de bakılırsa, ABD'nin asıl rahatsızlığı, kendisinden habersiz gerçekleşmiş olmasıdır.

Böyle bir girişten sonra diyebiliriz ki, son dönemlerde dünya ölçeğinde kapitalizmin krizine işaret eden gelişmeler, emperyalizmin kontrolünü ve senaryolarını çoktan aşmış, önlenemez yapısal arızaların varlığına işaret etmiştir.

Sermayenin üretim kapasitesinin ulaştığı seviye, kapitalizmin önlenemez krizini bugün artık tüm çıplaklığıyla meydana çıkarmıştır. **Satmadan ayakta duramaz hale gelen kapitalizm için; üretim kapasitesinin, talebi defalarca aşan düzeyi ağır bir handikaptır.** Bunu aşmak üzere reklama verilen ağırlık, kimi firmalara soluk alma şansı vermiş ise de; diğer yandan da üretim maliyetlerini arttırıcı bir

etkide bulunmuştur. 1950'de bile ABD'nin reklam harcamalarının eğitim harcamalarının iki katına ulaşmış olması, bugün varılmış olan noktayı kestirebilmek için sadece bir ipucudur.

Bugün gelinen noktada, **imkan dahilinde olan üretim ile pazarlanabilir üretim** arasındaki fark öylesine büyümüşdür ki, süreçte "faiz getiren sermaye" ağırlık kazanmıştır. Kapitalizmin ayrılmaz bir ögesi olan **kâr hırsı**; biçimi ne olursa olsun, para kazanmayı amaç haline getirmiştir. Uyuşturucudan fuhuşa, silah ticaretinden bağımlı ülkelerin soyulmasına dek tüm yollar; kapitalistin üretmeden kazanma yolları olarak varlık gösterir hale gelmiştir.

Hatırlanacağı gibi, 1980'li yılların sonunda oluşan tablodan aldığı güçle burjuvazi, kapitalizmin alternatifsizliğine daha yoğun biçimde işaret eder oldu. Ekonomistleriyle, küreselleşme ideologlarıyla "Yeni bir dünya" kavramını bilinçlere kazımaya, "zafer"ine kurumsal biçimler vermeye yönelmiştir. Rakipsizlik vurgusuna da özel bir önem veren burjuvazi, belirli avantajlar elde ettiyse de; kısa sürede, kapitalizmin yalnız başına da kalsa "rakipsiz" olmadığı görüldü. Çünkü gerçekte kendi iç gelişmeleri, kapitalizm için başlı başına bir rakipti; yıkıcı özellikler taşıyan öğelerdi.

Bu özelliği, manipülasyon ile örtülme istenen kapitalizmin; bu nedenle, kriz içinde olması kadar, geçirdiği krizin niteliği de önem kazanmaktadır. Yaklaşık iki yıl önce Güneydoğu Asya'da başgösteren krizin açık veya gizli dalgaları etkisini göstermeye devam ediyor. Son olarak **Rusya ve Japonya**'da rastlanan gelişmeler, krizin boyutuna ve devamlılığına dair ciddi işaretlerdir. Tüm yanıtma çabalarına rağmen bunun, kapitalizme ait yapısal özellikler sebebiyle gerçekleştiğinin üstü örtülemezdir. Dünya ölçeğinde talebin düşmesi, gelir dağılımındaki eşitsizlikle ilintilidir ve bu, sonuçta **karlılık oranının** düşürmektedir. Aynı zamanda, işçi sınıfının direnciyle de karşı karşıya kalan sermayenin hesapları her zaman tutmuyor.

Tıkanmayı aşmak üzere saldırıya geçen uluslararası sermaye; ücretlerin aşağı çekilmesinden özelleştirmeye, kamu hizmetlerinin sınırlandırılmasından vergi yükünü düşürmeye dek çeşitli yöntemlere başvurmaktadır.

Dikkat çekilmesi gereken diğer noktalardan biri de sermayenin, üretimde spekülasyona yönelmiş olmasıdır. Paraya, üretim sürecine sokulmadan para kazandırılması yoluna gidilmektedir. Spe-

külasyon, doğası gereği **mali istikrarsızlığı** beraberinde getirmekte ve sonuçta "borsa krizleri" birbirini takip etmektedir.

KRİZ, BÖLGESEL DEĞİLDİR

1998'in başlarında Güneydoğu Asya'da tekrar ortaya çıkan ve giderek dünyanın dört bir yanına yayılan krizin kimi ülkelerde borsalardan sonra, bütün bir ekonomiyi sardığı görüldü. **Rusya, Japonya, Çin**, vb. ülkelerde krizin kaynağı ülke koşulları ile açıklanmak istense de ve genel olarak krize, spekülörlerin para oyunlarını gerekçe gösterme yoluna gidilse de; sorunun çok daha köklü sebeplere dayandığı gölgelenemez bir gerçeklik haline gelmiştir.

Varolan kriz, aşırı üretim krizidir ve kapitalist üretimin kaçınılmaz sonuçlarından biridir. Hatırlanacağı gibi, "Asya Kaplanları" olarak yansıtılan Malezya, Endonezya, G. Kore, Hong-Kong gibi ülkelerde İMF'nin dayatmaları sonucunda, ücretlerin aşağı çekilmesi, yatırımların sınırlandırılması, kamu harcamalarının kısıtlanması yoluna gidilecek ve oluşan birikimle iç ve dış borçların ödenmesi sağlanacaktı. Uygulanan bu politikalar spekülörlerin kârlarını arttırırken, ülkenin kaynaklarının yağmalanması ile sonuçlanmış ve ekonomiyi, tüm sektörlerde bir krize sürüklemiştir.

Dış borç yükü altındaki ülkeler, krizin yükünü daha ağır biçimde hissetti. Ülke paralarının dolar karşısında değer yitmesi borcun ağırlığını daha da arttırırken, ithal malları ile genel olarak fiyatları yükseletti.

Zincirleme etkiler, zincirleme önlemleri beraberinde getirdiyse de yapılan müdahalelerin çoğu krizi aşmaya yetmedi. Zaten **Nevyork Borsası**'nın değer kaybetmesi tek başına piyasaları şaşkına çevirmeye yetti. Türkiye dahil çeşitli ülkelerde, İMF'nin Bankacılık ve Mali sistem alanında bir dizi önlemin alınması gerektiği yönündeki uyarıları gözlemlendi. Rusya'ya yapılan 22 Milyar dolarlık yardım, krizin oluşumunu önleyemedi.

Varolan kriz, aşırı üretim krizidir ve kapitalist üretimin kaçınılmaz sonuçlarından biridir. Hatırlanacağı gibi, "Asya Kaplanları" olarak yansıtılan Malezya, Endonezya, G. Kore, Hong-Kong gibi ülkelerde İMF'nin dayatmaları sonucunda, ücretlerin aşağı çekilmesi, yatırımların sınırlandırılması, kamu harcamalarının kısıtlanması yoluna gidilecek ve oluşan birikimle iç ve dış borçların ödenmesi sağlanacaktı. Uygulanan bu politikalar spekülörlerin kârlarını arttırırken, ülkenin kaynaklarının yağmalanması ile sonuçlanmış ve ekonomiyi, tüm sektörlerde bir krize sürüklemiştir.

"Asya Kaplanları"nın yaşadığı krizden en çok etkilenen ülkelere biri de **Japonya** oldu. Japon bakanlarının bu ülkelere açmış olduğu kredilerin geri gelmemesi olasılığı, krizin etkisini doğrudan hissettirmesine sebep oldu. Ayrıca, ABD'nin Japon mallarını kendi pazarına girişini ve yayılmasını güçleştirici tedbirleri ve aynı şekilde Avrupa'da Almanya'nın bu konuda aldığı önlemler, Japon ekonomisini ciddi boyutlarda zora sokmuştur. Dolar karşısında değer yitiren Yen'in etkisi ise, yatırımdan ihracata kadar pek çok alanda hissedilmiş, durgunluğu beraberinde getirmiştir.

EKİM DEVİRİMİNİN 81.

YILINDA RUSYA'NIN HALİ

Rusya'da ekonominin hemen tüm sektörlerini etkisi altına alan kriz, dünya basınına konu olmuşken aynı zamanda nedenleri üzerinde koparılan fırtınalar, her zaman olduğu gibi bu kez de tartışmaların odağına sosyalizm oturmuştur. 1990'lı yıllarda, Sovyetler Birliği'ndeki dağılmayı arkasına alan burjuva ideologları, sosyalizmi "günah keçisi" olarak göstermekte güçlük çekmemişti. Ancak bugün gelinen noktada, Rusya'daki krizin de kapitalist dünyadaki diğer örneklere benzerliği, yaşanan zincirleme etkiler bu kez "sosyalizmin geri gelme tehlikesi"ni gündemleştirmişti.

Ruble, dolar karşısında %50 devalüe edilirken, yerli ve yabancı sermaye spekülatif alanlara kaymış, yatırım durmuş, ithalat daralmış ve temel tüketim malları konusunda ciddi bir yokluk meydana gelmiştir. Devrim öncesi Rusya'yı çağırıştıran açlık-yokluk tabloları, dünyanın ilk sosyalizm deneyini yaşamış bir halk için, sorgulanması gereken pek çok şeyi gündeme getirmiştir. Hiç kuşkusuz bu krizin aşılması için, emperyalist tekellerin dünya ölçeğinde atacağı adımlar olacak ve çöküntü birkez daha geciktirilecektir. Rusya'da da İMF politikalarında ısrar, piyasa ekonomisine devam, özelleştirme, taşeron-



laştırma vb. tavsiyeler gelmeye devam etmektedir.

1917 Ekim Devrimi'nden geriye kalan kazanımların da yok edilmesi isteniyor. Ücretsiz çocuk bakımından sağlık hizmetine; kira, gıda gibi alanlarda yapılan desteklerden eğitim, emeklilik vb. konusunda sahip olunan kazanımlara kadar geniş bir yelpazede haklarını tasfiyesi amaçlanmaktadır. Rusya'daki bu krizin çeşitli biçimlerde hafifletilmesi/atlatılması mümkün olabilir; ancak yapısal olan bu sorunların kökten çözümü ne Duma içindeki aritmetikle nede sosyalizm etiketli revizyonist partiyle mümkün olacaktır. Rusya'da güçlü bir devrimci dinamiğin varlığı, sosyalist değerlerle tanışmış emekçi kesimlerin oluşturduğu tehdit, dünden bugüne devralınan birikim bir bütün halinde Rusya halkı için bir avantaj oluşturmaktadır. Bu avantajın doğru kullanılabilmesi, Rusya'yı sosyalizme, dünyadaki pek çok ülkeden daha erken buluşturabilir.

Dikkat edilecek olursa, bugün artık, sosyalizmden geriye kalanın aşılmasındaki zorluğa açık açık işaret edilir hale gelindi. Farklı bir dille ifade edilmiş de olsa, Herald INTERNATIONAL Tribune'den yaptığımız aşağıdaki alıntının dikkate değer olduğunu düşünüyoruz.

“KOMÜNİZM SONRASI DENEYİM ÇUVALLADI

Rusya'nın bugün içinde bulunduğu krizden çıkarılabilecek tek kesin sonuç bir dönemin sonuna gelinmiş olduğu. Yeltsin dönemi kisinlikle bitti. Ve muhtemelen pazar demokrasisinin evrensel bir ideal olarak zafere ulaştığı kuramı da. 1991'de Rusya'da komünizmin çökeceği kesindi. O zaman Rusya ve tüm komünizm sonrası

devletlerin şu veya bu biçimde Batılı ölçütlere uyum göstereceğinden kimsenin şüphesi yoktu. Oysa şimdi Yeltsin sonrası Rusya'nın nasıl bir biçim alacağını önceden kestirmek imkansız. 'Komünizm sonrası Rusya'sının üç modeli vardı. Birinci model pazar demokrasisiydi. Reform, fiyatların serbest bırakılması, özelleştirmeye gitme ve rubleye istikrar kazandırma yoluyla pazar demokrasisine geçiş anlamına geliyordu. Tüm hatalarına karşın Devlet Başkanı Boris Yeltsin, bu politikanın uygulanması açısından vazgeçilmez addediliyordu çünkü, reformcuları aşırı milliyetçi ve neokomünist güçlere karşı yalnızca o koruyabilirdi. Gelgelelim Rusya'nın lebaral deneyimi şaşkıncı ve hiç beklenmedik bir biçimde çöktü. Hem iflas eden hem de hükümsüz kalan Rusya, komünizmin çökmesinden sonraki en kötü darboğazdan geçiyor. Bu olaylar pazar ekonomisini, Batı ülkelerindekinden daha geniş kapsamlı bir sosyal refah devleti ile kaynaştıran ikinci modeli daha güvenilir kılmakta. Ancak sosyal refah devleti için önce paranın bulunması gerektiğinden, bu model hiçbir Doğu Avrupa ülkesinde saf biçimiyle uygulanamadı. En radikal olan üçüncü modele göreyse, pazar demokrasisine geçiş Gorbaçov zaten gerçekleştirmişti. Dolayısıyla gerçek reformlar, bu yönden sapılmadan hayata geçirilmeliydi, ta ki 'insan yüzü sosyalizm'e ulaşıncaya değin. Ancak bu, devrini doldurmuş bir fantaziden ibaret. Macaristan ve Doğu Alman komünist rejimleri, bu modeli 1989 ve 1990'da denemek suretiyle tarihten silindi. Kuramlar kendi aralarında tartışa dursun, pratikte Batı, Rusya'da ancak liberal pazar ekonomisini destekleyebilir. Ama şimdi bu uygulama çöktü ve Batı Rusya'ya ilaç

gibi gelecek etkin bir model üretemiyor. Rusya'nın çöküşünün en temelinde ise devasa Sovyet devletinin geride bıraktığı kurumlaşmış kötülükler yatıyor ki bu Doğu Avrupa'nın pazar ekonomisine geçişinde ortaya çıkmayan bir engeldi." (5-6 Eylül 1998)

Rusya'da 6000 kişi üzerinde yapılan bir kamuoyu yoklamasına göre; cevap verenlerin %11'i hükümete karşı silahlı ayaklanmayı destekleyeceğini, %12'si ise bir genel grevde yer alacağını söylüyor. Bizler gösterge olarak elbette ki salt bu rakamlara bakmayacağız; ama bu rakamların bile, halkın, öfkesini sınavan zorbalık örnekleri karşısında ne büyük güç olduğunu, mücadele tarihi defalarca kanıtlamıştır.

TÜRKİYE, RUSYA'DAKİ KRİZDEN DE ETKİLENDİ

İç ve dış borç anapara ve faizlerinin ödenmesine göre yönlendirilmiş olan Türkiye ekonomisi; yaşanan krizden doğrudan etkilendi. Dışarda ihracatın daralması, içerde durgunluk pek çok sektörü etkilerken işten çıkarmaları da hızlandırdı. Rusya ile yoğun ticari ilişki içerisinde bulunan Türkiye için Rusya'daki krizin etki etmemesi düşünülemezdi. Başlangıçta, krizin Türkiye'yi etkilemeyeceği yönünde açıklama yapan "ekonomi kurmayları" ve baskındaki sözcüleri, sonradan krizi kabullenmiş; ama aynı krizi sermaye çevrelerinin lehine yapılacak düzenlemeler için gerekçe etme yoluna gitmişler. Belirli bir süre, rant ve faiz gelirlerinden vergi alınacağı yönünde yapılan açıklamalar geri alınmış ve vurgunları vergilendirmek yerine yeni vurgunlara olanak tanınmıştır. Holding sahiplerinin, vurguncuların memnun edildiği düzenlemeler sonrasında yapılan açıklamalar; hükümetin halen "destek" istemeye devam ettiğini/edeceğini gösteriyor. Gerçekte ekonomide önlem adı altında atılan adımlar, 1980'deki 24 Ocak kararlarından veya 1994'deki 5 Nisan kararlarından öz itibarıyla farklı değil. Yapılmak istenen şey, yine krizin yükünü işçinin-emekçinin sırtına yıkmaktır. Çeşitli biçimlerde desteklenen ve vergi yükünden kaçan sermayedarların aksine, tüketim maddeleri üzerinden peşin olarak vergi öder durumda olan emekçilerin durumu, krizin sert geçen her dalgası sonrasında daha da kötüye gitmektedir.

Bu gelişmeler, yerel veya genel çerçevede devrimci olanaklara yeni olanakları ekleyebilecek dinamiklerin habercisidir. Yeter ki hazır olabilelim...

MAI; ULUSLARARASI SERMAYEYİ, GİRDİĞİ HER ALANDA GÜVENCEYE ALAN HESAP VE DÜZENLEMELERİN PROJELENDİRİLMİŞ EN SON ŞEKLİDİR

Kapitalizm ile beraber anılmaya başlanan büyük sanayi, gerçekte kapitalist üretim tarzı ile çelişme halindedir. Kapitalizmin, büyük sanayiye dar gelen çerçevesi; halkta proleterleşmenin ve üründe aşırı birikmenin sebebi olur. Bu iki sonuç da, kapitalizm de birinin diğerinin nedeni olduğu içsel bir çelişki olarak varlık gösterir.

Çelişkinin kendisi aşılamayınca, etkilerini yok etme veya en aza indirme yoluna gidilir. Bunun sonuçları, özellikle kendine pazar alanı bulma, varolan alanları genişletme biçiminde ortaya çıkar. Proleterleşmenin/yoksullaşmanın ise, sistem tarafından geliştirilebilecek bir çözümü yoktur. Asıl olarak, doğabilecek tepkilerin, sisteme yönelmesini önleyici/geciktirici tedbirler alınır. Bunun yanında, kâr oranlarının düşmesini önleyen ve sermayeyi, girdiği her alanda güvenceye alan hesaplar yapılır; düzenlemelere gidilir. Bunların projelendirilmiş en son şekli MAI olmuştur.

Bugün bir kez daha, "modern tarihte, bütün siyasal savaşımın sınıf savaşımı oldukları ve sınıfların bütün kurtuluş savaşımının, zorunlu olan siyasal biçimlerine karşın -çünkü her sınıf savaşımı bir siyasal savaşımdır- son tahlilde ekonomik kurtuluşun çevresinde döndükleri kanıtlanmıştır. (Engels, Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu, s:61)

Siyasal alan ile ekonomik alan arasındaki belirleme ilişkisi tek yanlı değil ise de, birincil olanın "ekonomik ilişki-

ler" olması; karşımıza son derece gelişmiş biçimiyle çıkan devlet iradesinin bağımsız olmadığını gösteriyor. Büyük bir mekanizma olarak varlık gösteren devlet, görünüşte bağımsız bir işleyişe sahiptir. Ancak, iradenin hangi biçimde gerçekleştirileceğini tayin eden asli/belirleyici etmen, devletin kendisi değildir. Uluslararası arenada söz sahibi olan sermaye güçlerinin, MAI gibi bir projede pek çok devlet iradesini harekete geçirebilmesi, bu işleyişin özüne ve çapına dair önemli bir göstergesidir.

MAI (Multilateral Agreement on Investment)'yi hazırlayan koşullar, 1970'lere dek uzanır. Dünya ekonomisinin, 1970'li yılların ilk yarısında geçirdiği kriz sonrasında uluslararası tekeller, hacim ve etkinlik düzeyinde hızlı bir büyüme sürecine girmiştir. 1987'de yapılan bir araştırma en büyük 10 bilgisayar firmasının dünya üretiminin %90'ını, yine en büyük 10 telekomünikasyon firmasının da dünya pazarının %85'ini denetlediğini ortaya koyuyor.

Çok Taraflı Yatırım Anlaşması (MAI) henüz imzalanmamış olan ve üzerinde görüşmelerin devam ettiği bir anlaşmadır. Son olarak 27 Nisan 1998'de yapılan toplantıda, görüşmelere altı ay ara verilmesi kararlaştırıldı. Ancak bu, genel yönelim içerisinde ve emperyalist tekellerin aldığı mesafe karşısında önemli bir gecikme sayılmaz. (*) Zaten MAI'nin özelliği, bugüne kadar varolan deneylerin, anlaşma ve uygulamaların üzerinde yükseliyor olmasıdır.

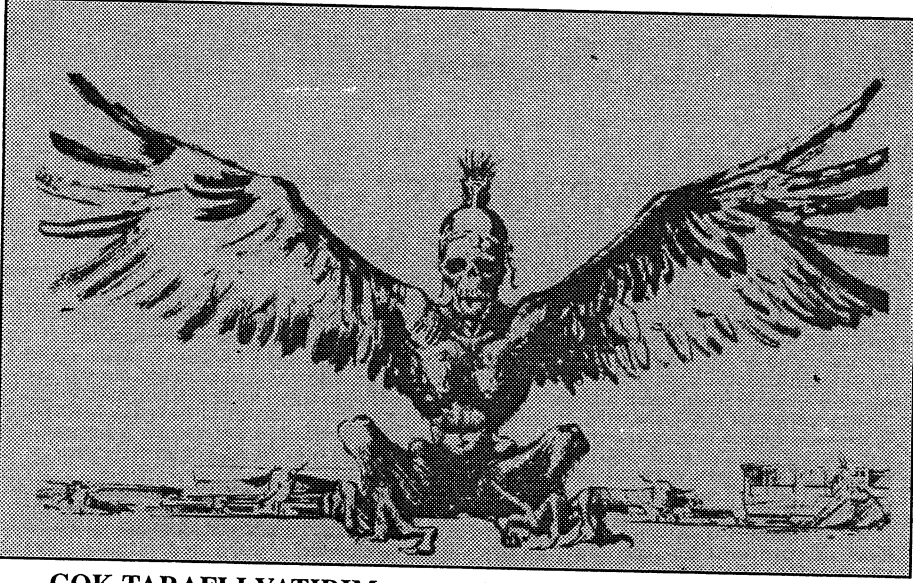
Yani bu anlaşma gecikse de, içerdiği çeşitli maddeler, yürürlükte olan başka anlaşmalar çerçevesinde hayata geçiriliyor.

Türkiye'de, her türlü yasa engelini hiçe sayarak Eurogold'un varlık göstermesi, anayasa engeline rağmen Tekel'in BAT'a satılması; Telekom ve enerji gibi tekellerin hisse senetlerini yabancılara satma hesaplarında mevcut engellerin üzerinden atlanıyor olması vb. pek çok uygulama, MAI'nin ne ertelenmesinin ne de henüz imzalanmamış olmasının süreci kesintiye uğratmadığını gösteriyor.

Azami kâr, sömürü ve sömürgeleştirme sürecine hiçbir zaman ara vermeyen emperyalistler için, gerekli olan kurumsallaşma sağlanmış, yasal çerçeve çizilmiştir. Bunlardan, Dünya Ticaret Örgütü (WTO), Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT) dahilinde, uluslararası tekellerin çıkarlarını gözetmektedir. Ayrıca, ABD, Kanada ve Meksika arasında imzalanan Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması (NAFTA) veya Türkiye ile AB arasında yapılan GB anlaşması; sermayenin önündeki engelleri kaldıran benzer anlaşmalardır. Bunlara ek olarak, IMF'nin "yapısal uyum" programları ve Dünya Bankası'nın, Çok Taraflı Yatırım Garanti Ajansı (MIGA) vasıtasıyla gerçekleştirdiği uygulama benzer amaçları içermektedir.

Kurucu üyeleri arasında Türkiye'nin de olduğu ve 144 üye sayısına sahip olan MIGA (Multilateral Investment Guarantee Agency), 1988 yılında Dünya Bankası bünyesinde kurulmuştur. Yakın tarihe kadar da üzerinde pek durulmayan, tanınmayan ve bir sigorta şirketi izlenimi veren bir ajanstı. Sahip olduğu sermayenin hemen tamamı üye ülkelerin hisselerinden oluşuyor. Bir başka ülkede yatırım yapacak olanlar, önce ajansa başvurup primini ödüyor. Böylece de, yatırım yapılan ülkede iç savaştan kamulaştırmaya, uluslararası yargı yolunun engellenmesinden zarara uğratici bir başka nedene kadar kayıplarının tazmin edilmesi güvence altına alınmış oluyor.

Yabancı sermayedarlar, doğal kaynaklar dahil olmak üzere her alanda mülk edinmekte serbest olacak. "Yabancı" olmaktan kaynaklı, sermayedarın önündeki her türlü engel kaldırılacak; yerli olanlarla aralarında hiçbir ayırım bırakılmayacak. Yabancı sermayedarın bu konuda uğradığı "haksızlık", uluslararası mahkemelerin yetkisi dahilinde, tazminat sebebi olacak. Aynı şekilde, ev sahibi ülkenin yasaları ve hükümetçe alınan kararlar, yatırımcı sermayedarın aleyhine bir durum yaratması halinde tazminat hakkı doğacak. Özelleştirme konusunda yabancı sermayeye hiçbir sınırlama getirilemeyecek ve altın hisse uygulamalarına son verilecek



ÇOK TARAFLI YATIRIM ANLAŞMASI NELER İÇERİYOR?

29 OECD ülkesi tarafından, 1995'te gizlilik içerisinde başlatılan ve imzalanması halinde başka ülkelere de dayatılacak olan bu anlaşmanın ana fikri; yatırımlar konusundaki her türlü kuralı yatırımcının lehine düzenlemek. Bu anlaşmanın imzalanması halinde, ev sahibi ülkelerin, hiçbir sektörde yabancı sermaye girişini önleme veya kısıtlama yetkisi olmayacak. Yabancı sermayedarlar, doğal kaynaklar dahil olmak üzere her alanda mülk edinmekte serbest olacak. "Yabancı" olmaktan kaynaklı, sermayedarın önündeki her türlü engel kaldırılacak; yerli olanlarla aralarında hiçbir ayırım bırakılmayacak. Yabancı sermayedarın bu konuda uğradığı "haksızlık", uluslararası mahkemelerin yetkisi dahilinde, tazminat sebebi olacak. Aynı şekilde, ev sahibi ülkenin yasaları ve hükümetçe alınan kararlar, yatırımcı sermayedarın aleyhine bir durum yaratması halinde tazminat hakkı doğacak. Özelleştirme konusunda yabancı sermayeye hiçbir sınırlama getirilemeyecek ve altın hisse uygulamalarına son verilecek (Böylece, hükümetlerin altın hisse çıkararak, özelleştirilen kurumun işleyişinde söz sahibi olabilmesi de önlenmiş oluyor). Özelleştirme konusundaki bir diğer düzenleme de, çalışanlara satış biçimindeki özelleştirmelere izin verilmeyecektir.

Yabancı yatırımcıların daha önce

karşılaştığı; belirli yerlerde yatırım yapma, yerli girdi kullanma gibi zorunluluklar veya dışarıdan eleman getirtme engeli de kaldırılacak.

Anlaşmanın bütününden de anlaşıldığı gibi, yatırım yapılacak ülkenin emperyalist tekellere, dikensiz bir gül bahçesi olarak sunulması amaçlanıyor. Öyle ki, doğal afetten toplumsal olaylara, boykottan genel greve kadar her gelişme; yarattığı zarar ölçüsünde, yabancıya tazminat hakkı doğuracak. **Çıkarlarını emperyalist tekellerle işbirliğinde gören yerli sermayedarların da destek verdiği bu anlaşma; ev sahibi ülkelere, her türden muhalif sesi kısma, tepki potansiyeli taşıyan gelişmeleri bile bastırma görevini yüklüyor.**

Anlaşmaya imza koyan taraflar, en az 20 yıl süreyle bağımlı durumda kalacak. İlk 5 yıl içerisinde çıkma başvurusu bile yapılamayacak; 5 yıl sonrasında ise, başvuru yapıldığında 15 yıl süreyle bağımlılık devam edecek.

MAI, GATT'IN GENİŞ ÇAPLI VE EKSİKLERİ GİDERİLMİŞ BİÇİMİDİR

Bilindiği gibi Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT), uluslararası arenada dolaşımın önündeki engelleri kaldırma amaçlı olarak gündeme gelmiştir. GATT öncesinde, gümrük vergilerini indirme yoluna gidilmiş ise de, bunun yerine konan tarife dışı engeller amaçlanan sonuca ulaşmayı önlemiştir.

1986'da başlayan Uruguay Round görüşmelerinde ise, önemli bir mesafe katedilememiş ve GATT çerçevesinde yapılan bu görüşmeler ancak 1993'te tamamlanabilmiştir. Görüşmelerin sonucunda ortaya çıkan ve çerçevesini emperyalist ülkelerin belirlediği "Nihai Senet", 117 ülke tarafından imzalandı. Daha sonra, Ocak 1995'te "Nihai Senet"e uyulmasını sağlayan, denetleyen ve bu konuda yaptırım uygulama yetkisi bulunan Dünya Ticaret Örgütü (WTO) kuruldu.

Nihai Senet, gümrük duvarlarını ve tarife dışı engelleri kaldırırken, aynı zamanda geniş çaplı bir sömürünün olanaklarını yaratıyordu. Buna göre, bilgisayar programları 50 yıllığına, patent ve telif hakları 10-30 yıllığına koruma altına alınıyor. Böylece, teknoloji geliştirme koşullu sınırlı olan ülkeler, zaten büyük ölçekli yatırımlar gerektiren araştırma-geliştirme alanında rekabet şansını tamamen yitirmiş oluyor.

Nihai Senet ile beraber, hizmet sektörü de serbest dolaşım kapsamına alınmış oldu. Sınır tanımayan emperyalist sömürünün stratejik öneme sahip de olsa, kimi sektörlerin dolaşım dışı kalmasına tahammülü yoktu. Söz-konusu sektörlerle ve genel anlamda yerli üreticilere verilen teşvikler, "haksız dış rekabet" sebebiyle, büyük ölçüde yasaklandı.

Bu anlaşmayla, emperyalist tekelin yatırımları önünde engel oluşturan; yerli girdi kullanma, ülkenin kalkınması yönünde çaba harcama ve ithalat ile ihracatı bu amaç doğrultusunda gerçekleştirme, vb. biçimindeki düzenlemelere ve oluşturulmuş yasal çerçevelere son veriliyor.

Sermayenin hareketinin önündeki tüm engellerin ortadan kaldırılması anlamına gelen MAI, tekelin ulaşmış olduğu düzeyi gösteriyor. Ekolojik dengenin tahribatından, yerel kaynakların talanına, kazanılmış her türlü hakkın gaspına dek yaşamın her alanında sermayenin egemenliğini hissettirmesi demek olan MAI, mutlaka emekçi kesimlerin direnişi ile karşılaşacaktır. Bu yönde yapılacak hazırlıklar ve saldırıların örgütlü karşılanabilmesi, sermayenin istediği gibi at koşurmasını önleyecektir. Bu konuda geç kalındığı ölçüde, tahribatın boyutları daha büyük olacaktır. Çünkü bu süreç zaten başlamış durumda.

(*) Nitekim, aradan altı ay geçtikten sonra, 20-21 Ekim tarihleri arasında, Paris'teki OECD merkezinde görüşmelere yeniden başlandı. Toplantılara -şimdilik- Fransa katılmaz ve bazı çekincelere sebep olurken; sonuçta "yatırımların güvenceye alınması" çabasında genel bir ısrarın olduğu gözlenmiştir.

İRİADE, KENDİLİĞİNDENLİĞİ KIRACAK VE ZAFER EMEKÇİNİN OLACAK

Kendiliğindenlik, sistem tarafından insanın ruhuna ve beynine geçirilmiş kelepçeyi kabullenmek, onunla barışık yaşamaktır. İrade ise, her türden kelepçeyi parçalamaya muktedirdir. Yeter ki iradeye, belirli bir bilinç dahilinde bu parçalayıcılık rolü verilsin. Kendiliğindenlikten bilinçliliğe geçiş, bir parmak işaretiyile olmaz; biçimi ve süresi örneklere göre değişir. Örneğin, Rusya'da 1869'daki St. Petersburg grevlerini değerlendiren Lenin; bütün Rusya'ya yayılan bu grevlerle, altmışlarda ve yetmişlerde olan grevleri kıyaslar. Doksanların grevlerini de kendiliğinden olarak tanımlayan Lenin, "kendiliğindenlik vardır, kendiliğindenlik vardır" der. Altmışlı yetmişli yıllardaki grevlere makinaların, "kendiliğinden" tahribinin eşlik ettiğinden söz eden Lenin, düşüncelerini, "Bu 'başkaldırmalarla' karşılaştırıldığında doksanların grevleri, bu dönemde işçi sınıfı hareketinin yaptığı ilerlemeyi göstermektedir ki, 'kendiliğinden unsur', özünde, tohum halindeki bir bilinçlenmeden başka bir şey değildir. İlk başkaldırmalar bile, bilinçliliğin belli bir ölçüde uyanmış olduğunu ifade ediyordu. İşçiler, kendilerini ezen sistemin kalıcılığına ilişkin çağlar boyu sürüp gelen inançlarını kaybediyorlardı... Otoriteye kölece boyun eğmeyi kesin bir biçimde terk ederek ortak direnmenin gereğini, anlamaya demeyeceğim ama, duyumsamaya başlıyorlardı." (Ne Yapmalı. s:37-38) biçiminde ifade eder.

Lenin'in burada sözünü ettiği "tohum halindeki bilinç" ve anlama öncesi duyumsama; hem gelişmelerin hakkını verebilmek hem de nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini kavramak açısından önemlidir. Aksi takdirde, ya emekçilerin bilinç eksikliğini karamsarlık sebebi sayar, ya da "bilinç faktörünün devrim için pek de gerekli olmadığı" gibi, Leninizme aykırı perspektifler oluştururuz. **Hareketsizlik halinde bile emekçi kitlelerin taşıdığı potansiyel hareketi ve "tohum halindeki sınıf savaşımını" algılayabilen ve değerlendirmelerine veri olarak katabilen devrimciler için, mevcut devrimci dinamikleri açığa çıkarmak ve bir toplam oluşturacak şekilde iktidara yöneltmek en zorlu koşullarda bile mümkündür.** Böyle bir kavrayış temelinde gelişti-

rilen çalışma tarzı, kazanımları artırırken; ne Gazi Direnişi'nin ortaya çıkışını ne de metal iş kolunda işçilerin bir gün ansızın sendika ağalığına başkaldırarak, işyerinin dışına taşan eylemlilikler geliştirmesini "sürpriz" olarak değerlendirmeyen bir seviyenin oluşumunu mümkün kılar. Sınıflar mücadelesinde olasılıklar, el-

Hareketsizlik halinde bile emekçi kitlelerin taşıdığı potansiyel hareketi ve "tohum halindeki sınıf savaşımını" algılayabilen ve değerlendirmelerine veri olarak katabilen devrimciler için, mevcut devrimci dinamikleri açığa çıkarmak ve bir toplam oluşturacak şekilde iktidara yöneltmek en zorlu koşullarda bile mümkündür. Böyle bir kavrayış temelinde geliştirilen çalışma tarzı, kazanımları artırırken; ne Gazi Direnişi'nin ortaya çıkışını ne de metal iş kolunda işçilerin bir gün ansızın sendika ağalığına başkaldırarak, işyerinin dışına taşan eylemlilikler geliştirmesini "sürpriz" olarak değerlendirmeyen bir seviyenin oluşumunu mümkün kılar.

bette ki çeşitlidir ve beklenmeyen gelişmeler de mümkündür. Ancak, sosyal gelişmelerin, ismarlama projelerle birebir uyuşmayan özelliğini kavramış ve en zorlu kavga sahnelerine kendini hazır hissedilen yapılanmalar için, ortaya çıkan "sürprizler", kelimenin tam anlamıyla bir sürpriz etkisi yaratmaz.

İşçilerin bilinç düzeyi ve onları harekete geçiren talepler, yer ve zamana göre farklılıklar gösterir. Örneğin Lenin'in sözünü ettiği, doksanlı yıllardaki grevlerde; çalışma gününün onbuçuk saate indirilmesi, daha yüksek ücret, ücretlerin zamanında ödenmesi, vb. talepler söz konu-

su. Ve o günkü koşullarda bu, ileri bir adımdı. Aynı şekilde, çeşitli illerde harekete geçen ve Türk Metal Sendikası'nda istifa eden binlerce işçinin tavrı da kendi koşulları çerçevesinde değerlendirilmelidir. İşçilerle sendika arasında başgösteren çelişme, aynı zamanda, işçi ile işveren arasındaki çelişmedir. Ancak buradaki bilincin devrimci bir bilinç olduğunu ve istemlerinin sosyal ve siyasal sistemin bütünü ile uzlaşmaz bir çelişme oluşturduğunu söylemek için henüz erken. En azından bütüne dair homojen bir duruştan söz etmek olanaklı değil. Ve gerçekte önemli olan böyle bir adımın atılmış, böyle bir sarsıntının yaşanmış ve yaşatılmış olmasıdır. Bu tür hareketlilikler, daha büyük dalgalar için, ortamda yarattığı uygunluk açısından dikkat çeker. Suyun hareketi doğru tahlil edildiğinde, nasıl bir müdahalenin hangi türden bir etkiye sahip olacağını ortaya koymak ve ihtiyaç duyulan tavrı geliştirmek mümkün olacaktır. "Dışarı"dan yapılan müdahaleler, hiçbir zaman küçümsenmemelidir. Zaten, Türk Metal Sendikası Başkanı Mustafa Özbek'in tavırlarındaki dengesiz ve saldırgan tutumun ardındaki nedenlerden biri de budur. İstenirki, işçiye, "dışarı"dan yapılacak müdahale, kendi tekellerinde olsun. Bilinç aldanması yaratarak, istenen sonucun alınabilmesi için, mümkün olduğunca işçinin içten ve dıştan yalıtılmasına özel bir gayret sarfedilir. Zaten Türk Metal'in varlık sebeplerinden biri de budur. Ancak, işçinin kendiliğinden bilinç seviyesini tarif eden sınırlar, sanıldığı aksine, çeşitli etkiler ile değişmeye açıktır. Fabrika içinden veya dışından pek çok faktör, işçiyi daha ileri adımların öznesi yapmaya müsaittir.

Bu konudaki yaklaşım farklılıkları bazen, müdahaleci rol oynayan devrimci-demokrat çevrelerin adımlarını karşı karşıya getirebilir. Ancak biz inanıyoruz ki tüm farklılığa ve dönem dönem birbirini zayıflatıcı etkide bulunan adımlara rağmen, devrimcilerin toplam rolü, işlev yüklediği her fiilde pozitif yönde etki yapar.

İşçilerin kendiliğinden bilincinin sınırlılığına ve dışarıdan yapılması gereken müdahaleye işaret eden Lenin, sınıfın hiçbir hamlesini küçümsemez. Burada



önemli olan, abartıya düşmeden, gerekli duruşu tayin edebilmek ve bu tür eylemlerin, mücadelenin çok yönlülüğü içerisinde yerini kavrayabilmektir.

“İşçiler arasında sosyal-demokrat bilincin olamayacağını söyledik. Bu bilinç onlara dışardan getirilmeliydi. Bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı, salt kendi çabasıyla yalnızca sendika bilincini, yani sendikalar içerisinde birleşmenin, işverenlere karşı savaşım vermenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilir. Oysa sosyalizm teorisi, mülk sahibi sınıfların eğitim görmüş temsilcileri tarafından, aydınlar tarafından geliştirilen, felsefi, tarihsel ve iktisadi teorilerden doğup gelmiştir.” (age. s:38-39)

Bilinir ki, kapitalizmin bütün bir yaşamı insana karşı düzenleyen yapıları, insan olan her insanda görünür veya görünmez biçimde tepkinin çeşitli tohumlarını eker. Bu tohumların belirli bir uyanış haline geçmesi üzerindeki öncü savaşçı gücün katalizör etkisi, diğer başka etkilerle kıyaslanamayacak önemdedir. Marksist teori ile donanmış öncü, emekçi kitlelerin bütününde, yaşam ve savaş bilincinin gelişme dinamiğini saptar ve üzerine düşen rolü üstlenir. Bu roldeki irade ve yol göstericilik oranı bu nedenle başka türden rollerle kıyas kabul etmez.

Gelinen aşamada sınıf savaşımının gerekleri daha çıplak biçimde kendini göstereceği için, çok daha kararlı, bilinçli ve örgütlü bir duruş gerekmektedir. İşlerin “yolunda gittiği” dönemlerde, “sendikacı” görünümü işbirlikçi sahtekarlar, gerçek yüzlerini saklı tutarlar. Ancak, boyutlanan direniş sonrasında, şiddet dahil her türden kirli yöntemi patronla işbirliği halinde uygulamaya koydukları görülmüştür.

Bilinmelidir ki, işlerin kendiliğinden seyri ve hareketsizlik, egemen ideolojinin çeşitli biçimlerde varlık gösteren etkisine açıklık demektir.

Kapitalist sistemde bir devrimci, hiçbir zaman “müdahalesizliği” savunmaz. Çünkü gerçekte, müdahalesiz/kendiliğinden bırakılan kitleler, burjuva ideolojisinin insafına -üstelik savunmasız olarak- bırakılmış sayılırlar. “Ama niye, diye soracaktır okur, kendiliğinden hareket, en az direnme çizgisini izleyen hareket, burjuva ideolojisinin egemenliğine yol açıyor? Şu basit nedenle ki, burjuva ideolojisi köken bakımından sosyalist ideolojiden çok daha eskidir, çok daha gelişkindir ve boy ölçüşülemeyecek kadar daha çok yayılma olanaklarına sahiptir. Ve herhangi bir ülkede sosyalist hareket ne denli genç ise, sosyalist olmayan ideolojiyi güçlendirme yolundaki bütün girişimlere karşı o denli gayretli savaşım verilmeli, ve işçiler o

denli kararlı bir biçimde, ‘bilinçli unsurun abartılması’na vb. karşı feryat eden kötü danışmanlara karşı uyarılmalıdır.” (age. s:50)

Dün gibi bugün de ülkemizde yaşanan polemiklere ve konu edilen suçlamalara/yakıştırmalara bakılırsa, özellikle militan sol olarak nitelenen örgütlerin çok benzer iddialara muhatap edildiği görülür. Kendiliğinden ve sınırlı iradi müdahalelerle ortaya çıkan yığınsal hareketler, çeşitli tepki ve eylem biçimleri; pek çok siyasal hareket tarafından duruşundaki **dogruluk göstergesi** olarak kullanılırken, yapılan ve söylenen şeylere bakılırsa, derinlikli bir kavrayışın ve bütünlüklü bir yöntemin gereklerinin yerine getirildiğini söylemek güçtür. Aynı göstergeler, çoğu kez, güçlü bir devrimciler örgütünün militan çabaları sonucu ortaya çıkmasına rağmen; Gazi Direnişi’nden, metal iş kolundaki eylemlere, SEKA’daki direnişten bir başka alanda ortaya çıkan militan kitlesel duruşa kadar pek çok gelişme -nedense- kendiliğindenliğe veya işçiler arasında yapılmış ve gerçekte sınırlı olan “bilinçlendirme” faaliyetlerine bağlanır. Halbuki, kendiliğinden gelişmeler, belirli bir seviyeye ulaşa dahi, daha nitelikli bir sonuca taşıyabilmek için, güçlü bir devrimciler örgütünün rolünün/müdahalesinin şart olduğu bilinir.

“Marksizmden anlamayanlar (...) işçi sınıfı hareketinin yığınsal, kendiliğinden yükselişini Zemilya i Volya’nunki kadar, hatta ondan çok daha iyi bir devrimciler örgütü yaratma görevinden bizi kurtardığını düşünebilirler. Tersine, bu hareket, bu görevi bize yüklemektedir; çünkü savaşım güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece proletaryanın kendiliğinden savaşımı hiçbir zaman onun gerçek ‘sınıf savaşımı’ haline gelmeyecektir.” (age. s:145, abç.)

Bilinir ki, kapitalizmin bütün bir yaşamı insana karşı düzenleyen yapıları, insan olan her insanda görünür ve ya görünmez biçimde tepkinin çeşitli tohumlarını eker. Bu tohumların belirli bir uyanış haline geçmesi üzerindeki öncü savaşçı gücün katalizör etkisi, diğer başka etkilerle kıyaslanamayacak önemdedir. Marksist teori ile donanmış öncü, emekçi kitlelerin bütününde, yaşam ve savaş bilincinin gelişme dinamiğini saptar ve üzerine düşen rolü üstlenir. Bu roldeki irade ve yol göstericilik oranı bu nedenle başka türden rollerle kıyas kabul etmez.

DEVRİMCİ DEĞERLERE BAĞLILIK, ÖRGÜTSEL GÜVEN VE BAĞLILIKLA İÇ İÇEDİR

Sürekli olarak insan eksiğinden söz edilmesi, devrimci hareketlerde adeta bir gelenek gibidir. Bunun, ilişki halinde bulunan insan sayısından çok, **yetişkin insanı** ifade ettiği bilinmektedir. Genellikle, hareketlerin varlık gösterdiği alanlarda önemli sayıdaki insanın ilgisi uyandırılrsa da, bunları hareketin birer kadrosu durumuna yükseltmek kolay olmamaktadır. Bu konuda engelleyici faktörlerin başında, insanların devletin ideolojik aygıtları aracılığıyla etki altına alınması ve kurtuluş projelerinden uzaklaştırılması biçimindeki çaba sayılabilir. Diğer bir engel ise, devrimci hareketin, hiçbir zaman azalmayan ve hatta giderek çoğalan görevlerindeki yoğunluk sebebiyle, "her yere ve her şeye yetişme" konusundaki eksikliğidir.

Kavganın sürdürülüş biçimini gösteren grafiklerdeki ayrıntıları okuyabilme yeteneğine sahip olan ve bizimki gibi ülkelerde, bir devrimci harekete yüklenen sorumlulukların çarpına yapancı olmayan kişiler için yukarıda anlattığımız eksikliğin, kelimenin gerçek karşılığıyla bir **eksiklik** bile sayılamayacağını kavramak güç değildir. Böyle bir bilince, **örgüt** olan her örgütün ihtiyacı olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyoruz. Hatta,

Devrimcilikten uzaklaşmış en zaafli unsurların bile, eleştiri yaparken konuşmaya "devrimci normlardan" başlaması, bir karışıklığa sebep oluyor görünebilir. Gerçekte ise, bu karışıklığı haklı kılan nedenler, sanıldığı ve abartıldığı denli çok değildir. Bizler, her zaman için, üzerinde mutabık olunmuş normları bile daha da yukarı çekebilen, çırtayı yükselten, mükemmeli zorlayan bir duruşa sahip olmalıyız.

Oyle konular vardır ki, kendi halinde doğru ve gerekli görünse de, kullanıldığı yere göre son derece zararlı bir hal alabilir. Örneğin, örgüt içi demokrasiye, eleştiri-özeleştiri yapılmasının gerekliliğine karşı çıkan hiçbir yapılanma yoktur/olmamalıdır da... Ancak, bilinir ki, örgüt içi uyum ve disiplin olmadan varlığını sürdüremeyecek olan bir Leninist örgütlenmenin, bu özelliğini zaafa uğratabilecek öğelerin barınmak için başvuracağı ilk yatak, örgüt içi demokrasidir. Bugün gelinen noktada, çevremize ve yakın tarihlerde sol içinde gerçekleşmiş gelişmelere baktığımızda; örgüt fobisi yaratarak, kuşku ve güvensizlik tohumları ekererek örgütsüzlüğe güzelleme yapan, hatta buna bir çeşit özgürlük atfeden eğilimlerin hiç de uzagımızda olmadığını görürüz.

örgütleri ayakta tutan ve sürekliliğini sağlayan en önemli özelliklerden birinin de bu nitelikteki insanların sayısını arttırabilmek olduğu bir gerçektir.

Her alanda ve ihtiyaç duyulan her mesele için, **hareketten kodro aktarımı beklemek yerine**, sorunların mümkün olduğunca alanın olanakları içerisinde aşılmasını sağlamak; kadrolaşmak ve kadrolaştırmak bizlerin hem tarzı hem de farkı olmalıdır. Elbette ki, mevcut olanakların en verimli biçimde kullanılması öngörmek, eksiklikleri saptamak ve bunları kapsamlı bir proje dahilinde aşma yöntemlerini geliştirmek hareket önderliğinin işlevleri arasındadır. Ancak, bilinmelidir ki, kurumlaşma ve birikimin en "mükemmel" olduğu durumlarda dahi, hareketin en çok ihtiyaç duyacağı şeylerin başında, her militanın hareketi tek başına sahiplenebilme bilincine/sorumluluğuna erişmesidir. Böyle bir ihtiyaç, diğer militanların hepsi bu sorumluluğu en mükemmel biçimde yerine getirse de varlığını sürdürür. Ve ayrıca, hareketin organlaşma düzeyi ile; yeterlilik veya yetersizliği ile de bir ilgisi yoktur. Böyle bir ihtiyacı, canlı ve sürekli kılan şey, kavganın kendisidir. Devrimci organizasyonları başka türlü her çeşit organizasyondan ayıran en önemli özelliklerden biri de budur. Devrimci örgütlenmelerin, bir işletme ile karıştırılmaması gerektiğine dair sıkça uyarı yapıldığını biliriz. Amaç itibarıyla ve nitelik olarak ayrı-

lan bu iki organizasyonda da bireyleyin mevcut yapıyı sahiplenme eğilimi, önemli bir farklılık olarak yansır.

Sahiplenme ve feda bilincinin gelişmesi, sürekli olarak "bir tuğla daha ekleyebilme" eğiliminin taşınması, hareketle ve devrimciliğin kendisiyle barışık olabilmeye doğrudan ilintilidir. Her an ve her biçimde "veren" konumunda olabilmek, çok özel durumlara özgüdür. Devrimcilik de öylesine özel bir durumdur ki; veren ile alanın birbirinden ayrılmayacağı bir iç içe geçme durumu söz konusudur. Hareketin bireyden, bireyin de hareketten ayrı bir şey olmadığını ifade eden böyle bir kavrayış; hareketin devamlılığını, nicelikten bağımsız olarak mümkün kılar.

Her bireyin hareket kabiliyeti ve sahip olduğu perspektife girebilen olgular toplamı, doğaldır ki **kişiyi özgü bir sınırlılık** taşır. Bu nedenle, durulan yerden görülen gerçeklikler, hareketin geliştirdiği kimi fiillerle bir çelişme oluştursa dahi; bunun, kişiyi ait perspektifi aşan nedenlere dayanabileceği düşünülerek adım atılması ve öncelik, harekete verilmelidir. Örgüt bilinci, böyle bir önceliği zorunlu kılar. Politika üreten ve ürettiği bu politikayı tüm birimlerinde hayata geçirebilen bir mekanizma -yani örgüt- olabilmeyen **olmazsa olmaz** koşulundan söz etmekteyiz.

Oyle konular vardır ki, kendi halinde doğru ve gerekli görünse de, kullanıldığı yere göre son derece za-

Devrimcilerin, mümkün olan en uygun yöntem ve araçları kullanarak sorguladığı ve ajanlığını belgeleriyle kanıtladığı birini cezalandırması sonrasında, özellikle kimi çevrelerce koparılan kıyametler, bizlerin işaret etmeye çalıştığı "devrimcilğe yabancılaşma "kültürünün" göstergelerinden/sonuçlarından sadece biridir. Ancak, dikkat edildiğinde görülecektir ki, bu tür konulara gösterilen ilgi ve tepki genellikle "her türlü şiddete karşı olan"lardan gelmektedir.

rarlı bir hal alabilir. Örneğin, örgüt içi demokrasiye, eleştiri-özeleştiri yapılmasının gerekliliğine karşı çıkan hiçbir yapılanma yoktur/olmamalıdır da... Ancak, bilinir ki, örgüt içi **uyum** ve **disiplin** olmadan varlığını sürdüremeyecek olan bir Leninist örgütlenmenin, bu özelliğini zaafa uğratabilecek öğelerin barınmak için başvuracağı ilk yatak, örgüt içi demokrasidir. Bugün gelinen noktada, çevremize ve yakın tarihlerde sol içinde gerçekleşmiş gelişmelere baktığımızda; **örgüt fobisi** yaratarak, **kuşku** ve **güvensizlik** tohumları ekerek örgütsüzlüğe güzelleme yapan, hatta buna bir çeşit özgürlük atfeden eğilimlerin hiç de uzağımızda olmadığını görürüz.

Devrimcilikten uzaklaşmış en zaafli unsurların bile, eleştiri yaparken konuşmaya "devrimci normlardan" başlaması, bir karışıklığa sebep oluyor görünebilir. Gerçekte ise, bu karışıklığı haklı kılan nedenler, sanıldığı ve abartıldığı denli çok değildir. **Bizler, her zaman için, üzerinde mutabık olunmuş normları bile daha da yukarı çekebilen, çıtayı yükselten, mükemmeli zorlayan bir duruşa sahip olmalıyız.** Ancak, bunu yapmak kadar; devrimci değerleri, bugüne dek edinilmiş olan birikimi, sağlanmış olan gelişmeyi yadsımamak ve ne liberal eğilimlerin, ne de karşı-devrimin ekmeğine yağ sürer duruma düşmeden hareket etmek de en az o kadar önemlidir.

Devrimci mücadeleler tarihi, bir bütün halinde bizlerin tarihidir; sahip çıkılmalı ve korunmalıdır. Aynı şekil-

de, **devrimci dost örgütlenmelerin** hiç de hak etmeyen ağızlarında "günah keçisi" edilmesine karşı durmak da bizlerin görevleri arasında yer almalı, bu konuda hassas davranılmalıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, normlarımıza kalite katmak bizim işimiz olmalıdır. Alan dışından gelen ve çoğu kez iyi niyetle oluşturulmuş olmayan veya cehaletle ve öznellik malül olan ölçüler yerine, kendi ölçülerimizi tercih etmeliyiz. Bizler gibi, devrimci dost örgütlenmelerin birikimi küçümsenmeyecek düzeydedir. Eksiklerin saptanması veya aşılması işini, bir başka güce veya kişilik erozyonuna uğramış çevrelerin "bağcıyı dövme" niyetli çabalarına terk edemeyiz. Daha da önemlisi, hiçbir devrimci dost örgütlenmenin, bu türden çevrelerin sofralarına meze edilmesine göz yumulmamalıdır. Böylesi sofralara konu olan ve "zekice" bir kavrayışın ürünü olduğu sanılan her meseleyi kazıdığımızda, altından çıkan gerçeklik, devrimcilere haksızlık yapıldığını gösterecektir. Çeşitli meslek grupları incelendiğinde doktorların, avukatların, mühendis veya hemşirelerin; acemilikten üstün başarılar kadar geniş bir yelpaze oluşturduğu görülür ve hatta bu doğal karşılanır. Devrimcilik mesleğinde de benzer bir test yapmak mümkündür. Ancak, çeşitli nedenlerle amaç, **günah çetelesi** tutmak olunca; devrimcilerin karşısına bir **çifte standart** acımasızlığıyla çıkılır.

Bir örnek olarak üzerinde durulacak olursa; devrimcilerin, mümkün olan en uygun yöntem ve araçları kullanarak sorguladığı ve **ajanlığını** belgeleriyle kanıtladığı birini cezalandırması sonrasında, özellikle kimi çevrelerce koparılan kıyametler, bizlerin işaret etmeye çalıştığı "devrimcilğe yabancılaşma "kültürünün" göstergelerinden/sonuçlarından sadece biridir. Ancak, dikkat edildiğin-

de görülecektir ki, bu tür konulara gösterilen ilgi ve tepki genellikle "her türlü şiddete karşı olan"lardan gelmektedir. Sorgulanan kişi, kaç devrimcinin katline sebep olmuştur; bağışlanması halinde hala zarar verme potansiyeli var mıdır; sorguda açığa çıkan ve örgütün tedbir amacıyla gizli tuttuğu başka bilgiler var mıdır; gibi sorulara yanıt aramadan veya yanıt alınmış da olsa, sürdürülen karşı-propagandanın hiçbir haklı gerekçesi olamaz. Geçmişte, yanlış yöntemlere başvurulduğunu gösteren örnekler de olsa, bunu aşmanın yolu, **felaket tellallığı** ve **kara çalma** olmamalıdır.

Bu konudaki bilinçli çabaları bir tarafa bıraksak dahi, "siyaset" ve "örgüt" işlerinin başka türden işlerle karıştırıldığını söyleyebiliriz. Bu meseleler, her aklına esenin üzerinde mantık yürüteceği, öneri getireceği türden değildir. "*Ciddi şeylerden ciddi biçimde söz edin; pedagojiyi pedagoğlara bırakın, siyasetçilere ve örgütçülere değil!*" diyen Lenin, "*Bilmeniz gerekir ki, bu 'siyaset' ve 'örgüt' sorunları kendi başlarına öylesine ciddidir ki, bunlar ancak çok ciddi olarak ele alınabilir. İşçileri (ve üniversite öğrencileriyle liselileri) bu sorunları kendileriyle tartışabilmek için eğitebiliriz ve eğitmeliyiz. Ama bu sorunları ele aldığınız anda, bunlara gerçek yanıtlar vermelisiniz*" (abç) diye uyarır.

Devrimci örgütlenmelere karşı sorumluluk bilinciyle hareket edenler, öncelikle sahiplenme yoluna giderler. Örneğin ajan meselesinde, böyle bir unsurdan kurtuldu diye o örgüt adına sevinebilmek gerekiyor. Böyle duygular yaşanmıyorsa; bu, eksikliğe işaret eder ve nedeni üzerinde durulmalıdır. Sahiplenme bilinci ve sorumluluk duygusu aynı örgütsel çatı altında bulunanlar için çok daha gelişkin olmalıdır.

Daha büyük çaplı bir paylaşımı ve biçimde değil, özde bir kavrayışı içeren devrimci ilişkiler, günlük -sıradan- ilişkilerle bir ölçek farkına sahiptir. Dışarıdan bakıldığında bir devrimci, daha az paylaşıyor görülebilir. Gerçekte ise, bir devrimciyi bir sporcudan ayıran şey; onun, mutluluğunu kitlelerle paylaşmak için bir müsabaka anını beklemeye gerek duymayacak bir yaşam sürüyor olmasıdır. Bu nedenle, yoldaşlarıyla veya kitlelerle doğrudan veya dolaylı biçimde yoğun bir paylaşım yaşayan bir devrimciyi anlayabilmek; onun, kör bir hücrede işkence seanslarını beklerken bile paylaşım hissini canlı tutabilmesindeki özelliği kavrayabilmek kolay değildir. Ve kolay olmadığı için, gerçekte devrimcilere ait bu özelliğin örneklerine sıkça rastlanır.

Ve devrimcilikte en önemli özellik, işlev yüklenmek için parmak işaretine ihtiyaç duymamaktır. Yine de, insanların hareketle bağlarının mümkün olduğunca somut olmasına özel bir önem verilmelidir. Salt bir gönül bağı biçiminde süren ilişkiler, hareketin sorunlarına sahip çıkmak ve sürekli olarak dinamik bir bağ içerisinde bulunmak için yeterli değildir. Hele ki, bazı ilişkilerin, "kendi sorumluluğunu bilerek hareket etmek" bilinciyle yürütülmek durumunda kalınması, bağların somut olmasının önemini daha da arttırıyor. İnsanlar, kendi elleriyle dokunabildikleri harekete daha fazla sahip çıkarlar.

Çalışmanın her aşamasında örgütsel güven şarttır. Kadro eksikliği, başarı eksikğine gerekçe edilmemelidir. Eksikliğin görüldüğü yerde onu gidermeye aday biçimde hareket ediyorsak, **eksik yok demektir.**

"(...) hiç adam yok-ama gene de adam var. Yığınla adam var, çünkü işçi sınıfı ve gittikçe çeşitlenen toplumsal katlar, her yıl, kendi safları arasından, protestoda bulunmayı isteyen, dayanılmazlığı herkes tarafından anlaşılmamış olsa bile, her gün büyüyen bir yığının gittikçe daha derinden duyduğu mutlakiyete karşı savaşıma güçleri yettiği kadar katkıda bulunmaya hazır, gittikçe artan sayıda hoşnutsuz kimse üretmektedir. Aynı zamanda, adam yok, çünkü önderlerimiz yok, hem geniş ölçüde hem de birbirleriyle eşit ve uyumlu bir biçimde, en önemsizler dahil, bütün güçlerin kullanılması olanağını sağlayan bir çalışmayı gerçekleştirecek yetenekte siyasal önderler, yetenekli örgütçüler yok" (Ne Yapmalı s:138)

YAŞAMDA, ÖZGÜRLÜK OKSİJENİNİ SOLUYABİLMENİN VE GÜZELLİĞİ PAYLAŞMANIN YOLU ÖRGÜTLÜ OLMAKTAN GEÇER

Hepimiz biliriz, müsabaka sonrasında, başarılı olan sporcuya bir demet çiçek verildiğinde -genellikle-

onu, kendisini alkışlamakta olan trübünlere fırlatır. Kendisine verileni, başkasına verir; kendisiyle paylaşılanı başkasıyla paylaşır. Ve hatırlayacağınız gibi, -5. sayıda- paylaşım, sevginin sac ayaklarından biri olarak tanımlanmış, insan ilişkilerindeki önemine vurgu yapılmıştı. Bu tür örnekler çoğaltılabilir; örneğin, "sinemaya giderken benim hangi filme gittiğim değil, kiminle gittiğim önemlidir" diyerek sevgi ve paylaşımın birbirleriyle ilintisine özel vurgular yapılır. Sonuçta biliriz ki, tek başına, bir stad-yumda kronometre tutarak koşan bir kişi; sahip olacağı başarı karşısında sevinse de bu, paylaşılmamışlığın eksikliğini iliklerine kadar taşır.

Devrimci ilişkiler de paylaşım-dan çokça söz edilen bir alandır. Ancak buradaki özgünlük, yer yer çelişki çağırışını yapabilir. Hiç kimseyle paylaşılmaması gereken fiillerden, kendi başımıza kaldığımızda bir sınav yerindeymiş gibi hareket etmeye kadar pek çok kesit, bu türden görüntüler oluşturabilir. Ancak bu, sadece bir görüntüdür. Ve devrimciliğin yukarıda anlattığımız ilişkilerden farkına işaret eder. **Daha büyük çaplı bir paylaşımı ve biçimde değil, özde bir kavrayışı içeren devrimci ilişkiler, günlük -sıradan- ilişkilerle bir ölçek farkına sahiptir.** Dışarıdan bakıldığında bir devrimci, daha az paylaşıyor görülebilir. Gerçekte ise, bir devrimciyi bir sporcudan ayıran şey; onun, mutluluğunu kitlelerle paylaşmak için bir müsabaka anını beklemeye gerek duymayacak bir yaşam sürüyor olmasıdır. Bu nedenle, **yoldaşlarıyla veya kitlelerle doğrudan veya dolaylı biçimde yoğun bir paylaşım yaşayan bir devrimciyi anlayabilmek; onun, kör bir hücrede işkence seanslarını beklerken bile paylaşım hissini canlı tutabilmesindeki özelliği kavrayabilmek kolay değildir.** Ve kolay olmadığı için, gerçekte devrimcilere ait bu özelliğin örneklerine sıkça rastlanır.

Topluluk içerisinde, arkadaş grubu içerisinde yaşamaya, sevinçlerini de üzüntülerini de böyle bir havuz içerisinde dışavurmaya alışkın olan insanlar, yalnız kaldıklarının hissettiklerinde (bu, odaya çekilip dinlenme biçiminde bir "yalnızlık" değil); güç, moral, motivasyon vb. yitimine uğrayabilir. Bunlar, bilinen ve anlaşılır türden durumlardır. Ancak, devrimci olan veya böyle bir kimlik için aday olan insanlar, bu "anlaşılabilirliğe" sığınma lüksüne sahip değildir. Bunun aşılabilmesinin çeşitli yolları vardır ve sanıldığı denli zor da değildir. **Eğer, "devrimciler kendine eziyet yapıyor, yaşamın nimetlerinden kendini mahrum ediyor" gibi ilkel kavrayışlarla hala vakit kaybetmiyorsak, asıl önemli adımı atmışız demektir.** Biz istediğimiz için; daha onurlu, daha güzel ve daha gerekli olduğu için devrimcilik yaptığımızın ayırıcısına varırız ki, artık ufak hesapların olmadığı yepyeni bir dünyaya dahil olmuşuz demektir. Bu bir şansdır; bütün bir yaşamına güzelliği -mutluluğu içerebilme şansısındır. Devrimci olunmadan mutlu olunamayaçağını söylemeye çalışmış veya kendi kabuğuna çekilip küçük mutluluklarla yetinmemek gerektiğini anlatmak istiyoruz.

Devrimciliği bu biçimde kavrar, yaşamımızın her anına içerebilirsek; salt bizden bekleniyor, bize görev verildi diye değil, her zaman ve enerjimizin elverdiği maksimum biçimde çalışmalara katılırız. Yanıbaşımızda çalışma henüz başlamamış veya eksik mi; o zaman biz başlatırız. Bilinmelidir ki, mükemmele yaklaşmış bir parti örgütlenmesinde bile, beraber hareket edilen tüm nüfusa "şunu yap, bunu yapsan iyi olur" diye her an müdahale etme koşulu olmaz. Ve devrimcilikte en önemli özellik, işlev yüklenmek için parmak işaretine ihtiyaç duymamaktır. Yine de, insanların hareketle bağlarının mümkün olduğunca somut olmasına özel bir önem verilmelidir. Salt bir gönül bağı biçiminde süren ilişkiler, hareketin

Görülen, duyulan veya hissedilen her eksiklikte, eğer birebir kendimizin de payı olduğunu düşünmüyor ve bunun ağırlığını hissetmiyorsak; duruşumuzda, sorgulanması gereken bir yan var demektir. Ve böyle bir sorgu, en iyi biçimde samimiyet aynasında yapılır. Çünkü bizler, ilk önce hesabı kendine vermesini bilen bir tarzı rehber aldık. Böyle bir tarzda ısrarlı olacağız. Bunun, rehaveti değil, sorumluluk bilincini büyüteğine olan inancımızı koruyoruz.

sorunlarına sahip çıkmak ve sürekli olarak dinamik bir bağ içerisinde bulunmak için yeterli değildir. Hele ki, bazı ilişkilerin, "kendi sorumluluğunu bilerek hareket etmek" bilinciyle yürütülmek durumunda kalınması, bağların somut olmasının önemini daha da artırıyor. **İnsanlar, kendi elleriyle dokunabildikleri harekete daha fazla sahip çıkarlar.**

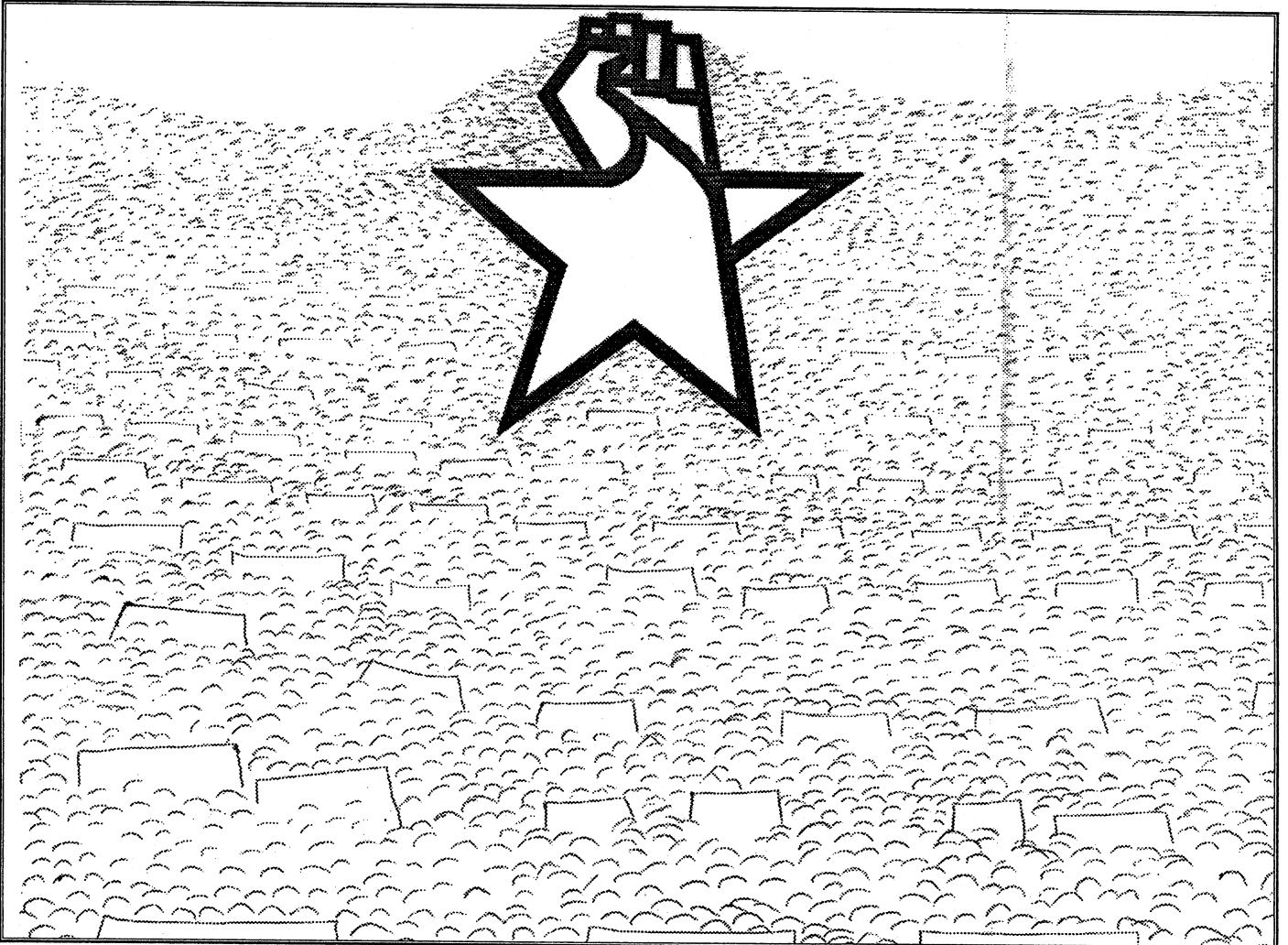
Genel politikalar, yapılan çağrılar ve alan özgünlüğü bilindikten sonra, atılacak adımların bütünlükle çelişme olasılığı azdır. Kaldı ki bizler, hata yapmamak için hareketsiz duranların, başlı başına bir **hata** oluşturduğunu bilen bir geleneğin insanlarıyız. Boşluklardan yararlanmak, gerekçe aramak gerekirse bu, her zaman ve her biçimde mümkündür; ancak, böyle bir tarz, yoldaşlık ilişkisine değil, angarya olarak görülen işlere yakışık düşer. **Görülen, duyulan veya hissedilen her eksiklikte, eğer birebir kendimizin de payı olduğunu düşünmüyor ve bunun ağırlığını hissetmiyorsak; duruşumuzda, sorgulanması gereken bir yan var demektir.** Ve böyle bir sor-

gu, en iyi biçimde samimiyet aynasında yapılır. Çünkü bizler, ilk önce hesabı kendine vermesini bilen bir tarzı rehber aldık. Böyle bir tarzda ısrarlı olacağız. Bunun, rehaveti değil, sorumluluk bilincini büyüteceğine olan inancımızı koruyoruz.

Bulduğumuz her alanda, daha etken olabilmenin imkanlarını yaratmak zorundayız. Bu biziz, sahip olduğumuz kimliğe, yapmış olduğumuz siyasal tercihe yakışan bir konuma çekecektir. Yaşama katılan irade, her an her biçimde kendini hissettirmelidir. İnsanı robotlaştıracak denli edilgen kılan "dış koşullar" kabuğunu yırtmanın, yaşamda özgürlük oksijenini soluyabilmenin başka yolu yoktur. Bu yolun olgunluğa erişmiş biçimi ise örgütlülüktür. Örgütlü insan "kendisi" olurken, aynı zamanda "biz" olabilmenin farkını/avantajını tanır. Örgütlü yaşam, nihai hedefe dair yaşamsal normlarla bugünden tanışma fırsatı verir. "Komünizm, insani yaratıcılığa sonsuz bir üretkenlikle çağlama fırsatı verir" gerçekliğinin sebep olduğu coşku, örgütlü insanı başka bir dün-

yaya ait kılar. Ama bütün bunlar mutlak değildir; ve eğer hakkını veremiyorsak, örgütlülük örgütsüzlükten, hareket hareketsizlikten farksız bir hal alır. Yaşamımızı, bize ait olmayan bir dünyanın kumanda ettiği bir rüzgara bırakmış ve irade koyamıyorsak, kalıcı kazanımlar için -kişisel gayretle de olsa- çaba harcamıyorsak, üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirmiyoruz demektir. Yaptığımız çalışmalara, örgütlü insan bilinciyle yön vermiyor ve bütünüün ihtiyaçlarını gözetmiyorsak; hareket halinde olsak bile, bir çeşit hareketsizliğe düşmüşüz demektir. Bu, "hiçbir şey söylememek amacıyla laf etmek" gibidir.

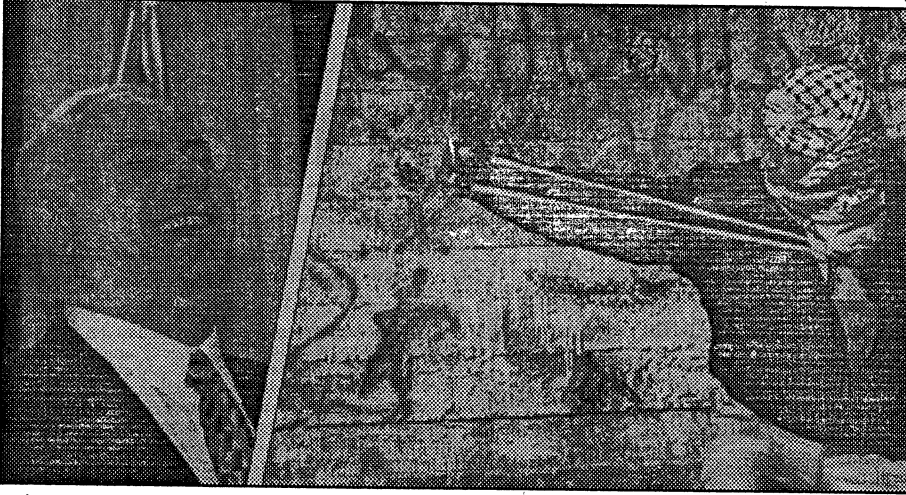
Bizlerin tercihi, "kendi kusurlarına sevdalanmak" yerine, bulunulan her alanda kendi **içi devrimini** gerçekleştirmek olmalıdır. Biz devrimciyiz, ve kendi YOL'unuzu daha geniş ve daha derin ufukların avantajıyla düşüyoruz. Özgürlüğün manifesto-sunu **yıldızıyumruklu bayrağımızı** dalgalandıran kitlelerin yazmaması için hiçbir neden yok; yeter ki isteyelim...



FİLİSTİN, TAHRİP GÜCÜ YÜKSEK ÇOCUKLARLA ÖZGÜRLEŞECEK

Bir gazeteci, Hamas'ın liderlerinden Şeyh Cemal Salim'e bir soru yöneltiyor: "Farzedelim ki, evinizden atıldınız. Sizi evinizden atan adam güçlü ve siz zayıfsınız. Kendinizi eşiniz ve çocuğunuzla sokakta buldunuz. Fakat sonra size evinizin bahçesinde bir çadırda yaşama imkanı veriliyor. Sokakta mı yoksa evinizin bahçesindeki bir çadırda mı yaşamak daha iyidir?"

Evet, Filistin sorununu anlamayı ve



anlatmayı kolaylaştıran bu soru; aynı zamanda azla yetinmenin Filistin'de bir felsefe haline geldiğini ve yaygınlaştığını da akla düşürüyordu.

1993 Eylül'ünde Oslo'da sağlanan anlaşmanın birakalım gerçek anlamda bir barış olmasını, birakalım azla yetinmeyi; eldeki kazanımları ve kimi avantajları dahi geri almaya yönelikti. Siyonizmin hak gaspları, yayılcılığı, dayatmaları olduğu gibi sürerken; Filistin'in "karşı koyma meşruiyeti" elinden alınmıştı. Sahip olduğu destekleri zayıflatmaya yönelik bir boyut da içeren anlaşma "lehte" görünen kimi hükümleri ileri atıyordu. Örneğin Batı Şeria ve Gazze'nin nihai durumu ancak 1996'dan sonra görüşülmeye başlanacaktı. Zaten anlaşmaları çiğnemeyi, yükümlülüklerini yerine getirmemeyi bir alışkanlık haline getiren, adeta Filistin ile -ve Dünya'yla- dalga geçen İsrail için birkaç yıl çok uzun bir süreydi. Ve bu arada anlaşmayı defalarca yeniden tartışırma koşulu doğacaktı. Bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasını görüşmeyi en sona atan İsrail bu arada; Filistin'li tutsakların serbest bırakılması, Gazze ve Batı Şeria'ya geçiş yolu açılması, İsrail ordusunun çekilmesi konularında dahi adım atmaya yanaşmamıştır. Erteleme, zamana yayma ve sonra da orta-

mı gerginleştirerek kazanılmış hakları dahi tartışma konusu yapma "yavuz hırsız İsrail" in değişmeyen taktiğidir.

'93-96 süreci içerisinde, yeni yerleşim yerleri açma konusunda en ufak bir duraksama olmamış; çeşitli biçimlerde hız alarak sürmüştür. Daha sonra gündeme gelen 6500 konutluk inşaatla Doğu Kudüs'ün adeta kuşatılması amaçlanmıştır.

Her yenileme çabasında, kendini tekrar etmekten öteye gitmeyen İsrail-Filistin barış

rüşmede, İsrail'in Filistin topraklarındaki işgalini sürdürmesi demek olan Yahudi yerleşimciler meselesi gündeme bile alınmamıştır. 1964'deki Filistin Şartı'nda yer alan İsrail'in yok edilmesi gerektiğine dair hükümleri de kaldıran anlaşmanın temel maddeleri şunlardır:

1) İsrail, cezaevindeki 3000 Filistinli tutuktudan "birkaç yüzünü" serbest bırakacak.
2) Filistin özerk yönetimi, İsrail tarafından "terörist" olarak tanımlanan örgütlere karşı belli bir program dahilinde operasyonlar düzenleyerek İsrail'in güvenliğini sağlayacak. Bu operasyonlar CIA tarafından yönetilecek. Yakalanan Filistinlileri İsrail tarafına teslim edilip edilmeyeceği ise henüz netlik kazanmadı.

3) İsrail birlikleri, Batı Şeria'nın %13'ünden geri çekilecekler.

4) Üçüncü aşama asker çekilmesini görüşmek üzere ortak bir komite kurulacak.

Görülüyor ki, sırtını ABD emperyalizmine dayayarak oradan güç alan ve devletler arası hukuktan insani normlara kadar her şeyi çiğneyen İsrail, FKÖ'nün basiretsiz politikalarından da yararlanarak süreçten kârlı çıkmayı başarabilmektedir. Hiçbir güvencesi olmayan anlaşmalara çekerek; FKÖ'yü hem uluslararası alanda diplomatik girdaplarda boğmakta, hem de "barıştan" yana görünüp "taş atma meşruiyetini" de elinden almaktadır. Gerçekte haklı/meşru şiddetin, gerekenin çok altında seyretmekte olduğu Filistin'de, eğer bugün kurşunlandı diye eline taş alan çocuğun teröristliğinden söz ediliyorsa ve Netanyahu "önce şiddet dursun" yollu demagojilerine taraftar bulabiliyorsa, kabahatin önemli bir kısmı FKÖ önderliğindedir.

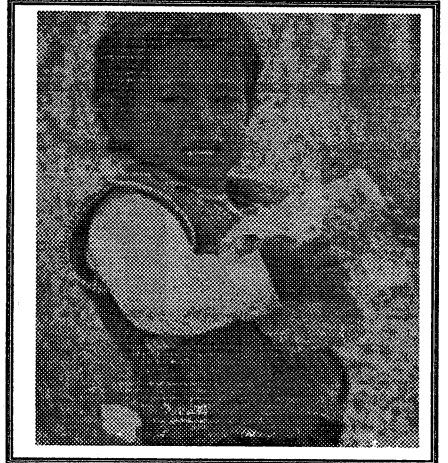
İsrail, işgal ettiği topraklardan çekilmediği ve Filistin halkına kendi kaderini tayin hakkı tanımadığı sürece intifada yaşamın bir parçası olmaya devam edecektir.

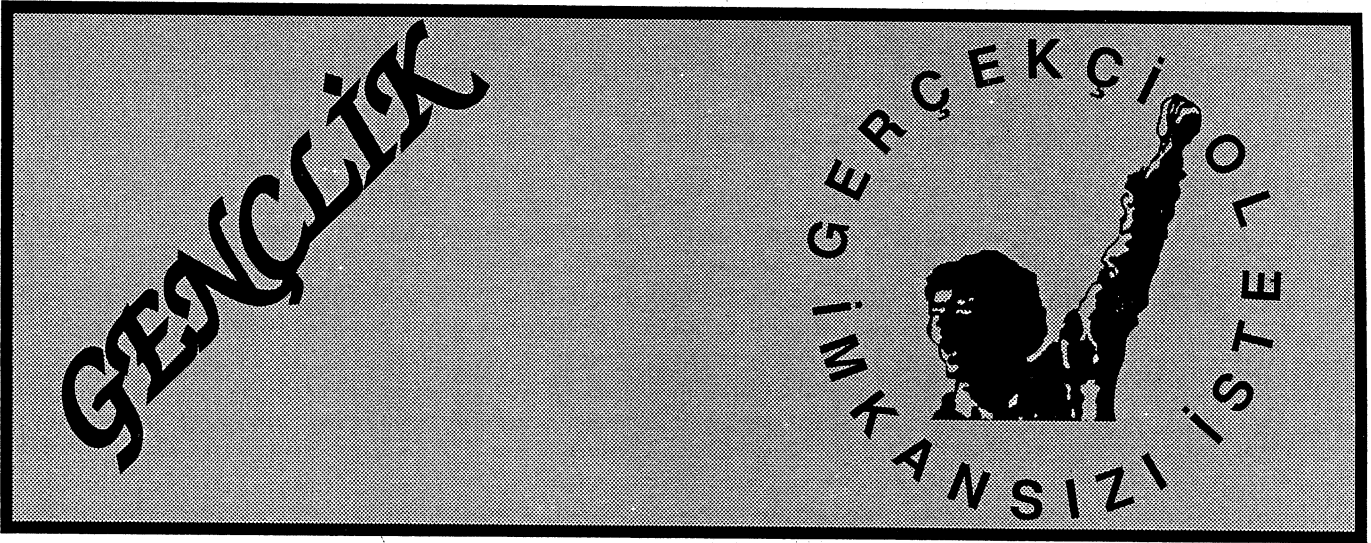
görüşmeleri; 5 Mayıs'da ABD'nin arabuluculuğu altında Londra'da yapılan toplantıda da hiçbir gelişme sağlanmadan sonuçlanmıştır.

Batı Şeria'dan çekilmeyi reddeden İsrail, 50 yıl önceki Filistin işgalinde sergilediği hak-hukuk tanımaz tavrını bu "sahte barış" masalarında da sürdürdü. "ABD barışı"na FKÖ'nün razı görünmesi belirli açılardan işi kolaylaştırırken, İsrail'in süreci yokuşa süren tutumu her seferinde FKÖ'yü biraz daha geri düşürmüştür.

İsrail'in her görüşmede, "Çekilme şartı" olarak sunduğu taleplere bakılırsa; Filistin'e, "ya ben sana zincir vuracağım, ya da sen kendi kendini zincirleyeceksin" demek istemiş oluyor. Bu şartlardan bazıları : Filistin yönetiminin, bağımsızlıkçı tüm hareketlere karşı tavrı olması, bağımsız devlet ilan edilmeyeceğinin garantisinin verilmesi, işgal altındaki bölgelerde devam etmekte olan Yahudi yerleşim birimi inşaatlarına müdahale edilmemesi, vb. olarak özetlenebilir.

Son olarak 15 Ekim, 1998'de ABD'de başlayan ve 9 gün süren görüşmeler, bir kez daha Filistin'in, dayatılan koşulları kabul etmesi biçimindeki "ikna" ile sonuçlanmıştır. Dikkati çeken noktalardan biri de bu anlaşmanın CIA'nın bölgedeki faaliyetlerine resmîyet kazandıran bir içerik taşımasıdır. Ayrıca gö-





EĞİTİMDE ÖZELLEŞTİRME

Özelleştirme tartışmalarının henüz yeterli bir olgunluk seviyesine ulaşmadığı ve söz konusu saldırının mahiyetine ilişkin kavrayış yoksunluğunun kendini ağırlıklı hissettirdiği dönemde, taraf olma konusundaki tercihlerde bile bir tereddüte rastlanıyordu. "Özelleştirmeye karşı çıkılınca, devletten yana tavır konmuş olur" gibi yanlıgı kaynaklı kaygılar, bir kafa karışıklığı ve tutum olmada belirsizlik sebebi olabiliyordu. Böyle bir dönemde, özelleştirmenin eğitimle ilgisini, diğer bir ifadeyle eğitimdeki özelleştirmeyi anlatmak/kavratmak kolay oluyordu. Okulların, kendine ait bir alan oluşturduğu ve bunun özelleştirme ile bir ilintisinin bulunmadığı kanaati bir hayli yaygındı.

Bugün gelinen aşamada, her ne kadar hâlâ yanılıcı demeçlerle yönlendirme yapılmak isteniyorsa da, eğitimde özelleştirme gerçekliğinin üstü örtülür bir yanı kalmamıştır. Kayıt sırasında yüklü miktarda para alınması ve bunun zorunlu tutulması karşısında, resmi ağızlardan yapılan, "kimseden zorla para alınamayacağı" biçimindeki demeçler bütünüyle inandırıcılığını yitirmektedir. Aynı şekilde, eğitimde katkı payı, harçlar, karne parası vb. giderlerin öğrenciden karşılanması gibi pek çok uygulama, özelleştirmeyi adım adım gerçekleştirmenin somut ifadeleridir. Yurt, yemekhane, kantin, vb. üniversitelerin özel ellere öncelikle devredilen kısımlarıdır.

Bütçeden eğitime ayrılan payın sürekli olarak düşürülmesi, araştırma birimlerini, laboratuvarları işleme hale getirmekte ve eğitimdeki kaliteyi düşürmektedir.

Eğitimin alınıp satılan bir meta olduğu biçimindeki soyutlama belki anlaşılmayı güçleştirebilir. Ancak konu, onu vareden ihtiyaçlar ve maddi araçlarla beraber incelendiğinde anlaşılma güçlüğü çekilmeyecektir.

Uluslararası sermayenin, kâr oranlarındaki düşmeyi önleme ve yeni iş bölümü bağlamında, bazı sanayi dallarını yeni-sömürge ülkelere kaydırma operasyonu, eğitimden iş yaşamına kadar çeşitli alanlarda etkisini göstermiştir.

"İş gücü maliyetlerini minimuma indirecek tarzda otomasyon, tekellerin en önemli eğilimi durumundadır. Ancak, otomasyona geçişin, üretim alanlarının özelliklerinden kaynaklanan doğal sınırları vardır. Bazı üretim alanlarında, önemli oranda emek yoğun teknolojilerin kullanımı zorunludur. (Gemi inşa sanayi, konfeksiyon, metalurji gibi). Bu üretim alanlarının, iş gücü maliyetlerinin daha düşük olduğu yeni-sömürge ülkelere kaydırılması, tekellerin önemli bir tercihidir. Benzer şekilde, önemli çevresel sorunlar yaratan üretim alanları da neredeyse tümüyle yeni-sömürge ülkelere aktarılmış durumdadır.

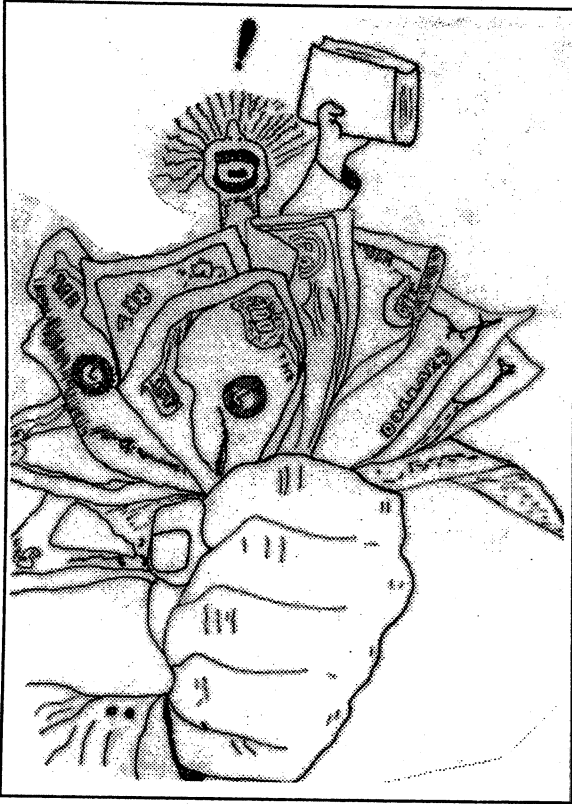
"Diğer yandan, özellikle 1970'li yıllarda yaşanan petro-enerji bunalımları sonrasında aşırı enerji tüketimi olan sanayi dallarının (toprağa dayalı sanayi kolları, çimento, demir-çelik, alüminyum gibi) da ucuz enerji kaynaklarına yakın bölgelere aktarılması süreci başladı. Örneğin, Japonya'da ekonominin en temel sektörlerinden olan bazıları, 10 yıl içinde tasfiye edildi (gemi inşa sanayi, alüminyum, vb.)" (Devrimci Hareket. Sayı:8)

İhtiyaç duyulan emeğin niteliği, piyasadan üniversitelere uzanan bir ilişki içerisinde eğitim üzerinde etkili olur. Kaydırılan sanayi dalları ile beraber meslek liselerine ve meslek yüksek okullarına artan ilginin ve bu ilgi paralelinde gündeme sokulmaya çalışılan tasarıların daha az boyutlanması beklenmelidir. Eğitimde özelleştirme tamamlandığı ölçüde, okulların yabancı sermaye tarafından satın alınması da gündeme gelebilecek; çok daha boyutlu ve doğrudan müdahale imkanı oluşacaktır. Özelleştirmedeki her adım, öğrenci kadar, eğitim emekçisini de olumsuz yönde etkileyecek, ücretlerden çalışma yaşamına, örgütlenme hakından üretken çabalara kadar her alanda müdahale söz konusu olacaktır.

Sermayenin, eleman ve bilgi ihtiyacını karşılamak üzere yaptığı müdahalenin somut ifadelerinden biri de özel üniversiteler ve vakıf üniversiteleridir. Bu üniversitelerde öğrenciler, para karşılığında eğitim görürken, öğretim görevlileri de önemli paralar karşılığında çeşitli üniversitelerden transfer edilmektedir. Maaşların yüksekliği oranında kişiliğin, bilimsel yetenek ve inisiyatifin satın alınması da gündeme geleceği için; sermayenin çıkarları paralelinde rapor düzenlemek, ihtiyaç duyulan her platformda bunun gereklerini yerine getirmek bir görev haline gelecektir.

TEK AŞAMALI SINAV SİSTEMİNE GEÇİŞ DE EĞİTİMDE ÖZELLEŞTİRMEYİ HIZLANDIRAN BİR DÜZENLEMEDİR

YÖK'ün ÖYS'yi kaldırma kararı almasından sonra başlayan tartışmalar, çoğu kez, sınav sayısı üzerinde kilitlenip



kalmakta ve olayın özünü gölgede bırakmaktadır. Türkiye’de tek sınav sistemi daha önce uzun süre denenmiştir. Hatırlanacağı gibi, ikili sınava 1983 sonrasında geçildi. Mevcut kapasitenin ancak onda birini istihdam edebilen sistem; mantığını

kaba bir eleme üzerine kurmuştur. Ve gerçekte bugün de uygulanan sistemler arasında **öz itibarıyla** bir fark yoktur.

Sınavla beraber, liselere kadar uzanan ve dersaneleri de içine alan sistem, bir bütün halinde çarpıktır. Ne yeteneği ne de bilgiyi ölçme işlevini sınavların yerine getirdiği söylenemez. Liselerde, verileni ezberleyen ve onu olduğu gibi aktaran öğrencinin; bilgiler arası ilişkiyi önemseyen ve soyutlama yeteneğine sahip bir başka öğrenciden daha “başarılı” kılınması mümkündür. Çünkü sınav, yeteneği ölçme mantığı üzerine kurulmamıştır. Liselerde “not”un her şey olması, öğrenciyi nasıl salt not üzerine yoğunlaştırıyorsa; sınavlar da yetenek dışında başka şeyleri ölçer duruma gelmiştir.

YÖK’ün bugün için “Tek Aşamalı Sınav Sistemi”ni tercih etmesindeki arka plan incelendiğinde bunun salt bir sayı meselesi olmadığı görülecektir. Özellikle Orta Öğrenim Başarı Puanı’nın hesaplanması sırasında, okula ait ÖSS puan ortalamasının etkide bulunacak olması, **Özel okulları** bir hayli

avantajlı kılacaktır. Öyle ki, özel okullardaki başarısız bir öğrenci bile, okulundaki ortalama sebebiyle yüksek puan alma şansını yakalamış olacaktır. Bu dengesizlik özel okullara ilgiyi arttırırken dersanelere de; özel okula dönüşme veya artan ilgiyi “ders verme” biçiminde **ranta çevirme** avantajı sağlayacaktır.

Geçmişte salt eğitimdeki kalite farkı nedeniyle daha avantajlı durumda olan özel okul öğrencileri, bu kez ÖSS puanının hesaplanma şekli sebebiyle daha da ayrıcalıklı bir hal alacak ve fırsat eşitsizliğini büyütecektir.

Öğrencilerin adım adım teslim alınmasını amaçlayan ve fırsat eşitsizliğini büyüten uygulamalara karşı dururken, hem doğru araçlar seçilmeli hem de sorunun özünü kavramayı ve kavratmayı sağlayacak yöntemler geliştirilmelidir. **Lenin’in** dediği gibi biz, üniversite koşullarında yakınların düşüncelelerini, tüm siyasal düzenin beş para etmediği düşüncesine yöneltmeyi üstlenmeliyiz. Dayatılan **öğrencilik tarzı** hemen her öğrenciyi rahatsız etmektedir. Bu rahatsızlık doğru kanallara akıtılabilir ve örgütlü bir güce dönüştürülebilirse, demiri tersine bükme, her zamankinden daha kolay olacaktır.

KÖTÜLÜKLERİN KAYNAĞI

Öz-biçim ilişkisi tanımlanırken; aynı özün çok çeşitli ve farklı biçimlerde açığa çıkabileceği kabul edilir. Hatta, aynı biçimin farklı nedenlere (öze) dayanabilmesi sebebiyle, kimi zaman “bilimsel” görünen bir analizin “yöntembilmezlik”le malûl sonuçlar verdiği görülür.

Varolan tüm kötülüklerin, çirkinliğin, haksızlığın kaynağında “düzen”in olduğunu söylemek/bilmek bir doğruya sahip olmaktır. Ama, genelin öze indirgenmesi durumunda bağlantı yanlış kurulmuşsa, eldeki hazır doğrular, yanlış sonuçlara varılmasını önleyemez.

Bütünlüklü bir dünya görüşüne sahip olunamadığı taktirde, tekil olaylara kendinden menkul anlamlar yüklenir ve suçlular, güçlüler, zayıflar, kahramanlar vs. yaratılır.

Bir toplum düşünün ki; fertleri kendini ifade edebilme, yaşamlarını anlamlandırabilme alan ve kapasiteleri

minumum düzeye kadar indirgenmiş. Bir toplum düşünün ki; baskı ve yasak, yaşamın bir parçası haline gelmiş; özgürlüğünü bile yasaklarla tarif ediyor; ne yapabileceğinin değil ne yapamayacağını bilgisi ile büyütülmüş. Bir toplum düşünün ki; beğenileri, zevk alma ölçüsü, müjdelenme normları kendisi dışında çizilmiş.

İktisadi temelden; siyasi, dini, ahlaki, felsefi, kültürel alana doğru yansıyan bağlantılar zinciri “altyapı, üstyapıyı belirler”de görüldüğü kadar dolaysız değildir. Soyutlamaların ihmal ettiği ayrıntılar sebebiyle; bazen takip edilen kanallar, bizi yanlış bağlantı noktalarına götürebilir.

Her türden açlığın pençesine terk edilmiş bir toplumun doyum-suzluk belirtileri olarak açgözlülük, aşırılaşma saldırganlık örnekleri vermesi doğaldır. Baskı altında tutularak, tepkisi içten içe büyütülen,

üstelik babaerkil bir kültürle de kullanılan ama tepkisini boşaltamayan insanlar; eline geçen “fırsatları” doğru olduğunu test etmeksizin değerlendirirler.

Toplumsal sinir bozulması, aykırı örnekler sergilediğinde; örnek sahibi, bir dizi erdem ölçüleri altında boğulmaya çalışılır. Adeta onun üzerinden günah çıkartılır, herkes ruhunu temizler. Geçekte ise temizlenen hiçbir şey yoktur. “Suçlu”, aynı suçlu işleme potansiyelini iliklerine kadar yaşayanlarca cezalandırılmıştır; o kadar...

Son günlerde “sokak çocukları” ile ilgili olarak sergilenen tablo, yukarıdaki örneklerden sadece biridir. Sokak çocuklarını, köşe başlarında katleden veya kaçırıp yok eden; ihtiyar, sakat vb. insanları “yük” sayarak onlardan “kurtulma” çareleri arayan; “arı ırk” yaratmak amacıyla insanları kafatasçı projelere konu eden örnekler, faşizmin hareket sahasında her zaman mevcut olmuştur.

Tecavüzü ve tacavüzcüyü yara-



muyordu; ta ki 23 Temmuz 1993 gecesinde yapılan katliama dek. Rio de Janeiro'da bir eskeri polis birliği, Candelaire kilisesi çevresinde uymakta olan 50 kadar çocuğa saldırmış ve 7 çocuk ile bir genci öldürmüştü. Daha sonraki soruşturma, yargı vb. süreçlerde katillerin nasıl korunduğuna ve desteklendiğine dair önemli ayrıntılar içermektedir. Ancak daha önemlisi, istatistiklerin bunun bir tarz olduğunu göstermesidir; devlet başkanı Fernando Henrique Cardoso'nun döneminde, sadece başkent sokaklarında, toplam 270 çocuk katledilmiş ve % 90'ı "faiili meçhul" kalmıştır. Genlerindeki asaletten (!) dolayı kendisinin "kötü yola" düşmediğine inanan Fatih Altaylı'nın ve onun gibi çocukları asma/kesme projeleri yapan Rauf Tamer, vb.'nin kulakları çınlasın!...

tan sistem, tacavüzcüyü cezalandırma işini bile bir kazanıma çevirmenin yöntemini geliştirir. Yarattılan **ortak düşünme kalıpları** gibi, ortak hareket kalıpları da oluşturularak; toplumun duyguları, öfkesi, geliştirebileceği muhtemel tepkiler istenen mecraya sokulur.

Bugün çocukları sokaktan toplayarak, onlara bir zararlı nesne gibi davranan güçlerin, Serpil öğretmene tecavüz edilerek öldürülmesine üzülmüş gibi görünmesi, katıksız bir sahtekarlıktan ibarettir. Gözaltına aldığı kadınların cinsel organlarına su hortumu sokup, musluğu açmak biçiminde işkence yöntemleri geliştiren yaratıklarda en son aranması gereken şey, **insani özelliklerdir**. İnsanların sapla samanı karıştırmasını sağlamak ve gerçekleştiren bir fiil karşısında sisteme yönelebilecek tepkiyi toplumsal bir histeriye dönüştürüp başka bir hedefe aktarmak, onların meslekleri gereğidir. Manipüle edilen toplumsal mantığın, hedefini yanlış seçebileceği bilinmektedir.

Bedava yollardan para kazananlar, elini sıcak sudan soğuk suya sokmadan "milyon dolarları" kasasına aktaranlar, köşe dönmeçiliği adeta bir oyuna çevirenler; 8-9 yaşlarındaki çocuğa "çalışıp para kazansın" diye çıkılabilmekte, öfke ve kin kustumaktadır.

İrkçi-faşist bir zihniyetin çürüterek karşımıza çıkardığı "Milletvekili" Ayşe'i Göksoy, "bu çocukların %92'si Doğu Anadolu'dan göçle gel-

miştir. Aileleri de iş bulamamaktadır" diyen araştırmadan habersiz değildir. "Canavarlar yetişiyor. Bunlar normal çocuk değil, hatta insan değil. Bunlara çok ağır cezalar verilmesini istiyorum. Halkın reaksiyonlarını çok yerinde ve haklı buluyorum. Ortaya atalım, mağdurlar cezalandırsın. Kısasa kısası doğru buluyorum. Kansersiz hücreyi kesip atmak gerek." derken, kendi koyduğu yasalar karşısında suç eşlemekle kalmıyor. Aynı zamanda devletin "sorun çözerken" neler yaptığına dair de ipucu vermiş oluyor. Kürt coğrafyasında yaşanan kayıtsız şartsız imha politikası, bu "sorun çözücü" yöntemin dışavuran en çaplı biçimidir. Kürtlerin sistemle sorunu varsa; bu, sistemden değil Kürtlerden kaynaklanır, biçiminde bir önkabulle hareket eden ve Kürt sorununun çözümünü Kürtleri yok etmekte bulan egemenlerin "sokak çocuklarına" veya karşılıklarına bir sorun olarak çıkan her meseleye karşı geliştirecekleri "çözüm", dünyada çeşitli faşist rejimlerde rastlanandan farklı olmayacaktır.

Çocukların **doğuştan katil** olduğu fikrini yayan ve çocuk genlerinde suç potansiyelleri arayan bir zihniyetin, **sokaklarda çocuk avına** başlamasının ne anlama geldiğine, Brezilya'daki **Candelaire katliamı**, sadece bir örnektir. Çocuklar sokaklardan, "uygun" biçimlerde ve teker teker eksiltiliyor, ancak çoğu kez haber konusu bile ol-

HAYVANLAR OKULU!

Tavşan, kuş, balık, sincap, ördek ve diğer hayvanlar bir okul kurmaya karar verirler. Her biri, birer, birer öğretim programı hazırlamaya koyulurlar. Kuş uçmanın, balık yüzmeyi, sincap ağaca tırmanmanın ve öteki hayvanlar da kendi özelliklerinin, öğretim izlenmesine alınmasında diretirler. Böylece, öğretim izlenmesine hayvanların tümünün önerdikleri dersler konur. Hayvanların tümünün, bütün derslere katılmasını zorunlu kılmak gibi büyük bir yanlılığa düşerler.

Tavşan, koşma dersinde en başarılı hayvandır; hiçbiri onun gibi koşamaz. Ama öteki hayvanlar, tavşanın uçmayı öğrenmesinin iyi bir zeka ve duyuğu eğitimi olacağına diretirler. Böylece tavşan uçuşma derslerine katılmak zorunda kalır. "Haydi, uç bakalım tavşan" derler. Zavallı küçük tavşan havaya uçunca yere düşer, bir bacağı kırılır kafatası çatlar. Beyni zedelendiği için, daha sonra koşma özelliğini bile kaybeder. Dolayısıyla koşma dersinden pekiyi yerine iyi alır. Uçuşma dersinden de, hiç olmazsa çabalayıp denediği için orta alır.

İzlenmeyi hazırlayan kurul sonuçtan memnundur. Benzer bir durum kuşun başına gelir. Uçuşma dersinde çok başarılıdır, havada taklalar bile atar ve pekiyi alır ama, onun da bir köstebek gibi toprağı kazmasını isterler. Tabii kuşun kanatları, gagası kırılır ondan sonra iyi uçamaz da. Bu böylece sürer gider, sınavın birincisi aklı gelişmemiş olan yılan balığı olur. Çünkü her şeyden biraz yapabilmıştır... (M Çetin'in Evrensel Gazetesi'ndeki 19 Ekim 1998 tarihli yazısından alınmıştır.)

ÖRGÜTSEL YAŞAMIN KENDİNE AİT BİR

"(...) eğer işe güçlü bir devrimciler örgütleriyle başlarsak, bir bütün olarak hareketin istikrarlılığını güvence altına alır ve hem sosyal - demokrat hedefleri, hem de sendikal hedefleri gerçekleştirebiliriz. Fakat kitlelere güya 'en açık' (aslında ise jandarmalara en açık olan ve devrimcileri polislin ulaşabileceği hale getiren) geniş işçi örgütüyle işe başlarsak, ne birinci, ne de ikinci hedefleri gerçekleştirebiliriz, çalışmamızdaki amatörükten kendimizi hiçbir zaman kurtaramayız." (Seçme Eserler, C:2, Lenin, s: 139)

Örgütlü insanın aklına ilk gelen, kendini uymak zorunda hissettiği ve hat-ta kimi durumlarda devrimcilikle birebir özdeşleştirdiği olgulardan biri de **illegali-tedir**. Öyle ki ne, denli illegal olabiliyor-san, o denli devrimcisin denebilecek boyutlara taşındığı bile görülür. Gerçekte pek çok çalışma alanının gerektirdiği ko-num alışlar gibi, legal zeminde yer almak ve açık faaliyet yürütmek de devrimcili-ğin gerekleri arasındadır. İlegal yaşam-dan ve bunun gerektirdiği disiplinden söz ederken, bu gerçeklik gözardı edilmeme-lidir. Hatta, bırakalım karşı karşıya getir-meyi; çoğu kez illegal bir organ, legal bir organın - ve olanakların - dolaylı etkisiyle daha güçlü ve güvenceli bir konum edinebilir.

Sonuçta, araçların ihtiyaçlara göre düzenlendiği bir örgütsel mekanizmada; illegal gibi, legal olan araçlar da önemli-dir. Dikkat edilmesi gereken asıl husus; bu araçları birbirinin yerine geçirme hata-sına düşmemektir.

Devrimci yaşamın diğer boyutları gibi, illegalitenin de gerektirdiği kurallar bütünü söz konusudur. Deneylerin aktarı-mı biçiminde gerçekleşen ve hatta kuşak-tan kuşağa geçen kuralları devralırken; hiçbir uyarıyı "gereksiz" addetmemeli, ama mekanik bir kavrayışa da düşülme-

melidir. Örneğin, Viktor Serge'nin "Mili-tana Notları"ı bugün için - içerdiği örnek-ler itibarıyla - eskimiş olabilir, ancak ver-meye çalıştığı mesajların, öz olarak, hâlâ yararlı boyutlar içerdiğini söyleyebiliriz.

Polisin sürekli olarak geliştirdiği yöntemler karşısında devrimcilerin de yöntemi, durağan değil, hareketli olmalı-dır. Paranoya düzeyinde bir kuşku sebebi oluşturmadığı sürece; akla gelen her etke-ni dikkate almak, bu konuda üretken/ya-ratıcı olmak önemlidir. Hatta, kişisel ye-tenek ve bilgilerini bu konuda kullanabi-len devrimcilerin her zaman için örgüt-lenmelere yararlı olduğu, "**güvenlik re-pertuvarını**" zenginleştirici etkide bu-lunduğu görülmüştür. Herhangi bir ope-rasyonda kullanılan yöntemleri bilmek, neyin neye sebep olduğunu bilgisini bi-riktirmek -"teknoloji her şeydir" yanıl-gısına düşülmediği ve abartılı algılayışla-ra neden olunmadığı sürece- her zaman için önemlidir.

Merkezi yerlerden geçerken, varo-lan kameralara alındığımızı; yine merke-zî yerlerde kısa süreli takiplere uğradığımızı ve fotoğrafımızın çekilebildiğini; bulaştığımız her telefonun bize ulaşmada polise rehber bir araç haline geldiğini artık hemen hepimiz biliyoruz. Önemli olan, bütün bunlara rağmen örgütsel bün-yeyi güvenceye alabilmektir. "Kendimizi değil, yaptığımız işi gizlemeliyiz" biçimindeki kavrayış bizi bir paranoya vak'ası olmaktan çıkarır. Günlük yaşamımızda, toplumun benimsediği/alıştığı bir kimlikle hareket edebilmek; "işinde gü-cünde" görünmek önemlidir; ama işin bu boyutu da yukarıda belirttiğimiz diğer durumlar gibi abartılarak bir amaç haline getirilmemelidir. Burada amaç, çevrenin dikkatini çekecek bir aykırılık içerisinde bulunmamaktır.

Bir devrimci, sahip olduğu kimliğin gereklerini ne denli iç-selleştirebilirse; yaşamında bu-nun belirtileri o denli doğal biçimler alacaktır. Yani olağanüstü bir iş yapıyor olmanın "olağanüstü" belirtileri gide-rek yerini, günlük yaşamın ola-ğan seyrine bırakacaktır. Ör-neğin, bir lokantada, kapıyı gö-recek şekilde oturmak için o anda özel bir nedenin olması gerekmeyecek; çünkü bu tür-den tedbirler, bir alışkanlığa dönüşecektir. (Bu "tedbir"den, etrafına bakınarak gergin biçimde yürüyen insan tipi an-laşılmamalıdır.)

Toplum tarafından bize dayatılan "meşruiyet" kuralları bazen elimizi kolu-muzu bağlayacak hale gelebilir. Bu du-rum, "her şeyin hesabını verebilecek du-rumda olmalıyım" kaygısı/hesaplarıyla birleşince insan, önlem olsun diye yaptığı faaliyetlerin asli unsuru durumuna düş-ebilir. (Ufak tefek ticaret işleri yapayım derken tüccara dönüşmek gibi.)

Fazla sağlamcı/mükemmeliyetçi olanlar, "yaşamımın her kesitine dair so-ruların her soruya, 'uygun' bir cevap vere-bilmeliyim" diye düşünür. Böyle olunca da, polisin elde ettiği herhangi bir bilgi karşısında bocalama geçirir. Elbette ki, günlük yaşamda taşıdığımız avantajlar (meslek sahibi olmak gibi) değişik dö-nemlerde ve sorgu süreçlerinde işimize yarar. Ancak, bilinmelidir ki, **direnme fi-ilinin** içinde "polisi kandırma yöntemi" çok az bir yer kaplar ve asıl takınılması gereken özellik, o olmamalıdır. Polisin bir şekilde bizimle ilgili bilgi edinebilme-si mümkün ve doğaldır. Önemli olan, bu-nu kabule yaşamaktır. Bir devrimcinin polisteki "meşruiyet"i, bazı bilgilerin açığa çıkmamış olmasına dayandırılrsa, bilinmelidir ki bu bazen tüm meşruiyeti-ni/haklılığını yitirmeye kadar varabilir ve kimlikten değerlere kadar her şeyin yiti-rildiği bir noktaya gelinebilir.

İllegalite, bir devrimcinin uyması gereken kuralların sadece birisidir. Ve



DİSİPLİNİ VE İLKELER BÜTÜNÜ VARDIR

Bu bağlamda illegalite, kişinin salt kendi güvenliği ile sınırlı olan bir olgu değildir. Örgütlü olduğu sürece; gösterilen her sorumsuzluk, ihmal edilen her görev ve tedbir, kişiyi fazlasıyla aşan boyutlarda bir sonuç doğurabilir. Hiç kimsenin, kuralları keyfince yorumlama ve "kafasına göre takılma" hakkı yoktur/olmamalıdır. Devrimciler, örgütlü yaşamın vaadettiği özgürlüğü, bu türden fiillere indirgemez; insanlığın gerçek anlamda özgürleşmesi yolunda alınacak mesafeyi ve bu uğurda dövüşüyor olmanın verdiği onuru özgürlüğünün ölçütü sayar.

bu, basit bir "gizlenme" olayı olmaktan çıkarılıp; örgütlü yaşamın gereklerinden biri olarak algılanabildiği, amaçla doğru biçimde ilişkilendirilebildiği oranda gerçek niteliğine kavuşur. İlegalitenin sorgudaki karşılığı ise, devrimci değerleri koruyabilmek; polislin işini kolaylaştıracak her türlü bilgi, diyalog ve ilişkiden kaçınmaktır. Karşımıza, "itiraz edilemez kanıtlarla" çıkılabilir; size gizlice çekilmiş fotoğrafınız gösterilir veya zayıflık gösteren bir yoldaşınız karşınızda konuşturulabilir. Böyle durumlarda açıklama yapma/cevap verme zorunluluğu hissetmek, sizi kabule götürebilir. "Ne dersem ikna edebilirim?" kaygısına/telaşına kapılmak yerine, susmak biçimindeki cevap, en uygun ve en pratik cevaptır. Kendine ve harekete güven duyan, öz saygıyı koruyan biri için; ne sorgu ne de tutsaklık süreci zor gelmeyecek, hatta bu süreyi kısa tutmanın imkanları da korunmuş olacaktır.

Bir devrimci, sahip olduğu kimliğin gereklerini ne denli içselleştirebilirse; yaşamında bunun belirtileri o denli doğal biçimler olacaktır. Yani olağanüstü bir iş yapıyor olmanın "olağanüstü" belirtileri giderek yerini, günlük yaşamın olağan seyrine bırakacaktır. Örneğin, bir lokan-

tada, kapıyı görecektir şekilde oturmak için o anda özel bir nedenin olması gerekme-yecek; çünkü bu türden tedbirler, bir alışkanlığa dönüşecektir. (Bu "tedbir"den, etrafına bakılarak gergin biçimde yürüyen insan tipi anlaşılmalıdır.)

İLLEGALİTE, AMACA ULAŞMA YOLUNDA SADECE BİR ARAÇTIR

Kendisinde bir araç olan illegalite, uygulama sırasında birtakım araçları ihtiyaç haline getirir. Amaçla ilişkilendirilmiş ihtiyaçlar çerçevesinde belirlenen ve işlevini tamamladığı oranda gereksizleşen araçların; kullanım esnasında, çeşitli nedenlerle kalıcılığa ve hatta amaç haline gelme olasılığı vardır. Bu tür olasılıklar/riskler, devrimcileri; deney ve birikimler sonucu elde edilmiş araçları terk etmeye değil, kavrayışı ve kaliteyi artırmaya yönelmelidir.

Mücadele araç ve yöntemleri, amaçla ilişkilendirildikleri ölçüde gerekli, yararlı ve sonuç alıcıdır. Araç, amaca hizmet eder ve amaç tarafından belirlenir. Uzun vadede araç olanın, kısa vadede amaç olabildiği bir karşılıklı etkileme söz konusudur. İhtiyaç, aracı zorunlu kılar; ancak kullanım alışkanlığı ve tekrarlar bazen araçlara vazgeçilmezlik/mutlaklık görüntüsü verir. Aynı amaca yöneltilmiş tüm araçlar arasında, doğrudan veya dolaylı biçimde bir bağ söz konusudur. Birbirine hiç benzemeyen ve çeşitlilik arz eden araçların, sonuçta aynı amaca yönelik bir bileşke kuvvet oluşturacak şekilde konumlandırılması, başarı için bir zorunluluktur.

Bünyeyi oluşturan her organ, bütünüleyici bir etkiye sahiptir ve gerçekte bünye, organlar toplamıdır. Bir organda yaşanan arzının giderilmesi de, büyüyecek yayılması da bünye-organ ilişkisindeki uyma ve direngenlik özelliğine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu bağ ve ilişki, uymadığımız herhangi bir kuralın sonrasında ortaya çıkan olumsuzluğun, tüm bir yapıya nasıl etkide bulunduğunu görebilmek açısından da kavranması gereken bir boyuttur. Bu bağlamda illegalite, kişinin salt kendi güvenliği ile sınırlı olan bir olgu değildir. Örgütlü olduğu sürece; gösterilen her sorumsuzluk, ihmal edilen her görev ve tedbir, kişiyi fazlasıyla aşan boyutlarda bir sonuç doğurabilir. Hiç kimsenin, kuralları keyfince yorumlama ve "kafasına göre takılma" hakkı yoktur/olmamalıdır. Devrimciler, örgütlü yaşamın vaadettiği özgürlüğü, bu türden fiillere indirgemez; insanlığın gerçek anlamda özgürleşmesi yolunda alınacak mesafeyi ve bu uğurda dövüşüyor olmanın verdiği onuru özgürlüğünün ölçütü sayar.

Devrimci örgütlenmelerin önündeki sürecin inişli çıkışlı ve risklerle dolu olması, uğranacak her zararı "mücadelecin doğası" ile açıklama eğilimini geliştirebilir. Bu, bir çeşit "kara yazgı" koşullanmasında besler, eline alır ve aldığı yaraları sarmayı, kayıpları kazanca çevirmeyi, kendini yenilemeyi bilir.

Değişmeye ve gelişmeye açık, kendini yenileyebilen, üretken yapılar için mücadelede "sürpriz" yoktur/olmamalıdır. Onlar, program hedeflerine öngörülen süreden önce ulaşır; hareketli-dinamik yapısıyla az zamana çok şey sığdırır.

Özellikle dar merkezi ilişkilerin ve askeri yapılanmaların, tam bir gizlilik ve illegalite içinde yürütülmesi kaçınılmazdır. Kitle içindeki örgütlenmeleri sürdüren birimlerde, illegalitenin uygulanış biçimi esnetilebilir. Ancak bu koşullarda, dar merkezi ilişkilerle kitle içindeki örgütlenmeler arasında, yatay ilişkiler kesinlikle bulunmamalıdır. Dar illegal ilişkilerde özellikle kişilik gelişimini sağlıklı biçimde tamamlamış kadrolar tercih edilmeli, belirgin kişilik sorunları olan ya da bu gelişimi tamamlamamış kadrolar uzun süreli illegal ilişkilerden uzak tutulmalıdır.

İLLEGALİTE, ÇALIŞMA TARZI İLE DOĞRUDAN İLİNTİLİDİR VE UYGULAMADA USTALIK GEREKTİRİR

Genel olarak illegalite, düzen karşıtı siyasal yapıların en önemli silahlarından biridir. Çalışma alanlarının özelliklerine göre biçimlenen ve iyi kullanılan illegalite, güçlü devlet aygıtı karşısında devrimci örgütlenmelere çok büyük olanaklar sağlar. Özellikle, hakim sınıfların egemenliklerini sürekli olarak açık zora dayalı biçimde sürdürdükleri faşizm koşullarında illegalite yaşamsal özellik taşır.

Varolan yapıların sürekliliğinin sağlanabilmesi ve daha da yetkinleştirilebilmesi, ancak bu yapıların egemen sınıfların saldırılarından korunulabilmesi ile mümkündür. Bunun da en önemli koşulu gizlilik ve illegalitedir. Ancak, tüm olumlu ve yararlı yanlarının yanında, illegalitenin gerek kendi niteliğinden kaynaklanan gerekse yanlış uygulananın sonucu ortaya çıkan bir dizi olumsuzlukları da vardır. İllegalite, siyasal yapıların genişlemesinin de önünde bir engel/ayakbağı haline gelebilir. Geniş kitlelerle bütünleşmede önemli sorunlar yaratabilir. Başarıyla uygulanabildiği ölçüde negatif etkilerini en aza indirmek mümkün ise de, yanlış uygulamaların yaratabileceği sonuçlar, hiç de küçümsenecek boyutlarda değildir. Uzun süren illegalite koşullarında, illegalitenin giderek bir ya-

Topluma, insan ilişkilerine, devrimci ilişkilere illegalite çerçevesinde bakmak illegalitenin gerekleri doğrultusunda davranmak yaygınlaşır. İnsanların özgür gelişimini de önemli oranda kısıtlar. Özellikle aşırıya kaçan illegalite, bu sorunların daha da ileri boyutlarda yaşanmasına, önemli kişilik sorunlarının ortaya çıkmasına yol açar. Bu nedenle, illegalitenin hangi biçimlerde ve koşullarda kullanılacağı tereddütte yer bırakmayacak biçimde kavratılmalı ve çalışma alanlarının özgün koşulları tarafından belirlendiği gerçeğine dikkat çekilmelidir.

Sınıf kavgası, farklı biçim ve düzeylerde sürerken; örgütlenme alanları da çeşitlilik gösterir. Legal olanla illegal olanı, ihtiyaçlar bağlamında doğru saptamak ve birbiriyle bir bütünün parçaları olarak ilişkilendirebilmek; amatörlükten ustalığa geçişin akla ilk gelen ölçütlerinden biridir. Gerçekte bunlar, kavganın kavranması ve uygulanması en zor olan boyutlarıdır. Kazanılmış yetilerin pratik içinde sınındığı durumlardır.

şam biçimine dönüştüğü görülmüştür. Gerekli önlemlerin alınmadığı durumlar da; mücadelede bir araç olarak düşünülen illegalite, süreç içinde kadroların tüm yaşamlarını belirleyen bir nitelik kazanır. Topluma, insan ilişkilerine, devrimci ilişkilere illegalite çerçevesinde bakmak illegalitenin gerekleri doğrultusunda davranmak yaygınlaşır. İnsanların özgür gelişimini de önemli oranda kısıtlar. Özellikle aşırıya kaçan illegalite, bu sorunların daha da ileri boyutlarda yaşanmasına, önemli kişilik sorunlarının ortaya çıkmasına yol açar. Bu nedenle, illegalitenin hangi biçimlerde ve koşullarda kullanılacağı tereddütte yer bırakmayacak biçimde kavratılmalı ve çalışma alanlarının özgün koşulları tarafından belirlendiği gerçeğine dikkat çekilmelidir. Katı bir illegalitenin uygulanmasının zorunlu olduğu alanlar yanında, yarı-illegal çalışmaların tercih edildiği alanlar da olacaktır.

Özellikle dar merkezi ilişkilerin ve askeri yapıların, tam bir gizlilik ve illegalite içinde yürütülmesi kaçınılmazdır. Kitle içindeki örgütlenmeleri sürdüren birimlerde, illegalitenin uygulanış biçimi esnetilebilir. Ancak bu koşullarda, dar merkezi ilişkilerle kitle içindeki örgütlenmeler arasında, yatay ilişkiler kesinlikle bulunmamalıdır. Dar illegal ilişkilerde özellikle kişilik gelişimini sağlıklı biçimde tamamlamış kadrolar tercih edilmeli, belirgin kişilik sorunları olan ya da bu gelişimi tamamlamamış kadrolar uzun süreli illegal ilişkilerden uzak tutulmalıdır. Uzun sürecek dar illegal ilişkilere, en nitelikli kadrolar getirilmelidir. Kadroların çalışma alanları belirli aralıklarla değiştirilerek, her kadronun farklı alanlardaki mücadelede deneyim kazanması sağlanmalıdır. Bu yöntemle, aynı zamanda uzun süreli illegalite koşullarında oluşacak olumsuzluklar da aşılabilir.

İllegaliteden anlaşılması gereken, devrimci görev ve ilişkilerin gizliliği ve illegalitesidir. Yaşamın kendisini illegal-

leştirmek, insanları toplumdaki uzak bir yaşam biçimine zorlamak tercih edilmemelidir. Bu konuda, uzun yıllara yayılan tecrübelerden süzülerek oluşan birikim çok önemlidir. Özellikle kitle içindeki çalışmalarda gizlilik kuralları titizlikle uygulanarak kitlesel ilişkilerin sürekliliği sağlanmalıdır. Önemsiz konularda bile gösterilen aşırı gizlilik görüntüleri, yarar yerine zarar da getirebilir.

İLLEGAL ÖRGÜTLENMELERDE DÜŞÜLEN BAŞARISIZLIK, BU TARZI REDDETME GEREKÇESİ YAPILMAMALIDIR

"Bir adım ileri, iki adım geri... Birreylerin yaşamında, ulusların tarihinde ve partilerin gelişiminde böyle şeyler olur. Ama devrimci sosyal-demokrasi ilkelerinin, proletarya örgütünün ve parti disiplininin eninde-sonunda tam zafer kazanacağından bir an bile olsun kuşku duymak, alçaklığın en canicesi olur." (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri. s:266)

İllegal bir örgütlenmenin geçirdiği bir başarısızlık, aldığı bir polisiye darbe sonrasında bu tarza karşı bir bütün halinde kuşkuya düşmek ve çözümü legal araçlarda -açık çalışmada- bulmak; ülkemizde görmeye alışık olduğumuz bir durumdur. Ancak tartışma kabul etmez biçimde açıktır ki, devrim yapacak bir örgütlenmenin sürekliliğini sağlayabilmesi, gizlilik yöntemlerine başvurmadan olanaksızdır.

İllegaliteyi, örgütlenmenin güveneye alınmasının vazgeçilmez araçlarından biri olarak gören ve bu yöntemde ısrar eden devrimcilerin; başarılar gibi başarısızlıklardan da süzerek biriktirdikleri bir "deneyimler hazinesi" söz konusudur. Bu sayede, karşılaşılan en zorlu dönemlere dair çözüm üretebilmek yetenekleri gelişir; ki, bu onlara "en iyi eğitilmiş polise" karşı dahi üstünlük/avantaj sağlar.

Sınıf kavgası, farklı biçim ve dü-

zeylerde sürerken; örgütlenme alanları da çeşitlilik gösterir. Legal olanla illegal olanı, ihtiyaçlar bağlamında doğru saptamak ve birbiriyle bir bütünün parçaları olarak ilişkilendirebilmek; amatörlükten ustalıkla geçişin akla ilk gelen ölçütlerinden biridir. Gerçekte bunlar, kavganın kavranması ve uygulanması en zor olan boyutlarıdır. Kazanılmış yetilerin pratik içinde sınındığı durumlarıdır.

"Tarihsel açıdan bakıldığında, donatımın ıskellığı başlangıçta sadece kaçınılmaz değil, savaşçıların geniş katılımını sağlamak için önkoşullardan biri olarak hatta haklıydı." (Lenin, Seçme Eserler, C:2 s.123-124)

Lenin bu ifadeyi, amatörlüğe dikkat çekerken kullanmıştır. Çalışmaların tam olarak oturmadığı, ama giderek yaygınlaştığı durumlarda bu ve buna benzer pek çok gelişmeye tanık olunur. Açıklık ile gizlilik arasındaki çizginin oluşumunda, irade kadar objektif koşulların da rolü olur. Yaşamın ve kavganın anlaşılır bir gerçekliği olarak kavranması gereken bu türden durumlar, dönem dönem bir bocalama sebebi de olabilir. İnsanlar, alışmadıkları gelişmelerle birden bire yüz yüze kalınca, kendine güven tereddütü de geçirebilir; ancak, aşılabilir her engebe aynı zamanda amatörlüğün de aşılmasında alınmış bir mesafe olarak kişilerin deneyim hanesine yerleşir. Ve kavgayı kavga içinde öğrenmiş **dava insanların** sayısı giderek artmaya başlar. Aynı zamanda insanların zorluğu aşamaya geri düşmesi de mümkün olduğu için, bu türden aşamalarda varolan yükü sırtlama ve moral değerleri canlı tutma çabaları her zamankinden daha güçlü anlamlar kazanır.

Kavganın çeşitliliği gibi polislin uyguladığı yöntemlerde de bir çeşitliliğe rastlamak mümkündür. Buna her biçimiyle hazırlıklı olunmalı; ama bu, **paniğe** ve **evham yüklü duruşlara** sebep olmadan yapılmalıdır. Örneğin Lenin'in "(...) Polis, yerel hareketin daha öğrencilik yıllarında 'gözden düşmüş' tüm belli başlı önderlerini tanıyordu ve elle tutulur bir suç delili elde etmek için, çevrelerin gelişmesine ve yaygınlaşmasına kasten olanak verdikten sonra, baskın için uygun bir an bekliyordu. Çok iyi tanıdığı bazı kimseleri ise polis 'tohumluk' olarak kullanıyordu" (age. s.123) biçiminde ifade ettiği durum, pek çok devrimci tarafından bilinir. Sonuçta, polis tarafından belirlenebilme olasılığı sebebiyle yaygın çalışmalardan kaçınmak da, varolan tuzakları hafife almak da doğru değildir. Önemli olan, meselenin içerdiği tuzaklara rağ-

men kavgada ısrar etmek ve başarıyı zorlamaktır.

Hiç kimse, bulunduğu alanı ve karşılaştığı zorlukları/aksilikleri bir "ilk" olarak değerlendirmemeli; hele ki, bir moral ve umut zayıflamasına asla izin vermemelidir. Devrim deneylerinin hemen hepsinde, benzer gelişmelerin olduğu bulunduğu oranda, karşılaşılan olumsuzluklar daha sakin bir ruh haliyle değerlendirilecektir. Örneğin aşağıda aktaracağımız deneyim, sanıyoruz ki, herkese tanıdık gelecektir.

"(...) Ciddi savaş eylemleri başlar başlamaz (ve savaş eylemleri altında ta 1896 yazındaki grevlerle başlamıştı), savaş örgütümüzün eksiklikleri giderek daha güçlü hissedildi. Hükümet ilk başta şaşkınlığa düşüp bir dizi hata yaptıktan sonra (örneğin sosyalistlerin kötülüklerini anlatarak kamuoyuna başvurması, ya da işçilerin başkentten uzaklaştırılıp taşradaki sanayi merkezlerine sürülmesi) kendisini yeni savaş koşullarına uydurdu ve eksiksiz donatılmış ajan-provokatör, hafiye ve jandarma birliklerini doğru yerlerde mevzilendirmeyi öğrendi. Polis baskınları öylesine sıklaşmaya, o kadar çok insanı kapsamaya, yerel çevreleri öylesine silip süpürmeye başladı ki, işçi kitlesi kelimenin tam anlamıyla bütün önderlerini yitirdi, hareket inanılmaz derecede sallantılı bir karaktere büründü ve sürekliliği ve birbiriyle ilişkisi olan bir çalışma kesinlikle yapılamaz oldu. Yerel fonksiyonerlerin olağanüstü parçalanmışlığı, çevrelerin tesadüfi bileşimi, hazırlıksızlık ve teorik, politik ve örgütsel sorunlar alanındaki dar bakış açısı, anlatılan koşulların kaçınılmaz sonucu oldu. Öyle bir noktaya gelmiştir ki, sebatlılığımızdan ve konspirasyon (gizlilik - YN) koşullarına uymadığımızdan işçiler aydınlarla karşı güvensizlik duymakla ve onlardan uzaklaşmaktadırlar : Aydınlar, diyorlar, dikkatsizliklerinden ötürü çevrelerin açığa çıkmasına neden oluyorlar!" (age. s:124)

MÜCADELENİN SÜREKLİLİĞİ VE ÖRGÜTSEL KALICILIK, BAŞARI İÇİN ŞARTTIR

"Barış"ın sözcük olarak çağrıştırıldığı olumlu anlam, çoğu kez "savaş" hakkında yapılan yanlış tartışmalara dayanak edilmektedir. Eğer "barış", haksızlığa dayalı dengelerin verdiği çatışmasız görüntü üzerine kurulu ise, bu yanıltıcıdır ve gerçekte ortam; potansiyel olarak bir savaş ortamıdır.

Kavga araçlarının çeşitliliği ve savaş sanatının ustalıkla yürütülmesindeki gereklilik, eldeki silahın her an ve her biçimde patlatılması biçimindeki ölçsüzlüğü önler. Ancak bu durum, sınıf mücadelesindeki uzlaşmazlık fikri üzerinde değiştirici bir etki yapmalıdır. Tarihsel birikim göstermiştir ki sınıf karşıtlığı, uzlaştırılmaz cinsten bir çatışma halinde varlık gösterir. Bu gerçekliğin yadsınması, ezen tarafın konumunu kalıcılaştırmaya hizmet eder.

Yüzyıllar boyu ezilen ve gerek zihinsel, gerekse maddi araçlarla etki altına alınan insanın, edilgen/hak aramayan konumu anlaşılır bir durumdur. Ancak devrimciler açısından anlamak, "olumlamak" anlamına gelmez. Bir emekçinin ezilme konumunu ancak savaşla bozabilecek olması gerçekliği, soyut bir "barış" söylemi yerine, savaşarak kazanılmış bir özgürlüğü devrimcilerin gündemine sokar. *"Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir içi savaştan yana olmak zorundadır."* (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, s:30)

Kavga araçlarının çeşitliliği ve savaş sanatının ustalıkla yürütülmesindeki gereklilik, eldeki silahın her an ve her biçimde patlatılması biçimindeki ölçsüzlüğü önler. Ancak bu durum, sınıf mücadelesindeki uzlaşmazlık fikri üzerinde değiştirici bir etki yapmamalıdır. Tarihsel birikim göstermiştir ki sınıf karşıtlığı, uzlaştırılmaz cinsten bir çatışma halinde varlık gösterir. Bu gerçekliğin yadsınması, ezen tarafın konumunu kalıcılaştırmaya hizmet eder.

Bu kavgada, nihai hedef bilinciyle hareket eden devrimciler, çeşitli araç ve yöntemleri kullanırken savaşın gerektirdiği ciddiyetle hareket eder. Bunun, önemli ölçülerinden biri de mücadelenin sürekliliği ve örgütsel kalıcılıktır. Her an ve her biçimde imha edilme, saldırıya uğrama veya örgütsel varlığın dağıtılması olasılıklarıyla karşı karşıya olan devrimciler, önlem almak durumundadır. Bu önlemlerin alınmasını gereksiz görmek; veya saldırıya uğramamak için "kabul edilebilir" bir seviyede hareket etmek; gerek

yaşamın, gerekse Marksist klasiklerin belki de en sık mahkum ettiği duruşlardan biridir.

"Sosyal-demokrat partiler her zaman ve her koşulda, yığınların örgütlenmesi ve sosyalizmin yayılması için en küçük legal olanaktan yararlanmayı ihmal etmemekle birlikte, legal çalışmanın kölesi olmaktan da kendilerini kurtarmadılar. Engels, iç savaşa, ve burjuvazinin yasaları çiğnemesinden sonra bizim de yasaları çiğnememiz gereğine değinerek 'ilk silahlı patlatan siz oldunuz bay burjuvalar!' diye yazıyordu. İçinde bulunduğumuz bunalımlar, burjuvazinin, bütün ülkelerde, en özgür ülkelerde bile, yasaları ayaklar altına aldığı göstermektedir; devrimci savaşım yöntemlerini savunmak, tartışmak, değerlendirmek ve hazırlamak amacıyla bir illegal örgüt kurulmaksızın yığınların devrime yönettikleri olanaksızdır. (...) İngiltere'de, askerliğe karşı yazılar yayınladıkları için insanlar zindanlara atılmışlardır. İlegal propaganda yöntemlerini kınamayı ve bununla legal basında alay etmeyi sosyal-demokrat parti üyeliği ile bağdaştır saymak sosyalizme ihanettir" (age. s: 28-29, abç)

Gözlerini gerçekliğe kapalı tutmayan ülkemiz devrimcileri için, yukarıdaki alıntıya da ihtiyaç yok. Yazı yazan insanın kaçırılarak işkence yapıp infaz edildiği bir yer, zaten sözün bittiği yerdir.

Yıllardır "savaş, politikanın başka araçlarla devamıdır" (yani şiddet) "araçlarıyla" (Clausewitz'den aktaran Lenin) görüşünü tüm çıplaklığıyla kanıtlayan bir savaş günlük yaşantımızın bir parçası haline gelmişken; örgütsel varlığını, bir bütün halinde savaş-dışı alanlara taşıma gayretinin devrime hizmet ettiğini söylemek olanaksızdır.

Yeteneğin, üretkenlik ve yaratıcılıkla birleşerek sağlayacağı avantajlar, devrimci bir iradenin, her türden liberal eğilimden etkilenmeyecek sağlamlıktaki duruşu ile çok daha özel bir içerik kazanır. Böyle bir üstünlüğün tek başına teknolojiyle alt edilemeyeceği bir gerçektir. Ancak, bir örgütün kendi iç bütünlüğünde ve gereklilikler karşısındaki kararlılığında zaaf göstermesi, söz konusu avantajları, birden bire dezavantaja çevirir.

NASIL YAPMALI?

Temel hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı, devlet terörünün kendini her alanda ve en açık biçimde hissettirdiği coğrafyalarda, devrimcilere düşen görevlerin önemi daha da artar; iradenin rolü büyür. Kendiliğinden akış içerisinde hemen her şey, devletin tanıdığı çerçeve içerisinde bocalarken devrimcilerin rolü "yaraya neşter vurmuk" gibi iradeci ve belirleyicidir. Eğitilecek olan kadro adayına kazandırılması gereken niteliklerden, yetişmiş bir kadronun hareket alanına ve nasıl korunması gerektiğine dek önemli meseleleri içeren "Nasıl Yapmalı?" sorusu; ustaca ve profesyonelce yanıtlanmalıdır.

Enerjilerin en verimli biçimde ve en uygun alanlarda kullanılması, bir bütün halinde "zoru başaran" bir mekanizmaya olanak tanırken; teknolojinin gücü, devletin olanakları ve uluslararası karşıdevrimin deneyimleriyle hareket eden polise karşı da başarılı olabilmek şansını verir. Çeşitli devrim deneyimlerinde önderler dahil, en önemli kadroların tutsak düşmesi veya katledilmesine tanık olunmuştur. Böyle bir olasılık, kavgada dengelerin devrimciler lehine değiştiği devrime yakın evrelerde de mümkün olabilecektir. Ama bu türden örneklerin hiçbiri, devrimci yöntemlerin, polisiye yöntemler karşısında üstünlüğünü kaybettiği, artık polis takibine karşı koymanın olanaksız olduğu gibi bir sonuca vordurmaz/vardır-mamalıdır. **Yeteneğin, üretkenlik ve yaratıcılıkla birleşerek sağlayacağı avantajlar, devrimci bir iradenin, her türden liberal eğilimden etkilenmeyecek sağlamlıktaki duruşu ile çok daha özel bir içerik kazanır.** Böyle bir üstünlüğün tek başına teknolojiyle alt edilemeyeceği bir gerçektir. Ancak, bir örgütün kendi iç bütünlüğünde ve gereklilikler karşısındaki kararlılığında zaaf göstermesi, söz konusu avantajları, birden bire dezavantaja çevirir. Diğer bir ifadeyle, diyebiliriz ki, bir örgüte karşı polisin başarısında, örgüt açısından içsel nedenler de aranmalıdır. İlegalite anlayışındaki doğruluk kadar, iradeyi birimlere ulaştırın iletim kollarının açıklığı ve iç disiplin, vazgeçilmez gereklilikler arasındadır. **Örgüt olma bilincinin asgari gerekliliklerinden biri de yön verici iradenin sakatlanmamasını gözetmektir.** Bulunulan birimde ve sahip olunan bilgilenme ölçüsünde, merkezi bir karar, "ters" de gelebilir. Böyle durumlarda dahi, o birime düşen

görev, örgütsel görev ve bağlılığı koruyabilmektir. Bu türden meselelerde konu edilebilecek olan, "koyun olmak", "robot olmak", "iradeye ipotek konması" gibi ikilemler, gerçekte devrimcilerin muhatap bile almaması gereken yakıştırmalardır. Konumuzun içeriği gereği bu mesele üzerinde ayrıntılı durmayacağız. Ama diyebiliriz ki, **devrimcilik, özgürleşmenin en mümkün biçimidir.** Bilgi alışverişini ve yetenek aktarımını kendi canlılığının ve beslenmesinin gereği sayan bir örgütlenmede, merkezi karar haline gelen her fikir içerisinde, gerçekte hemen tüm unsurların rolü vardır. Bunları gözetmek, her militanın azami katılımı için çaba harcamak bir örgütlenme için **kalite ve devamlılık** sebebidir. Kaldıkları bunlar, devrimci örgütlenmelerin kendisine ait niteliklerdir ve nasıl uygulanması gerektiğini, dışarıdan bakanlardan daha iyi bilirler. Dikkatli incelenebilirse, bu konudaki negatif yakıştırmalarda, Leninist örgütlenme tarzının asgari gereklerine dahi yabancı olan; "illegalite", "disiplin" gibi olguların kendisine bir bütün halinde karşı duran bir anlayışın izleri görülecektir.

Benzer bir yanılı da, profesyonelleştirme karşısında gösterilen "insanları üretimden uzaklaştırıyorsunuz" yaklaşımında mevcuttur. İnsanın gizli kalmış yeteneklerini de açığa çıkaran ve emek ile üretkenlik konusunda, başka bir alanla kıyaslanamayacak özellikler taşıyan devrimcilik için yapılabilecek en son yakıştırma bu olmalıdır.

"Ama siyasal bakımdan özgür olan bir ülkede büyük çapta kendiliğinden olan şeyi, Rusya'da, biz, bilinçli olarak ve sistemli bir biçimde örgütlerimizden yararlanarak yapmalıyız. Azıcık yeteneği olan bir şeyler "vaadeden" bir işçi ajitatorün günde onbir saat fabrikada çalışmasına izin verilmemelidir. Geçiminin parti tarafından sağlanmasını; zamanı gelince yeraltına geçebilmesini; eğer deneyimini artıracaksa, görüş ufuklarını genişletecekse ve jandarmaya karşı savaşında hiç değilse birkaç yıl dayanabilecekse, eylem yerini değiştirmesini biz sağlamalıyız. (...) Gerekli hazırlıktan geçmiş ve eğitilmiş işçi devrimcilerden kuvvetlerimiz olduğu zaman (ve elbette bütün öteki kollardan da), dünyadaki hiçbir siyasal polis bunlarla başedemez, çünkü bütün varlıklarıyla devrime bağlı olan bu kuvvetler, işçi yığınlarının sonsuz güvenceni kazanmış olacaktırlar. (Lenin, Ne Yapmalı?, s: 143)

KEMALİZME DAİR SORU VE YANITLAR

9. sayıda, "İttifaklar ve Sol İçi Birlik" meselesiyle ilgili olarak hazırladığımız soru-cevap biçimindeki çalışmanın gördüğü ilgi ve bize ulaşan çeşitli talepler sebebiyle, Kemalizm konusunda da bu türden bir çalışmaya yer veriyoruz. Hareketimizin fikri üretimini yakından takip eden ve ulaşılan seviyeyi paylaşan okurlarımızın taleplerine bundan sonra da içtenlikle yanıt vermeyi sürdüreceğiz. Hatta bu konudaki ilgiyi, **fikri üretkenliğe bir katkı** çabası olarak algılıyoruz.

SORU: "Bir bütün olarak 1960 hareketi, ilerici bir hareket olarak tanımlanmalıdır" derken ne kastedilmektedir; bu ifade, darbeyi de içine alıyor mu?

CEVAP: 1960 hareketi, sadece "27 Mayıs" sabahı gerçekleşen darbeye ve sonrasında askersel gelişmeye indirgenmemelidir. 1957'den sonra hızlanan bir süreç ile toplumsal muhalefet giderek şekillenmeye ve kitleselleşmeye başlamıştır. Farklı kesimlerin talepleri ve beklentileri, ortak noktalarda buluşturularak kitleselleşme sağlanabilmiştir. Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, prekapitalist unsurlarla sürdürülen ittifakın uzun dönemde kapitalist gelişimin önünü tıkayacağını görmüş ve yeni arayışlara girmiştir. Türkiye'yi batılı anlamda çağdaş bir toplum yapmayı hedefleyen küçük burjuva asker-sivil aydınlarla (Kemalistler) tekelci burjuvazi arasında yeni ilişkiler gelişmiştir. Ülke çapında yaygınlaşan işçi-köylü-öğrenci hareketlerinde bu yapılanma etkilidir. Toplumun demokratikleştirmeyi hedefleyen bu yapılanma 1960 Anayasası'nın maddi temelini oluşturur. Yaşanan gelişmelerdeki eksikliklere, önemli hatalara rağmen ilerici olan, bu süreçtir. Süreç, 1960 Anayasası ile sonuçlanmıştır. 27 Mayıs ise, bu süreç içinde bir bölümdür; taşıdığı olumsuz özellikler nedeniyle bir model olarak alınamayacak, benzer koşullarda önerilemeyecek olan, ama sonuçta süreci hızlandıran bir bölümdür.

SORU: 1950'lerdeki "en gerici siyasal eğilimler" tanımlanması, hangi kesimleri içine almaktadır?

CEVAP: 1950'deki ittifak içinde yer alan en gerici kesimler, bir bütün olarak prekapitalist unsurlardır. Toprak ağaları, aşiret reisleri, tarikat liderleri, tefeciler, savaş vurguncusu tüccarlar vb.; gerçekte kapitalist gelişimin önünde engel oluşturan ama geniş kitleleri etkileme potansiyeline sahip kesimlerdir. Toplumda ekonomik güç olarak önemli bir varlıkları olmamasına rağmen, genel oya dayalı seçimlerde büyük bir siyasal güç olarak ortaya çıkmışlardır. (Benzer bir sorunun bir başka boyutuyla bugün de yaşıyor olduğu söylenebilir.)

SORU: 9. sayıda da görüldüğü gibi ittifaklar meselesi, geniş bir kapsam içerisinde değerlendirilmektedir. Böylesine geniş bir ittifaklar yelpazesi çizildiği halde, Kemalizmin dolaylı ihtiyaçlar içerisinde bile kabul edilmemesi, neden bir çelişki değildir?

CEVAP: Herhangi bir olayı değerlendirenken, ortaya çıktığı tarihsel koşulları ile birlikte ele almak gerekir. Kemalizm tartışmaları

da ortaya çıktığı koşullar içinde değerlendirilmelidir. 1920'lerde ortaya çıkan ve ülke gündeminde 1940'lara kadar belirleyici olan Kemalizm olgusu, günümüzde tümüyle ortadan kalkmış, bir tartışma konusu bile olmaktan çıkmıştır. Bugün hala, pek çok asker-sivil cunta özlemcisi aydınların kendilerini tanımlamada bu sıfatı kullanmasının pek bir önemi yoktur. (Yani, görünür hedefleri itibarıyla da müttefik olma koşuluna sahip değildir.)

İttifaklar meselesi tartışılırken, sözü geçen kesimlerin bugünkü duruşuna, varlık-yokluk durumuna bakmak, bu konunun anlaşılmasını kolaylaştıracaktır. Kemalizm meselesi de bu bağlamda, sanıldığı denli karmaşık değildir. Özellikle, Kemalizmi şekillenen tarihsel koşulların bugün uğramış olduğu değişime dikkat çekilmelidir.

Kemalist gelişim ve tekelleşmeye bağlı olarak, ordu ve devlet bürokrasisinden Kemalistler tasfiye edilmiştir. Bugün için toplumu şekillenen-tanımlayan çelişmeler, Kemalist dönemin özelliklerinden tümüyle farklıdır. Artık bu ülkenin Kemalizm diye bir sorunu da yoktur. Ancak sorun, kendini "Kemalist" olarak tanımlayanlardır. Onların da kendi aralarında hemen hiçbir ortak noktaları yoktur. Belki en önemli ortak noktaları, faşist darbeleri bile alkışlayacak kadar devletçi olmalarıdır. Bu kesimlerin de hiçbir ciddi platformda yerleri yoktur. "Dün" Kemalistlerin bazı iyi şeyler yapmış olması, bugün kendine Kemalistliği yakıştıranlara karşı hoşgörülü olmamızı gerektirmez. Önemli olan; bugüne, bugünün sorunlarına nasıl baktıklarıdır.

SORU: Kemalizme anti-emperyalistlik ve ilerçilik atfetmek, emperyalist dönemin özellikleriyle çelişmez mi? Emperyalist dönemde proletarya dışında herhangi bir gücün (küçükburjuvazinin) anti-emperyalist tavır geliştirme koşulu var mı?

CEVAP: Herhangi bir tarihsel kesitte, egemen üretim ilişkisine bağlı olarak, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olan sınıf, sürece damgasını basar. Fakat, bir üretim biçiminden diğer üretim biçimine geçiş dönemlerinde, farklı iktidar biçimleri ortaya çıkabilir. Örneğin Fransa'da feodalizmden kapitalizme geçiş döneminde, köylülüğün desteğini alarak (köylülük de küçükburjuvazi olarak tanımlanır), Louis Bonapart iktidarı ele alabilmiştir. Ancak, geçiş dönemlerinde ortaya çıkan bu iktidarlar, uzun süreli olamazlar. Yeni üretim biçiminin (kapitalizmin), egemen üretim biçimi haline gelmesiyle birlikte güçlerini kaybederler.

Emperyalizm çağında burjuvazi, genel olarak ilerçilik özelliğini kaybetmiştir. Emperyalizm ile girdiği ilişki nedeniyle işbirlikçi tekelci burjuvazi, hiçbir ülkede -hatta açık işgal koşullarında bile- ulusal bağımsızlık için, burjuva demokratik devrimin gerçekleştirilmesi için mücadele etmez, edemez. Ancak, kapitalizmin henüz yeteri kadar gelişmediği, güçlü bir burjuvazinin bulunmadığı koşullarda küçükburjuvazi, anti-emperyalist bir tavır alarak ulusal bağımsızlık için mücadele edebilir. Bun-

da başarılı da olabilir. İlk akla gelen örnekler Hindistan, Pakistan, Mısır, Cezayir, Libya gibi ülkelerde, ulusal bağımsızlığın sağlanmasında etkili olan kesimler küçükburjuvazidir. Bu olgunun ilk örneğini de Kemalistler oluşturur. Emperyalizm çağında burjuvazinin devrimci barutunun tükenmiş olması, küçükburjuvazinin hiçbir koşulda anti-emperyalist tavır alamayacağı anlamına gelmez. Ancak, küçükburjuva iktidarlar döneminde bile, gelecekte olan kapitalizmdir. Gelişen burjuvazi de emperyalizm ile bütünleşerek küçük burjuvazinin iktidarını sona erdirecektir. Yaşanan süreçler de genellikle böyle olmuştur.

SORU: Türkiye'ye özgü olarak, küçükburjuvaziye böyle bir fırsat/inisiyatif veren tarihsel sebepler nelerdir?

CEVAP: Osmanlı'da milli bir burjuvazi oluşmadı. Kapitalist gelişimin gecikmesi ve 19. yüzyılda başlayan Osmanlı İmparatorluğu'nu sömürgeleşmesi süreci bunda etkili oldu. Ortaya çıkan ticaret burjuvazisi de genellikle azınlıklardan oluşuyordu. (Osmanlı'nın son dönemlerinde ortaya çıkan İttihat-Terakki'nin de temel amacını milli bir burjuvazinin yaratılması oluşturuyordu. İşgal yıllarında azınlıklardan oluşan burjuvazinin yaratılması amacını güçlendirdi. Kemalistlerin önder kadrolarını oluşturan eski İttihat-Terakkiciler, bu politikanın önderliğini yaptı.) Feodal parçalanmışlık yanında, güçlü bir burjuvazinin yokluğu, küçükburjuvaziye en güçlü ve örgütlü kesim olarak Kurtuluş Savaşına önderlik olanağı tanıdı.

Savaş sonrası dönemde, Kemalistlerin anti-emperyalist tavır alışlarını sürdürebilmesinde en önemli destek, uluslararası konjonktürden geldi. Emperyalist kapitalist sistem açısından, sınırlı anti-emperyalist uygulamalarına rağmen Kemalistler, dünyanın ilk sosyalist devleti ile oldukça uzun bir sınıra sahip ülke için **ehven-i şer** olarak yorumlandı. Ayrıca 1929-30'larda emperyalist kapitalist sistemin derinleşen bunalımı Kemalistlerin manevra alanını genişletti.

SORU: M.Kemal'in gerçekte önemli kişilik özelliklerine sahip olmadığı ve o süreçteki rolünün abartıldığı bilinmektedir. Bu nedenle bizlerin Kemalizm olgusuna yüklediğimiz olumlu anlam M.Kemal'in birey özellikleriyle çelişmiyor mu?

CEVAP: Hiçbir tarihsel gelişim, kişilerin ürünü değildir. Bu tür süreçlerde kişilerin ön plana çıkarılması, kapitalizmin temel anlayışına denk düşüyor. Gelişen kapitalizm, yaşanan sürecin özelliklerini değil, bir kişiyi -hem de sürecin özelliklerinden soyutlayarak- ön plana çıkardı. M. Kemal'in tanımlandığı gibi bir deha olmadığı açıktır. Buna rağmen süreçte öne çıkan o oldu. M. Kemal'in tüm kişilik zaafalarına rağmen, bir bütün olarak süreçte etkili olan düşünceye, "Kemalizm" adı verildi diye karşı çıkılamaz. **Önemli olan, uygulamaların niteliğidir.** (Bizlerin, Kemalizm ile ilgili olarak yansıttığı kavrayışta, Kemalizmi faşizm olarak tanımlayanlarla ortak bir noktanın olmadığı bilinmelidir. O anlayış, Kemalizm konusunda olduğu kadar, faşizm konusunda da yanlışlar içermektedir.)

SİZİN DÜNYANIZDA TÜM MEVSİMLER BAHAR TÜM BAHARLAR DEVRİMCİDİR

Ayşe Dağlı

Kışın ıslağını, soğuk ve kasvetini ardında bırakarak; kışa ait kalın giysilerin yükünden kurtulup, hafifleten bir özgürlüğe uzanarak "ben geldim" diyen bahar; adeta temizlenmek istercesine, duş alıncasına döker yağmur sularını... Bir yanılla da boşalıncasına ağlar gibidir; kimine göre sevince, kimine göre sebebi gizli bir hüzne işaretler baharın gözyaşları.

Ben yaşamımı temize çeker gibi girerim her baharın ilk gününe. Doğadaki canlanma, bedenimizi daha diri kılsa da; asıl olarak ruhumda hissederim yenilenmiş bir yaşamın heyecanını. "Ne mutlu ki devrimciyim" demek için, yaşamını temize çekme anından daha uygun bir vakit olabilir mi? Yeniden doğmak için bahardan daha uygun bir mevsim olabilir mi? Nedir baharı böyle devrimci kılan? Doğumdan, yenilikten, iyiden, güzelden ille de çiçekten yana olması değil mi? O halde neden tüm mevsimler bahar, tüm yaşam devrimci olmasın ki?

Devrimciyi mutlu kılan ne çok şey var gerçekte. Amaçlı yaşamak, yaşamında bir amacın olması; hemen her insanda sıkça rastladığımız bir temennidir. Dev-

rimcilik, bu temenniye gerçek kılar ve bir yaşam biçimi olarak varlık gösterir. Düşlere yakamoz coşkusu düştü mü; saflara katılmak, kavgaya tutuşmak kolay oluyor; ama, yine de yolun bir yerlerinde durak-samaların gel-gitlerin, tereddütün yürek çelmeleyen o buruk tadının içimize bir zehir gibi akmasını önlemeye yetmiyor. Devrimciliğin bir yaşam tarzı, sosyalizmin bir bilim, düşlerin renk cümbüşü olması işleri kolay kılmıyor. Aksine, uğrunda olmaya değer bir yaşam sürmek gibi; ödenilecek bedelle, bedelin sebebi içi içe girer bir devrimcinin yaşamında. Yaşamı seven, ölümü de bilen yanlarıyla devrimciler; kavganın zorluklarını, muhtemel acılara daha farklı bir bilinçle karşılamalıdır. Acılara karşı direnmek, moral değerleri canlı tutmak, zor olan, ama mutlaka başarılması gereken bir özelliktir.

Bu konuda HİDİR ASLAN ve İL-YAS HAS, önümüze tutulmuş iki fener gibidir; ya onların işaret ettiği yönde yürüyüp, devrettikleri bayrağa gölge düşmesini önleyecek, ya da bu YOL'a yakışık düşmeyen kulvarlarda vakit geçireceğiz...

*Tomurcuğunu yitirmiş
dal gibi*

bakma öyle...

Bilirim

*düşen tomurcukların
yeri dolmaz.*

Dipdiri filizler

aday olsa da yerine;

*kapalmaz bir yara gibi durur
düşmüş bir tomurcuğun*

ardından büyütülen

"şu an yaşıyor olsaydı" fikri.

Ama biz yine de

ardından büyütelim

onların fikri olan fikirleri...

Göğsünde

yasa değil

umuda yer vermelisin

Gözlerime iyi bak!...

Yoldaş yürekli

soran bakışlı yar.

Avuçlarına boşluk değil

silah yakışır

ne kadar yapıcı olsan da

yıkmadan olmuyor...

MERHABA

Ökkeş Yılmaz

Biliyorum işiniz zor. Bizlerde yurtdışındaki demokratlardan azda olsa kişiliğini yitirmeden kalabilen insanlar olarak, devrim kervanına omuz vermek amacıyla, sizlere bazı şeyler yazmaya çalışıyoruz.

Yolculara başarılar dileğiyle.

GEÇMİŞTEKİ HATALAR ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ

Arkadaşlar işiniz zor, hem de çok zor. Bu sizin moralinizi bozmasın, aksine zora göre örgütlenmek ve savaşmak çok daha onurlu bir görevdir. Zor; çünkü kurum ve kuruluşlarıyla susurluğun uzantısı mafya olan bir devlette, dürüstlere yaşama hakkı yok.

12 Eylül döneminde yapılan bir çok hatalar dilerim ki şimdi bir kez daha yaşanmaz. Hatalar deyince, kızgın dönemin en sert günlerinde cunta tarafından hedef

haline gelen insanlar, sırf mevziler terk edilmesin ve kitleler yıldıza düşmesin diye, kadrolar yerlerinden alınmadan yer değiştirilmeden polise yakalanmaları için adeta davetiye çıkartıldı. Binlerce kadro böyle yok edildi tabii yakalamp çözülenler de onbinlerce insanı işkence tezgahına götürdü. Bu ihanet içerisinde bulunan bazı insanlar, ahpap çavuş ilişkisinden dolayı çözülen ve hazırlık soruşturmaları en az 20 sayfa olan bu insanlara birde cezaevlerinde sorumluluk verilerek ihanetleri ödüllendirildi. Bu insanların çoğu itirafa gidip ihanetlerini daha ileriye götürdüler. İnanıyorum ki, yeni oluşumda böyle hatalar olmaz ve geçmişten dersler çıkarılarak sağlam adımlarla yolunuza devam ediyorsunuzdur.

Aslında geçmişe takılı kalıp geçmiş hataları sürekli öne çıkartıp geleceği görmemek, tehlikeli bir mantıktır ama geçmi-

şin iyi yanlarından ziyade kötü yönlerini de sergilemek ve yeni yapılanmaların bu hataları tekrarlamasını önlemekte üzerimize düşen bir görev olmalıdır.

1978-1979 yılları sonrasında ve bu tarihlerde hareketler arasında eylem birliğine gidildiğinde sağlıklı bir şekilde yapılan bazı hareketler, Devrimci bilinci insanlara vermeden birim sorumlulukları vererek, bu insanları diğer hareketlerin birim sorumlularıyla masaya oturtup eylem tartışmalarına sokuyordu. Bu insan polis tarafından yakalandığında tanıdığı diğer hareketlerin değerli kadrolarını bilinçsizliğin getirdiği çözümler sonucu ele veriyorlardı. Bizler yüzlerce insanı böyle kaybettik.

Diğer bir konu ise hareketin kadrolarında yoldaşlar arasında olan ilişkilerde güven veya güvensizlik diye bir sorunun olmamasıdır. Yoldaşlar birbirine güvenmeli, içlerinde ihaneti taşımamalı. Yoldaşlarına inanmalı ve hareketin ideolojisini kendisine rehber almalı, insanlar yoldaşlara göre değil harekete göre örgütlenmeli.

Yani dar gurupçuluk anlayışının önüne geçilmeli, yoksa geçmişteki gibi bazı hareketleri kendimiz yaratmamalıyız. Çünkü geçmişte çok görüldü; "Ahmet, Mehmet hareketi bıraktı, biz de bırakalım" habası tekrarlanmamalıdır. Savaşlarda duygusallığa yer yok. Duygusallık ihanet, duygusallık ölüm ve bitim demektir.

DİRENENLER VE HAINLER ÜZERİNE

Daha önceki yazımda geçmişte beraber olmaktan onur duyduğum Veli Eskililer (Ali Yavuz) ve Mustafa Özençle ilgili anılar yazacağımı belirtmiştim şimdi sözümü yerine getiriyorum.

Anılardan ziyade adigeçen ve savaşa şehit düşen tüm yoldaşların yaşamı ve direnişleri günümüz savaşçılarına ışık olmalı. Daha önceki dergilerde Ali Yavuz (Veli Eskili) ile ilgili yazılarda belirttiği gibi hem sempatanlarla şakalaşır hem de çelik gibi bir disiplin anlayışıyla cezaevindekilere yol gösterir yönlendirirdi. Yoldaşları ona inanmışlardı. Ali de insanlara hatta o dönemdeki gardiyanlara kendisini kabul ettirmişti. Çok az (iki yıl) beraber olabildik ve nasıl geldiyse öyle de cezaevinden gidişi sır oldu. Öyle örgütleyici bir kişiliği vardı ki, kimse bilemedi çok geç fark edildi. O bir önder yoldaşı yoldaşlarına savaşın yöntemlerini nasıl öğrettiyse, kendisi de savaşarak şehit oldu.

Gelelim Özenç yoldaşa, o sehpaye gitmeden önce ve giderken de bir sembol oldu, beyinlerimizde öylede kaldı. Özenç'in en son eylemini biliyorsunuz onu karakol baskını olarak lanse ettiler bu nasıl karakol ki, şehrin göbeğinde asker dolu tek kişi tarafından basılıyor. Belirtildiği gibi Özenç karakol basmadı ve suçsuz hiç bir kimseye kurşun sıkmadı ölmemek için öldürdü.

Olgarşi kendi güçsüzlüğünü ve ayıbını örtbas etmek için, güçlü olan devletin zayıflığının halk tarafından öğrenilmemesi için, karakol baskını olarak yansıttı. Hiç kimse çıkıp sormadı tek kişi ile karakol basılır mı? ama Özenç bu o bir DEV-YOL'cu demektir.

Olay şöyle; Özençin ağzından aktarıyorum, "ben Tarsus karabucak ormanlarında saklandığım bir gün yoldaşları ormanda bırakıp Tarsusta Soner İlhanla buluştum. Bizler birarada konuşurken ormanda saklanan yoldaşlar, orman memuru tarafından görülür ve arkadaşlar orman memurunu önce rehlin alırlar sonradan nasıl olursa orman memuruna

inanarak serbest bırakırlar. Tabii ödül almak için orman memuru direk karakola koşar ve ormana hemen karakol kurulur. Ormancı bırakılır bırakılmaz arkadaşlar her ihtimale karşı yer değiştirirler ilk yer değiştirilirken bazı aletler orada unutulmuş motorla bunları almaya gelen yoldaşlardan biri kurulan karakolda askerle girilen çatışmada şehit düşer. Bunlardan hiç haberimiz olmadı, çünkü orman tarsusa çok uzaktı. Akşam kamp yerine döndüm ne göreyim ki hemen etrafım sarılmış ışıklar her yanıyı parlatıyordu, yapacak bir şey yoktu tam ortalarına düşmüşüüm. Bir yandan üstümü arıyor, bir yandanda dipçiklerle dövüyüyordum, tam silahımı bulacakları zaman ah of deyip silahı sakladım yani bulamadılar, öyle aceleyle gelmişlerdiki yanlarında kelepçe olmadığı için benim botlarımın ipini çözüp ellerimi öyle bağladılar. Beni aldıkları gibi karakola götürdüler ve astsubayın olduğu odaya aldılar. İçeri girdiğimde hissimla üzerine biri saldırdı, sonra anladım ki yoldaşları ödül için ihbar eden orman memuru buymuş. O anda vurulup kan kaybına terk edilen ve ölen yoldaşı öğrenince anında memurun ödülünü belimdeki silahla ödüllendirdim ve silahımı o arada silahına davranan iki subaya doğrulttum, onlardan önce davrandım ve ikisini de orada vurdum. Kapıyı açtım kapıdaki asker silahını doğrultmuş beni vuracaktı ki, silahımda kalan tek mermiyide ona sıkıtmı ve yalın ayakta damlardan kaçtım."

İşte Özenç böyle anlattı. Özenç oradan kaçtıktan sonra bir evde Adaşada yakalanır ve kendisini ele verdiğini söylediği İsmail Türker işkencede Mustafayı görünce ağlamaya başlar. Mustafa bizim kaldığımız evi bir iki kişi biliyordu diyor ve İsmailin hain olduğunu söylüyordu. Ama Özenç yoldaş sır vermedi, polis gözetiminde Özençi çözmek için çok yollar denemiş ama sağlam cezaevine gelmişti. Öyle inanıyordu ki, ne hareketine ne de yoldaşlarına ihaneti bir an olsun düşünmedim diyor. Cezaevinde hücreye gelir gelmez hemen ayaklarına prangalar takıldı ve idam sehпасına gidinceye kadar o prangalar mahkeme dışında çıkartılmadı. O direnmenin ve paylaşımın simgesiydi. Babası ta Samsun Termeden Adana cezaevine gelir, son kezde olsa oğluyla görüşmek istediğinde o zamanki cezaevi sorumlusu yüzbaşı Selçuk ve ekibi babasına "sen buraya hangi yüzle geliyorsun" diye geri göndermeye çalışıyorlardı.

Bunlar Özençi yıldırma, aksine dana dirençli karşılarına dikiliyordu. İşte

Mustafa... nelere direnmedi ki, o ölümü beklerken çayını bile, yan hücrede bulunan adli mahkumlarla paylaşıyordu. İşte Özenç öyle özverili bir yoldaşı... Son gece saat 24:30'da kendisini almaya gelen gardiyanlar Mustafaya "ziyaretçin var" dediler, Mustafa ise "anlıyorum dedi, kendinizi kandırmayın" o an slogan atarak yoldaşlarını uyardı ve sloganlarla idam sehпасına doğru yürüdü.

Son saatlerini yoldaşlarına ve ailesine mektup yazarak geçirdi. Hücreden alınmadan önce mektuplarını bizlere vermişti, her ihtimal diyordu... Mektuplardan sonra, o zamanın jandarma bölge komutanı olan Mitçi Osman Çıtın, Mustafaya son arzusunu soruyor, cevap çay geliyor; Mustafa çayı alır almaz Osman Çıtının suratına atıyor ama bunu bekleyen mitçi bu hamleyi savuyor ve boşa çıkarıyor. Mustafa sehpaye doğru yürürken, Osman Çıtın Mustafaya dönüp soruyor "pişman mısın" Mustafa kısa ve net cevap veriyor; "sizden 4 kişi bizden bir kişi" ve sehpaye çıkarak işini kimseye bırakmadan, sehpayi kendisi iterek köpek sürüsüne son hamleyi bırakmıyor. Özenç yoldaşın son saatlerini bizlere oradaki demokrat ve devrimci askerler aktardı.

Hainler bu insanların anısını kirletmeyi, onlara ihanet etmeyi nasıl düşünüyor bilmeyorum. Bildiğim hainler artık rahat uyuyacaklarını zannetmesinler. Bu şatafatlı günlerin hesabı sorulacak. Sıranın size geleceğini ve hesap sorulacağını hiç ama hiç unutmayın.

Tüm dergilerde şehitlerin adı geçerken çok değerli bir yoldaş unutulmaktaki; bize yol gösteren ve aydınlatan, yüzlerce insanın ufkunu genişletmesine yardımcı olan inançlı ve mücadeleye katılmak için dişyle, tırnağıyla çalışan Sivas Divriğili İsmail Şahin yoldaş... Ali Yavuz yoldaş gibi, o da cezaevinde, eğitimci, örgütçü bir insandı. Bu yoldaşlar bize egoyizmi, teslimiyeti ve ihaneti öğretmediler... Direnmeyi ve uğruna ölümü göze alabileceğimiz bir ideolojiyi öğrettiler...

İsmail yoldaşı anmadan yazıya son vermek istemedim.

Diğer yoldaşlarla ilgili anıları yazmak dileğiyle hepimizi özlem sıcaklığıyla kucaklıyorum. Başarınız başarımızdır.

TEKYOL DEVİRİM!...

BÜ ŞİAR HEP SÜRDÜ VE SÜRECEK!...

ATILIM Gazetesi'nde, bizlerin BDGP'ye başvuru yaptığına dair çıkan haber üzerine, aşağıdaki açıklamayı yapma ihtiyacı duyduk.

ZORUNLU BİR AÇIKLAMA

"Özgürlük ve sosyalizm yolunda ATILIM" gazetesinin 60. sayısında, "BDGP'ye yapılan katılma başvuruları, onun giderek bir gerçek politik çekim merkezine doğru evrileceğinin kanıtları olarak değerlendirilebilir. Örneğin **Devrimci Hareket, Bolşevik Partizan** ve **Kaldıraç** dergi çevresi BDGP'ye katılma talebinde bulundular." biçiminde bir haber çıkmıştır. Bizlerin böyle bir başvurusu söz konusu değil; ayrıca, böyle bir başvurunun şu veya bu biçimde bir prosedür gerektirdiğini sanıyoruz. Üstelik, başvuruların karşılıklı beklentilerin ifade edilmesini içereceği düşünülürse, bu kadar ayrıntı gerektiren bir konuda dostlarımızın yanılığını, günlük yaşamdaki yakın duruşumuzu ve yaptığımız, **birlik konulu** kimi sohbetlere bağlıyoruz.

Her ne kadar, dergimizin 9. sayısında birlik ve ittifaklar sorununa yeterli açıklamalar getirmiş isek de, bu gelişme karşısında, yaklaşımımızı kısaca ifade ihtiyacı duyduk.

Bizler, daha önceki birliklerde olduğu gibi, BDGP'nu da sıcak duygularla karşıladık ve anlamlı bulduk; bu, tek tek her devrimci organizasyona karşı duyduğumuz sıcaklık ile birebir ilintilidir. Hatta belirtme gereği duyuyoruz ki, bu düşüncelerimiz, BDGP'nun kapsamı dışında kalan devrimci yapılar için de geçerlidir. Yarın bizler, böyle bir platformun içinde yer alsak dahi, bu düşüncelerimizde bir değişiklik olmayacak ve "kapsam dışı" kalanlarla ilişkilerimizde dostluğun gerekleri için aynı hassasiyeti göstermeye devam edeceğiz.

BDGP'nun geçen süre içerisinde ardında bıraktığı pratiği değerlendirmek için vaktin henüz erken olduğunu düşünüyoruz. Gerçi katılımcı dostlarımızın, "kapsam dışında kalmanın hiçbir haklı gerekçesi olamaz" biçiminde demeçleri olmuş ise de biz bunu, duyguyu ağırlıklı bir ifade olarak kabul ediyoruz. Yoksa, bu türden nedenlerin birden çok olduğunu ve farklı dönemlerde, çeşitli birlikler karşısında hepimiz için gündeme geldiğini dostlarımız da bilmektedir. Bizler, bugüne dek bulunduğumuz her alanda yakınımızdaki

devrimci çevrelerle sürekli olarak bir **fiili birlik** hali içerisinde olduk ve mesafeleri küçülten, ortaklaşmaları büyüten bir pratik sergilemeye çalıştık. Bunu yaparken, daha bütünlüklü ve geniş çaplı birlikleri de temenni ettik; ancak, bunun aceleye gelir bir yanı olmadığını da biliyorduk.

Kısaca; bugün aday olduğumuz şeyi, yani bütün bir toplumun tepeden tırnağa yaşayacağı değişime **öncülük etme** işini, yarın daha bütünlüklü biçimde gerçekleştirmekle karşı karşıya kaldığımızda, "karınca sidiğinin denize yararı var" sözündeki anlam, pek çok biçimiyle karşımıza çıkacaktır. Artan görevlerin büyüklüğü oranında, çözüm getirirken başvurulması gereken çok yönlülüğün önemi de artar. Sorunlar, sınıflar mücadelesinin şiddeti ve ciddiyeti oranında ele alındığında, **muhtemel birlikler** için keyfi beğeni ölçüleri öne sürmenin vehameti bariz biçimde kendini gösterir. Ancak yaşamın birlikleri dayatmasına ve başarı için bunun bir zorunluluk olmasına rağmen - kimilerini şaşırırsak da bu konuda acele edilmemesi gerektiğini ve böyle bir adım için henüz erken olduğunu düşünüyoruz.

Devrimci örgütlenmeleri **dost** ilan etmek için erken değildir. Onların bağımsız örgütsel varlığına saygı duymak için erken değildir. Yarın en güçlü ve en kapsamlı birlikleri mümkün kılmak için bugünden **tohumlama** faaliyetlerinde bulunmak erken değildir. Ama birliği, iki veya daha çok yapıyı yanyana getirip toplamını almak olarak algılamıyorsak, **merkezi düzeylerde ve geniş kapsamlı birlikler** yapmak için koşulların henüz hazır olmadığını - erken olduğunu - söyleyebiliriz.

Devrimciler, mükemmeliyetçi değildir; ama, hiçbir şeyi hafife alma lüksü de yoktur. BDGP'na kadarki birlik örneklerinin, "egzersiz" yapmış olmak açısından ve birlikten ne anlaşılmasa gerektiğini pratikte görmek bakımından yararlı olduğu söylenebilir. Elbet- teki başka yararları da vardır; ancak, birlik için hazır olunmadığı ve gerçekte **ayrı durma** kültürünün, sanıldığından çok daha yaygın olduğu bilinmelidir.

Henüz **kendi kabuğunu çok seven** ve bunu kırmaya hazır olmayan "ben"leri "biz" yapmak kolay değildir. Bu, salt birliğe dair güzelleme yapmakla anlaşılacak bir sorun da değildir. Bu nedenle, katedilmesi gereken bir mesafenin olduğunu düşünüyoruz. Bu konuda, kendine güven olgusu bile başlı başına bir önem taşımaktadır. Ortaklıklar, zenginleşmek, çoğalmak, vuruş sayısını ve şiddetini arttırmak, vb. için yapılır. Ne denli yakınlaşırsa; güzellik, ortama o denli hakim olur. Bu nedenle hem **birlik** hem **gard almak**, aynı yerde bulunmaması gereken olgulardır. Eğer bulunuyorsa birliğin **temenni** olmaktan çıkıp, pratik içinde somutlanması güçtür. Bir siyasal organizasyonun, kendi ilişkileri içerisinde bile çeşitli biçimlerde uyum problemi yaşadığı, birimler arasındaki farklılaşmayı önleyemediği gerçeği, aynı sıkıntılarının çok daha kapsamlı boyutlarda birlik ortamında yaşanabileceğine işaretler.

Devrimci yaşamın, **birlikte harekete** çok çeşitli biçimde olanak tanıyan özelliği sebebiyle, yukarıda belirttiğimiz, "merkezi birliklerin aceleye getirilmemesi", örgütler arası yakınlaşmada negatif bir rol oynamaz. Aksine, aceleye getirildiği durumlarda, örgütlerin kısa vadede aşma koşulu olmayan özellikleri, bir farklılık sebebi olarak ve **ayrı durma** sebebine dönüşebilir. Yani **aceleye getirilmiş evlilikler, mesafeleri büyüten kopuşlarla sonuçlanabilir**. İşte, bu türden kaygılarla, merkezi birliktelikleri aceleye getirmeyen; ama bulunduğu her alanda, kavganın zenginliği oranında birlikte hareketi zenginleştirme eğilimi taşıyan, dostluk kapısını her zaman açık tutan bir devrimci hareket; siyasal pratiğin gerekleri konusunda çok daha başarılı bir sınav verme koşuluna sahip olacaktır.

DOSTLUKLA...

**Emperyalizme ve Faşizme Karşı
DEVRİMCİ HAREKET**

ÖZGÜRLÜĞE TUTKUN YÜREKLER ZİNCİRLENEMEZ!...

Oligarşi ile uzlaşma halinde bulunan kesimler dışında, toplumun bütünü faşist rejimin "uygun gördüğü" bir hapis-hane içinde yaşar. Bu hapis-haneler, çapı ve koşulları kavganın şiddetine göre değişse de, sürekli olarak varlık gösterir. En temel hak ve özgürlüklere tahammül gösteremeyen bir saldırganlık içerisinde toplum cendereye alınırken, **özgürlük ve demokrasi talebi bütün bir toplum için büyür ve uğrunda dövüşmek, kaçınılmaz hale gelir.**

Bedel ödetmeyi, kan dökmeyi sürekli olarak gündemde tutmak, faşizmin kitleleri sindirme ve teslim alma amaçlı en bilinen tarzıdır. Ancak yine biliniyor ki, vahşetin en dizginsiz uygulandığı yerlerde de sonuçta kazanan hep insanlık onuru olmuştur.

Rejimin, her kıpırdanışı kendine bir tehlike olarak görmesi ve her tehlikeye "yok etme" amacıyla yönelmesi vahşet örnekleri için Nazilere gitmeyi gerektirmeyecek sahnelerin sıkça yaşanmasını beraberinde getiriyor. Örneğin, **Cumartesi Anneleri**'ni döverek otobüse dolduran ve üzerine gaz sıkkan caniler, Nazileri kıskandıracak bir "buluş" sergilemiştir. Kendi saltanatlarının devamı için kan içen, gözyaşı döktüren yaratıkların bu "buluş"larını en dizginsiz biçimde uyguladıkları yerlerden biri de

hapis-hanelerdir. Devrimci tutsaklara yönelik teslim alma ve imha politikaları, bugüne dek pek çok tutsağın şehit düşmesine veya sakat kalmasına sebep olmuştur; ancak her seferinde devrimcilerin iradesi karşısında geri çekilmek zorunda kalan yine onlar olmuştur.

Son olarak, **Ceyhan Cezaevi**'nde gerçekleşen saldırıda tutsaklar, verdikleri onlarca yaralıya rağmen onurlarını korumuş ve devrimcilerin hiçbir şiddet yöntemiyle teslim alınamaya çağını göstermiştir. Bu direnişin daha önemli yanı, hızla tüm hapis-hanelere yayılması ve "birimize uzanan el, hepimize uzanmış sayılır" tavrıyla karşılık bulmasıdır.

Bizler, insanlığın özgürlük düşünü gerçek kılmak için yola çıktık. Tutsaklığın her türden zincirini, zincirlerle halka olan her türden bağı parçalamaya yeminliyiz. İçerde veya dışarda, nerede olursak olalım, faşizme karşı direnmek ve zulmün saltanatını yıkmak için mücadele, bizim yaşam sebebimiz olacaktır. Biliyoruz ki, **soluksuz bırakılmış bir halkın kaderine göz yumalar, daha erken boğulurlar.** Devrimciler kalkan ellerden veya anaların üzerine sıkılan gazdan etkilenmemek için uzak duranların boğazına bu kez de Emine Ana'nın saldırganlığın yedinci



haftasında söylediği "7 haftadır yaşamım emniyet müdürlüklerinde geçiyor" ifadesi bir yumruk gibi oturacaktır.

Devrimci tutsakları, faşizmin teslim alma çabasının/denemelerinin sürecini biliyoruz. Ceyhan'da geri adım atan cellatlar, yeni saldırılar için yeni fırsatlar arayacaktır. Ancak, bilinmelidir ki, her seferinde vereceğimiz yanıt en az bir önceki kadar kararlı olacaktır. **Devrimci tutsakların bütünü yoldaşımızdır; sahiplenme ve dayanışmamız da yoldaşça olacaktır.**

**FAŞİZMİ KENDİ
ZİNDANLARINDA YENECEĞİZ!...**

**ÇANAKKALE VE ANKARA
MERKEZ KAPALI CEZAEVİ
DEVİRİMCİ YOL
DAVA TUTSAKLAR**

Basına ve Kamuoyuna,

Faşist devletin işçi sınıfı, emekçi halklar ve Kürt Ulusu'na karşı çeşitli araç ve yöntemlerle yürüttüğü karşı devrimci saldırı hızından bir şey kaybetmeksizin sürüyor. Bunun bir parçası olarak devrimci tutsaklara yönelik saldırının bir biçimi olan "sessiz imha" uygulaması da hızından hiçbirşey yitirmeksizin devam ediyor.

Bugüne değin bu sinsi uygulamanın sonucu olarak birçok devrimci, yurtsever katledildi. Mustafa Kaya, Kalender Kayapınar, Yunus Osman, Polat İyit, Kazım Tunç, Erkut Direkçi ve Osman Daş devletin bu uygulamasıyla katledildiler.

Şimdi bir devrimci tutsak daha bu uygulamanın hedefi durumundadır.

Şu anda Ümraniye cezaevinde bulunan, TKP(ML)davası tutsaklarından Ahmet Polat, devletin bu yönelimiyle karşı karşıya bulunuyor; tedavisi engellenerek katledilmek isteniyor.

Ahmet Polat, 1998 Mayıs ayında gözaltına alınarak yoğun işkenceli sorgulardan sonra tutuklanıp Ümraniye cezaevine konulmuştur. Kan pıhtılaşması sonucu beynine yeterli kan gitmemektedir. Bunun sonucu kısmi felç geçirmiş ve şu anda vücudunun sol tarafını kullanamaz durumdadır.

"... acil fizik tedavisi görmesi için teşekküllü bir hastaneye yatırılması ya da günlük olarak götürülüp getirilmesi suretiyle tedavi görmesi gerektiği" raporu olmasına karşın, "güvenlik" gerekçesiyle hastaneye götürülmemekte ve tedavisi yapılmamaktadır.

Devletin devrimci tutsaklara yönelik "sessiz imha" politikasına karşı çıkıp, tutsakların tedavi olmalarını sağlamak için gerekli duyarlılığı göstererek Ahmet Polat'ın katledilmesine izin vermeyelim.

Ahmet Polat'ın tedavisinin önündeki engeller kaldırılmalı.

**Ankara Merkez Kapalı Cezaevindeki
TKP (ML), MLKP, TKP/ML, DEVİRİMCİ YOL,
TDP, TIKB, PKK, EKİM, DHKP-C dava tutsakları.**

DGM'LER KAPATILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

Ankara DH - 5 Eylül'de tüm cezaevlerinde devrimci tutsakların başlatmış olduğu DGM boykotunu desteklemek amacıyla Ankara'da "DGM'lere Karşı Tutsak Aileleri Komisyonu" oluşturuldu. Oluşumda Devrimci Hareket, Alınteri, TİYAD, Atılım, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek, Halkın Günlüğü yer alıyor.

5 Ekim'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde 70 civarında tutsak yakınının katılımıyla saat 12:30'da komisyon bir basın açıklaması yaptı. Yapılan eylemde tutsak yakınları; "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "DGM'ler kapatılsın tutsaklara özgürlük" sloganlarını attı.

"DGM'ler Kapatılsın; Tutsaklara özgürlük" yazılı bir pankartında açıldığı eylemde komisyon adına aşağıdaki basın açıklaması okundu;

Basına ve Kamuoyuna

DGM'ler kapatılsın

Ülkemizde adalet sistemi, varolan düzeni meşrulaştırmak ve devamını sağlamak için işlemiş, yüzyıllardır hiç bir adalet kurumu emekçi halkın çıkarları için oluşturulmamıştır.

İstiklal mahkemeleriyle başlayıp, sıkı yönetim mahkemeleriyle devam eden, 1973-74'de uygulamasına çalışılmasına rağmen, işçi ve emekçi sınıf hareketiyle DGM'lerin anayasaya aykırı olduğu belirtilerek 1976'da kapatılmıştır.

Egemenlerin sürekli üzerinde durduğu "hukukun üstünlüğü" söylemleri bir aldatmacadan ve yalandan öteye gitmemiştir. Bugüne kadar çıkarılan tüm "ceza yasaları"da bir grup azınlığın çıkarları için sistemin devamını sağlayacak şekilde yapılmıştır.

DGM'ler MGK'nın talimatlarıyla çalışan polis, asker, jitemin, özel tim ve tüm halk düşmanı kurumların ve kişilerin emekçi halklara karşı en vahşi yöntemleri hiçbir engellemeyle karşılaşmadan uygulanabilmesi için vardır.

Onlarca kişiyi katleden, yüzlerce kişiyi işkencelerden geçiren insan-

lık düşmanları DGM'ler tarafından aklanarak suç işlemeye devam etmektedirler. Çünkü 1000 operasyonlar, işkenceler ve her türlü zulüm "Devletin Güvenliği" için gerçekleştirilmiştir.

Özelleştirilmeye, işten atılmaya, sendikasılaştırmaya, taşeronlaştırmaya ve sefalet koşullarına başkaldıran işçi ve emekçilere, özgürlük mücadelesi yürüten kürt halkına, parasız, bilimsel ve anadille eğitim isteyen öğrencilere kısacası tüm hak alma mücadelesinde olan herkes, devletin terör aygıtı olan asker dipçığıyle, polis jopuyla, kontrgerilla kurşunlarıyla, onlarca yılı bulan ağır hapis cezalarıyla sindirmeye çalışmaktadır. Çoğu zaman yargılama bile yapılmadan cezalar verilip, savunmaları alınmadan karara bağlanır. Savunma hakkını kullanmak isteyenlerin dövülerek salondan atılması DGM'lerin görevi haline gelmiştir.

DGM'lerde uygulanan faşizmin adaletidir. Faşizmin devamı için yapılan hiçbir şey meşru değildir. Tüm zindanlarda 10 binin üzerinde siyasi tutsağın 5 Eylül'den itibaren başlatmış oldukları DGM'leri boykot eylemini DGM'lere Karşı Tutsak Aileleri Komisyonu olarak destekliyoruz.

Faşizmin devamı için çalışan DGM'lere karşı boykotta bulunan siyasi tutsakları desteklemek ve DGM'lere karşı mücadele etmek için güçlerimizi birleştirip, faşizmin yargı organı olan DGM'lere karşı sesimizi yükseltmeliyiz.

DGM'ler kapatılsın, tutsaklara özgürlük

DGM'lere Karşı Tutsak Aileleri komisyonu

Devrimci Hareket, Kızıl Bayrak, TİYAD, Atılım, Alınteri, Özgür Gelecek, Halkın Günlüğü

KAMUOYUNA

Son süreçte bir takım çetelerin tutuklanarak Bayrampaşa cezaevine getirilmesiyle birlikte, bu çetelerin hamiliğine soyunanlar tarafından, C Blokta bulunan siyasi tutsaklar, çetelere dahil olmayan adli tutuklular ve ziyaretçilerimiz üzerinde, keyfi, insanlıkdışı baskı ve terör estirilmeye başlanmıştır.

Çetelerin konfor ve rahatı için tüm olanaklar seferber edilip, çetelerin avukat ve ziyaretçilerine her türlü kolaylık sağlanırken; diğer yanda hayati tehlike taşıyan hastalarımız hastaneye dahi götürülmemekte, götürülenler ise tedavi ettirilmeden hakaret tartaklamalara maruz kalarak geri getirilmektedir. Acil en temel insani taleplerimiz dahi türlü gerekçelerle reddedilmektedir.

Ziyaret günlerimiz adeta işkence günlerine dönüştürülmüştür. Keyfi olarak ziyareti geç başlatmanın yanısıra, ziyaretçilerimiz insanlıkdışı baskı ve uygulamalara maruz kalmakta, zaman zaman birçok ziyaretçimize ortada hiçbir neden yokken hakaretler edilmekte, fiziki saldırılar yapılmaktadır. Öyleki avukat ve ziyaretçilerimize "sizler de teröristsiniz, sizin içinde infaz emri vereceğim" gibi sözleri sarfedebilecek kadar pervasızlaşmaktadır. Yine, ziyaretçilerimizin getirdiği yiyecekler kullanılmaz hale getirilmekte, ya da keyfice yasaklanmaktadır.

Tetikçi ve eroinci çetelerin sunduğu maddi çıkarlardan ötürü, siyasi tutsaklara yönelik tehlikeli provakasyon ve kışkırtmalara girilmektedir.

Bundan sonra ailelerimize ve bizlere yönelik gelişebilecek saldırıların başsorumlusuz başta nizamiye üstteğmeni ve cezaevi C blok birinci müdürü olmak üzere çetelerin hamiliğine soyunanlar olacaktır.

Düzenin mağduru adli tutuklular ile biz siyasi tutsaklar ve ailelerimiz üzerinde estirilen teröre son verilmesi için kamuoyunu duyarlılığa çağırıyoruz.

Sağmalcılar cezaevindeki PKK, MLKP, TKP/ML, DHKP-C, TKP(ML), TİKB, TKEP/Leninist, TDKP, THKP-C/HDO, PYSK, DHP, TDP, TKEP, DY, HKG, Direniş Hareketi davalarından tutsaklar adına.

Ferhan Güllü, M. Akif San, Bayram Kama, Şadi Özboilat, Çiğdem Kazan, Can Ali Türkmen, Şerif Kartoğlu, Emin Gökturna, Tuncay Kurtbaş, İlhan Neyrek, Yaşar Şimşir, Adnan Nakış, M. Ali Ayhan, Nizam Doğan, Hasan Demir, Esral Karagöz, Ramazan Sadıkoğulları.

HOLLANDA DH -

Hollanda'dan bizler bir grup Devrimci Yolcu olarak, ülkedeki tüm Devrimci Yolları, Devrimci Yol tutsaklarını ve tüm Devrimci tutsakları en içten Devrimci duygularımızla selamlarımızı ve saygılarımızı sunuyoruz.

Bizler Hollanda'da yaşayan Devrimci Yol taraftarları burada Devrimci değerlerinden bir şeyler kayıp etmeme mücadelesini verirken bir anda DEVRİMCİ HAREKET dergisiyle buluşmanın sevinç ve coşkusunu yaşıyoruz. Arkadaşlar bizler ne kadar burada olursak olalım, sizlerin ülkenin şartları gereği vermiş olduğunuz sıcak mücadele içersinde yüreğimizle, yanınızda olduğumuzu bilmenizi isteriz.

Bizler geçmişimizi inkar değil, geçmişimizle gurur duyan ve geleceğe geçmişimizden alınacak derslerle daha güvenle bakıyoruz. Bizler şuna inanıyoruz ki, 78'lerin Devrimci potansiyelini bugün el birliğiyle hepberaber öreceğiz...Bunu biliyor ve inanıyoruz....

Yoldaşlar bugünlerde PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalyaya gelmesi Avrupanın ve Türkiyenin gündeminde çok büyük yankı buldu. En azından şu gerçeği Avrupa ve Türkiye çok iyi biliyor ki PKK Avrupada siyasallaşmanın zeminini hazırladığını biliyor. Bu gün Romada olan PKK Başkanı Öcalan'a Kürdistan halkı, bir bütün halinde sahip çıktığını, yapılan eylemlerle ve politik ataklarla çok net bir biçimde ortaya koymuştur. Kürdistanlılar Avrupanın bütün bölgelerinden akın akın Romaya gelmektedir. Adeta İtalya Kürdistanlaştı... Bütün bu Kürt yurtseverler başkanlarına verilmesini istedikleri, Siyasal statü-yü alana kadar, çalışanlar işe, okuyan ço-



cuklarda okula gitme, kararı aldı. Avrupanın bütününde açlık grevlerine başlandığını dünya kamuoyuna duyurmuş bulunmaktadır.

Bu gelişen sürece paralel Hollanda Lahay adalet divanının önündede geniş kitle desteğiyle açlık grevine başlandı. Bizlerde Devrimci dayanışma ve halkların kardeşliği temelinde 14.11.1998 tarihinde katılımın amacı ve düşüncesi hakkında aldığımız kararla, Kürdistan Halkıyla Devrimci dayanışma içersinde, açlık grevinde yer aldık. Havanın çok soğuk olmasına rağmen eylem halaylarla sloganlarla çok coşkulu ve sıcak bir şekilde sürmüştür.

Dergimiz için Den Haag da gelişen olayları görüntülemek amacıyla kamera çekimi yapılmıştır. Gelişmeler Med TV de, Hollanda'da gelişen olaylar başlığıyla yayınlanmıştır. Basın bildirimiz Hollanda'da eylemlerin yapıldığı yer olan dünya çapında büyük öneme sahip olan Adalet Divanının

önünde toplanar. Kürt ve Türk yurtseverlere okunarak iletilmiştir. Ayrıca Avrupada yayın hayatını sürdüren Özgür Politika gazetesi Devrimci Yol olarak basın bildirisini yayınlamış ve Devrimci Yol'un dayanışma içersinde olduğunu bildirmiştir. Bizim size buradan aktaracağımız şeyler şimdilik bu kadar derken KOMUTAN HİDİR ASLAN'IN BU ABLUKA DĞILACAK sözleriyle hepimizi selamlıyoruz.

Hollanda'da adalet divanı önünde Basına ve kamuoyuna okuduğumuz bildiri de şu şekildedir;

DİKTATÖRLÜK YENİLECEK HALK KAZANACAK HALKLARIMIZA VE DEVRİMCİ KAMUOYUNA

Geçtiğimiz günler içersinde faşist TC devletinin Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmi desteğinde Anadolu Kürdistan ve Ortadoğu halklarını hedef alan saldırı kampanyası, Suriye'ye karşı estirilen savaş rüzgarları PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan sahasında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne yönelik girişimleriyle yeni bir boyut kazanmıştır.

ABD, İsrail ve TC'nin oluşturduğu bu çıkar birliği tüm bölge halklarını tehdit etmekte ve düşmanlığı büyüterek, hertürden saldırı olasılığını hazır tutmaktadır.

Halklarımız ve devrimciler nasıl ki tarihimizde bu saldırıları boşa çıkardılar ise bugün de bunu başaracak güç ve mücadele deneyimine sahiptirler.

Son süreçte AnaSol-D Hükümeti ile yeniden yapılandırılmak istenen rejimin önlenemeyen krizleri çete-mafya-medya-siyaset dörtgeni temelinde tüm kokuşmuşluğu ve pislği ile ayyuka çıkmıştır, (TC) terör cumhuriyetinin girdiği bu kriz, ülkede gittikçe olgunlaşan Devrimci Mücade-





le, PKK'nın ateşkesin ve geliştirdiği diplomatik atağın İtalya üzerinden dünya kamuoyuna taşınması ile birlikte daha da derinleşmiştir.

Pek çok uluslararası platformda Kürt sorunu konusunda söyleyecek sözü kalmayan ve milliyetçi-şoven-ırkçı tutumuyla dünya kamuoyunda teşhir olmuş olan TC'nin "dış mihraklar" paronayası ve

kahramanlık edebiyatı bugün de Roma sürecinde iflas etmiştir.

TC faşizminin günümüze kadar izlediği Kürt politikası, hiçbir dönemde değişmeyen ulusal baskı, imha ve inkara dayanan asimilasyon olmuştur. Önümüzdeki süreçte faşist diktatörlüğün saldırgan ve katliamcı politikasındaki ısrarı sebebi ile bütün ülke sathına yayılan çatışmalarda kes-

kinleşme ve saflaşmalarda daha net çizgiler beklenmelidir.

SEKA'da binlerce işçinin, fabrika işgaline dönüşen kararlılığı; metal işkolunda, onbinlerce çalışanın sarı sendikacılara verdiği ders; cumartesi annelerinin bir onur abidesine dönüşen varlıkları; 6 Kasım öğrenci direnişleri ve Kürt halkının gerillası ile bir bütün halinde direnmeyi öğrendiğini gösteren gelişmeler ve Karadeniz'den Toros'lara gerillanın maya tuttuğu böyle bir süreçte gerçek kurtuluşun Türk ve Kürt halkları ile beraber tüm emekçilerin faşizme karşı birleşik devrimci savaşımdan geçeceğini bilerek devrimci direnişi daha da örgütlü kılmanın zamanıdır.

TEK YOL DEVRİM KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ZAFER DİRENEREN HALKLARIN OLACAKTIR YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Dergi Büromuza fakslanan 15.11.1998 tarihinde Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun yapmış olduğu basın açıklamasını yayınıyoruz;

HALKLARIMIZA VE ULUSLARARASI KAMUOYUNA

Yakın dönemde, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın şahsında Kürdistan halkı başta olmak üzere Türkiye ve tüm Orta Doğu halklarına karşı başlatılan saldırı kampanyası uluslararası komplolar zinciri biçiminde sürmektedir. Suriye'ye karşı estirilen savaş rüzgarları, Abdullah Öcalan'a yönelik suikast girişimleri hep Kürdistan devrimini ezmek amacını taşıyordu. Bu girişimler bu güne kadar boşa çıkarılmış ve kazanan Kürdistan devrimiyle birlikte bütün halklar ve insanlık olmuştur.

Ne var ki insanlık düşmanı uluslararası gericiplik komplolarını sürdürmekte ve halklarımızın özgürlük tutkusunu yok etmek için her türlü çabalarını sürdürmektedirler.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın uluslararası siyasi temaslarda bulunmak üzere geldiği Roma'da serbest hareket etmesinin engellenmesi ve ardından gündeme

gelen komplolar halklarımızın varlığına ve özgürlüğüne yönelmiş hukuk dışı, kaba uygulamalardır. Bu uygulamalar halklarımızın geniş kesimlerinin sert tepkisiyle karşılaşacaktır.

BDGP olarak her türlü halk düşmanı kompoya karşı bütün mücadele alanlarında topyekün bir tavırla mücadele edeceğimizi duyuruyoruz. Uluslararası kamuoyunu uyarıyor ve devrimci, demokrat, ilerici ve insan haklarından yana olan tüm parti, kurum, çevre ve kişileri göreve çağırıyoruz.

TC devletinin ve emrindeki medyanın özellikle bu günlerde PKK'nın terörist olduğu yönündeki karşı devrimci propagandaları artık kimseyi inandıramamaktadır.

PKK'nın Kürt halkının özgürlük hareketini yürüten bir güç olduğu, gerçek teröristlerin ise TC ve onun suç ortakları olduğu özellikle bugün-

lerde yaşanan gelişmelerle çok net olarak ortaya çıkmıştır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önderi ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a derhal özgür siyasi çalışma hakkı tanınmalı ve bu konudaki tüm engellemeler kaldırılmalıdır!

Bazı Avrupa ülkelerinde PKK'ya karşı uygulanan yasaklama ya da kısıtlamalar kaldırılmalıdır!

Bazı Avrupa devletleri Kürt halkına karşı faşist TC ile yaptıkları her türlü işbirliğine son vermelidir!

Faşist TC devletini ve onu destekleyenleri ciddi olarak uyarıyoruz. Halklarımız hiçbir baskıya boyun eymeyeceği gibi, örgütlü tavrını çok kesin olarak ortaya koyacaktır.

Halklarımızın dostlarını acilen görev başına çağırıyoruz.

Gün bugündür, Bugün özgürlük için ayağa kalkma günüdür.

Zindanlarda dağbaşlarında alev alev yanan özgürlük meşalelerine Dünyanın dört köşesinden karışılık verme günüdür.

BİRLEŞİK DEVRİMCİ GÜÇLER PLATFORMU

BİRLEŞİK ÖĞRENCİ GENÇLİK PLATFORMU'NUN 6 KASIM DİRENİŞİNİ COŞKUyla SELAMLİYORUZ

MGK güdümlü çete devlet, tüm kurumlarıyla kanlı uşaklarıyla saldırmaya devam ediyor.

Haksız kirli savaşını ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi desteğinde daha da şiddetlendirerek tüm Ortadoğu halklarını hedef alan bir boyuta sıçratma amaçlı saldırganlık panlarının boşa çıkmasının sancılarını yaşıyor. Bir süre önce deneyip başaramadığı MED TV'yi susturma çabalarını gündeme getiriyor, Suriye'den sonra şimdi de Rusya'yı hedef tahtasına oturtmaya çalışıyor.

Öte yandan ceza evlerine yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Öğrenci gençlik polis-idare sivil faşist işbirliğiyle susturulmaya çalışılırken Cumartesi anaları her hafta coplara, gözaltılarla mevzilerinden geriletilmek isteniyor.

Geçtiğimiz günlerde, saldırılar bir kez daha sosyalist basın ve kültür merkezleri üzerinde yoğunlaştırıldı. Çok sayıda devrimci-yurtsever gözaltına alınırken yoğun tehditler gündemden hiç düşürülmedi.

Estirilen terör havasının başlıca sebeplerinden biri de öğrenci gençlik oldu. Öğrenci gençliğin, çete devletin bu alandaki baskı aracı YÖK'ün 16. kuruluş yıldönümünü protesto ettiği ÖZERK DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE PARASIZ EĞİTİM talebini bir kez daha haykırarak 6 Kasım boykotunu engellemek, zayıflatmaktı amaç. Bir yandan baskı-sindirme girişimleri sürerken diğer yandan da eylemin hedefini çarpıtmayı amaçlayan bir düzenformasyon bombardımanı başlatıldı. Devrimci-yurtsever gençliğin boykot çağrısı çarpıtılarak eylemin türban yasağına karşı yapıldığı mesajı işlenmeye çalışıldı. Amaç şovenist dalgayı daha da yükseltmek, laikliğin tehlikede olduğu görünümünü yaratarak devrimci-yurtsever

gençliğin mücadelesini nötralize etmektir.

Ama gençlik bir kez daha tüm bu oyunları bozarak haklı taleplerini kararlılıkla savundu. 12 Eylül cuntasının ardından, henüz yaprağının bile kıpırdamadığı bir dönemde Nisan eylemlilikleriyle silkinen devrimci gençlik, 91 direnişinden bu yana içinde bulunduğu havadan 98-6 Kasım'ında Birleşik Öğrenci gençlik Platformu (BÖGP)'nun YÖK protestosuyla sıyrıldı.

Devrimci-yurtsever gençliğin BÖGP öncülüğünde üniversitelerden sokaklara-meydanlara taşıdığı direniş çete devletin son günlerde dizginsizleşen saldırılarına verilen anlamlı bir yanıtıdır. Burjuva medyanın desteğiyle yürütülen düzenformasyon politikaları sonuçta egemen güçlerin kendisini vuran bir silaha dönüşmüştür. Öğrenci gençliğin taleplerini türban konusunda sıkıştırma çabaları yerle bir olmuş, YÖK'ün 12 Eylül'ün devamı olduğu gerçeği yeniden kamuoyu gündeme getirmiştir. Sahte laiklik sloganlarıyla, şovenist politikalarıyla yedeklemeye çalıştığı gençlik 6 Kasım YÖK boykotuyla birlikte, Kürt halkına, tüm emekçilere yönelik baskı ve sömürü politikalarından cevap vermiştir.

Faşist devlet oyunlarının bozulduğunu gördüğü noktada azgınca saldırı direnişe. Mafya işbirlikçisi polis şeflerinin verdiği emrin ardından üstüste sıkılan kurşunlar korkularını gizlemeye yetmedi. Devrimci yurtsever gençlik taşlarıyla, molotoflarıyla püskürttü saldırıyı. İşkenceci polislin coplularıyla, yerlerde sürükleyerek gözaltına aldığı onlarca, yüzlerce devrimci - yurtsever direniş sloganlarıyla kamçıladi coşkuyu. Bölücü terör demagogileri BÖGP'nun öncülüğündeki direnişiyle pa-

ramparça edildi.

Devrimci - yurtsever gençliğin BÖGP öncülüğündeki şanlı direnişini coşkuyla selamlıyor. Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun mücadele bayrağını daha yükseklerle taşıma kararlılığını yineliyoruz.

**YAŞASIN
BİRLEŞİK ÖĞRENCİ GENÇ-
LİK PLATFORMUNUN
ŞANLI 6 KASIM BOYKOTU !**

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ DAYANIŞMA !**

**BİRLEŞİK DEVİRİMCİ
GÜÇLER PLATFORMU**

*Dalgalandıkça saçlar,
dudaklarından akan ince kan,
Gözlerin fütülcü ucu
Kalbin dinamit kutusu.*

*Bilirsin gülümsemektir ölüme,
Tükürebilmektir celladına,
Görebilmektir pas tutmuş yürekleri.
Bir ışık tutturup tekmelemektir;
Darağacında sehpasını...*

*Ve sevebilmektir en doğrusu,
Sevdalı kalmaktır,
Cephede, barikatta, Direnişte...
Elini ver, umudunu yüreğini...*

*Senin en büyük silahın,
Sakladığın yerde;
Yüreğinde...
Gülümseyerek bakarken yıldızlaşan yumruğa,
Ödünç olmamalı,
Yüreğindeki sevgi*

YETKİN ÖZ

10.12.1998 tarihinde Dergi Büromuza posta kanalı ile gelen Devrimci Yol Yurtdışı Komitesi imzalı bildiriği yayınlıyoruz.

TERÖRİST KİMDİR?

Saltanatlarını, sömürü ve zorbalık üzerine kurmuş olan güçler; yaşanmışlıkları, bilgiyi, dünden bugüne taşınmış deneyimleri sevmez. Onlar, anımsamadan ve anımsamanın oluşturduğu tehditten korkar; tarihle ilişkisi devrimcilerden farklıdır. Unutturmak ve gerçekliği farklı göstermek, onlar için önemlidir. Çünkü, **gerçekler devrimcidir**. Yenilgiyle bitmiş dahi olsa tarihini bilmek ve sahip çıkmak, nihai zaferin önlenemez olduğunu bilen devrimcilerin özelliğidir; gerçekleri örtmek için değil, aydınlatmak için çaba harcanır. Toplumlar ve doğada, ileri doğru her gelişim, hareketin ve değişimin yasalarına direnen güçler için bir tehdittir; onların işi zordur. Ve onun için, saltanatları geçicidir.

Her halkın
Şarkılara dökülmüş özlemleri
Geleceğe renk katan
Düşleri vardır.
İntimaller defterine
Bozbulanık renkler gibi
Şafağın kızılığ da düşer
Halka dair olasılıklar
Satır arasından
Satır başına taşır kendini

Kürt halkını satır aralarından satır başlarına ve hatta manşete taşıyan gelişmeler, uzun bir tarihsel sürecin ilmik ilmik dokunusunu ifade eder. Ancak biz burada sürecin son halkasına, güncel olan boyutuna değineceğiz.

Hatırlanacağı gibi kamuoyuna "Suriye krizi" olarak yansıyan gelişmelere, "TERÖR" gerekçe edilmişti. Oligarşinin yönlendirilmesi ile harekete geçen çevreler, özellikle medya, bütün bir toplumun sabrının taşıdığı iddiasında bulunarak muhtemel saldırıyı "bildik" argümanlarla (Suriye'nin PKK'ye desteği ve Hatay meselesi) açıklama yoluna gitmiştir. Özellikle "terör" üzerinden koparılan gürültü, kışkırtılan şövenizm ve yapılan manipülasyon ile bilinçler yanıltılmakta, toplumun duygu grafiğine dahi müdahale edilmektedir.

Gerçekte kimin terörist olduğunu en iyi, Orta Doğu halkları bilmektedir. İçerdiği enerji kaynaklarından, sahip olduğu stratejik özelliklere kadar, çeşitli açılarda gündemdeki sıcak varlığını kesintisiz olarak koruyan Orta Doğu coğrafyasında, varolan güçleri çeşitli hesaplar dahilinde düzenlemeyi amaçlayan emperyalistler, karşılarındaki **dinamik engelleri** yok etmek için proje geliştirmekten hiçbir zaman geri durmamıştır. Bu yolda her türlü kirli ittifak ve saldırganlık mübah görülmüştür. Yıllardır bölgeye kan kusturan İsrail'den sonra -biraz da ondan teknolojik destek ve eğitim alarak- Türkiye'nin de aynı işleve soyunduğu ve "halklara düşmanlık" ortak paydasından işbirliğine gittikleri bilinmektedir. Gerçi saldırganlık, Türkiye egemenlerinin yabancısı olmadığı bir konudur. 1974 yılından beri Kıbrıs'ı işgal altında tutmak, her türlü bahanelerle, gerek batı gerekse doğudaki komşularını tehdit etmek, "sıcak takip" bahanesiyle "K.İrak'a" fiili olarak yerleşmek; dünyanın çeşitli ülkelerinde bombalamadan suikaste, orman yakmaktan uyuşturucu ticaretine kadar pek çok kirli işin yapıldığını itiraf etmek; TC'nin "marifetleri" arasındadır. **Katlettiği insan sayısını, abartılmış rakamlarla haber yapan ve bununla övünen TC Devleti gerçek teröristtir.**

Bölge halklarına karşı düşmanlık sicili iyice kabarık devlet, bir taraftan, ABD'nin Ortadoğu'ya dair "yeni düzen" projelerine, işbirlikçisi İsrail ile beraber tatbikatlar eşliğinde yanıt verirken; diğer taraftan Tür-

kiye halklarını teslim almanın hesabını yapmaktadır. Kürt coğrafyasında büyüyen özgürlük mücadelesinden "batıdaki" dinamiklere kadar devrimci gelişmenin her biçimini boğmaya, halkı sindirerek suskunlaştırmaya çalışan emperyalizmin senaryolarla kendi iç hesaplarını ortaklaştırmıştır. Orta Doğu'da emperyalizmin vurucu gücü olarak palazlanma hesapları yaparken, aynı zamanda bölgedeki Türk, Kürt, Arap, Acem tüm halklara karşı tehdidi de büyütme ve özellikle en önemli sorun olan Kürt halkının başkaldırısını bastırma mücadelesinde emperyalizmin desteğini canlı tutmaya çalışmaktadır.

Nasıl ki 1997'nin 28 Şubat'ındaki gelişmeler sadece bir darbe habercisi değil, bir darbenin kendisi olarak değerlendirilmiş idiyse, bugün de önemli aktörleri arasında TC'nin görüldüğü bir savaşın hazırlığından değil, kendisinden söz etmek gerekiyor. Gerçekte savaş vardı ve bugün daha boyutlu sürmektedir.

ABD'nin yönlendiriciliğinde ve Türkiye-İsrail işbirliği ekseninde Orta Doğu halklarına açılan savaş, geçici değildir. 100 milyon dolarla ifade edilen bir kaynak bulduğunda sevincini gürültülü bir şekilde ifade eden Türkiye egemenleri için, 10 milyar dolarların telafuz edildiği savaş harcamalarına yönelmek, silahlanma kalemini dizginsiz bir biçimde büyütme; hem duruş koordinatlarını veren, hem de muhtemel yönelimin istikametini tarif eden gelişmelerdir. Eldeki tüm olanaklarını ateşe ve ateş gücüne yatıranların; yangın çıkarmak ve bölgeyi ateşe vermek bir amaç/zorunluluk haline gelir.

Aslında meseleye salt TC'nin kopardığı fırtınalar açısından bakılırsa dahi, sürecin diyalektiği, karşı/direngen güçlerin varlığındaki önemi gösterir. Amacına özgürlüğü koymuş olan güçlerin, böylesi dönemlerde ezilmeye çalışılması bir tehlikeye işaret eder; ancak, bu tür süreçlerin keskinliği ve çatışmalardaki büyüme, kazanma olasılığını da büyütür. Bu bir çelişki değildir. Hızlandıran süreçlerin kendine ait yasaları vardır. Ve bunlar, bir tarafın çılgınlık düzeyindeki projeleri ile hükümsüz kılınamayacak türden yasalarıdır.

G. Kürdistan'ın Orta Doğu politikaları açısından rolü özeldir ve önemlidir. ABD kadar diğer emperyalist ülkelerin de bölgeye dair politikalarında sıçrama tahtlarından biri olarak görülen bu alanın kendisi gibi, kapsadığı güçler de Orta Doğu senaryoları içerisinde işlevli taşlar olarak yerini almaktadır. KDP ve KYB liderlerinin, Orta Doğu konulu görüşme masalarında, adeta bir "demirbaş" haline gelmelerinin ardından bu gerçeklik yatmaktadır.

Gelişmeler hangi yöne evrilirse evrilsin, Orta Doğu halklarını sarmış olan özgürlük tutkusunu çalmak mümkün olmayacak ve sonuçta tarih sayfalarına haklılığın zaferi kaydedilecektir.

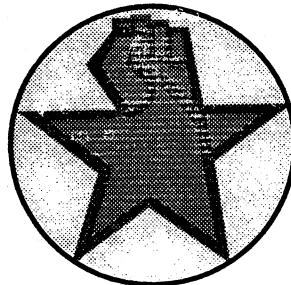
Geçmişle bağını koparan değil, geçmişin olumlu özelliklerini devralarak büyümesini ve gelişmesini sürdüren, çeşitli pratik süreçlerin içerdiği birikimleri içselleştirerek, tekrarı değil, yaratıcılığı yöntemleştiren bir hareket, sınıflar mücadelesinin gerektirdiği kapasite ve zenginliği yakalamış demektir. Böyle bir zenginlik karşısında, emperyalist manevra ve saldırganlık, haksızlığa malül olmanın da etkisi ile, kaybeden taraf olacaktır.

★ HALKLARIN KURTULUŞU İÇİN MÜCADELE EDEN
HİÇ BİR GÜÇ TERÖRİST DEĞİLDİR!

★ EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI ŞİDDET MEŞRUDUR!
★ GERÇEK TERÖRİST ABD VE ONUN UŞAKLARIDIR!

DEVİRİMCİ YOL

Yurtdışı Komitesi



"O büyük gün geldiğinde

Ve milyonlar saran

Ben kimbilir kaç yıldan beri

o tarifsiz sevince

ebedi yatağında, toprağın derinliklerinde

sonsuz bir uykuda uyuyor olacağım.

Takat, alınca ne zamandır beklediğim

haberi

uyanıp, sesimi kimse duymadan

o büyük zafetin tarifsiz coşkusuyla

la hava toprağın altından

bende haykıracağım.

Unutup geçmişte kalan

acı günleri

kimbilir belki bir hoş günü

üzemini yorgun gibi kaplayan

bembeyaz kar'ın soğuşunda,

yada sonbahar mevsiminde

kemiklerime işleyen

yağmurdan duyacağım.



ben de sessizce ortak olacağım. Mevsim ilkbahar,

sıcak bir yaz da olsa,

gece gündüz farkelmez

ben her zaman hazırım.

Adının yazıldığı taş bile yıkılsa da

kalmanmış da olsa şu dünyada

mezarım,

hatırlayıp tek canlı gelmesede

başucuma,

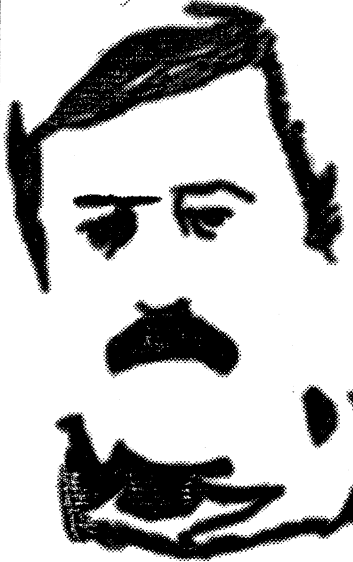
o müjdede ben doğadan alacağım

nasırlı ellerle yaratılan

o görkemli bayrama

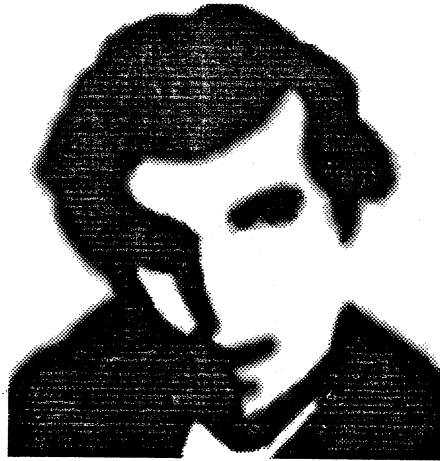
hiç kimse farkelmeden

ben de katılacağım."



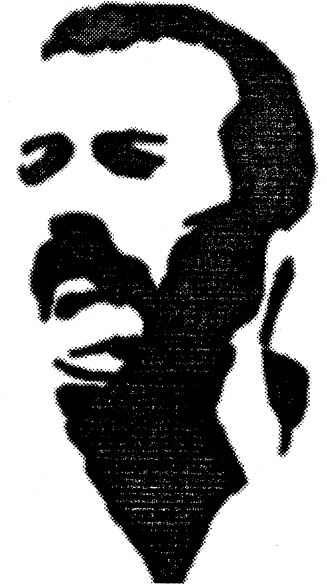
İLYAS HAS

7 Ekim 1984



MUSTAFA ÖZENÇ

20 Temmuz 1981



HİDİR ARSLAN

25 Ekim 1984

*Hıdır, İlyas, Mustafa.... ve daha niceleri; güzel, yiğit, dost insanlar, yoldaşlar.
"Mezar" ne ki, biz sizi kalbimize gömdük, sizleri beynimizde, ruhumuzda yaşatıp,
yaşamda yeniden yaratacağız.*

*Emperyalizme ve faşizme karşı DEVİRİMCİ HAREKET
Almanya ve Hollanda Temsilcilikleri*

Yoldaşlar;

BAHADIR DENİZ

Sınıflar mücadelesinin hareketime yüklediği öncülük görevindeki başarı, örgütsel yapılanmamız içerisindeki koordinasyon ve yönlendiricilikteki başarıyla ilintilidir. Hareketimizin tek tek her birimi ve bireyi aşan yükümlülüklerle karşı karşıya olduğu anlamına da gelen **öncülük işlevi** sahiplenmenin ve yapıcı eğilimleri geliştirmenin önemini artırır.

Farklı alanlardaki mücadeleleri birbiriyle ilişkilendirme, toplamını alabilme ve sonuçların aynı kanala akabilmesi için gerekli uyumu sağlama gibi görevlerle karşı karşıya olması, **öncüyü** farklı yapılardan ayıran önemli bir durumdur. Bu durum, öncüdeki çeşitli kabiliyetleri zorunlu kılar. Taşların çok ve olasılıkların fazla olduğu bir oyundur bu; çok uzun sürece böyle bir oyunda, taşların devamlılığını mümkün kılmak ve her hamlenin nihai amaçla ilintisini gözetilmek bir çeşit sanattır. Böyle bir sanat ancak, kavganın estetize ettiği ve giderek çelikleştirdiği bir iradenin ürünü olabilir. Kavganın içerisinde bulunmak, bir bütün halinde taşların risk alması demek ise de, en az kayıpla en çok iş yapabilmek bir yöneticilik özelliğidir. Ancak, sınıflar mücadelesinde yönetim daha ağır yüklerin ve daha büyük ustalıkların içerildiği bir alandır. Bazen taşları bilerek ve isteyerek harlı bir ateşin içine sürebilmek, ancak bu alana özgü bir durumdur. Ve böyle bir "yük", "ol" deyince olan cinsten bir yöneticilikle göğüslenebilecek gibi değildir.

Bizim gibi ülkelerde örgütün başından beri bir **savaş örgütü** olarak şekillenmek durumunda olması, biçimsel olarak kimi katı görüntüleri beraberinde getirebilir. Ancak, özünde en savaşçı örgütün bile, ilişkilerde sıcaklığı hakim kılması mümkündür. Kavganın ve örgütsel işleyişin gerektirdiği disiplin ve yönlendirmeleri dahi, örgüt içi demokrasiye aykırı bulan **liberal eğilimleri** bir tarafa bırakacak olursak; gerçekte örgütsel bağın her biçimini, bir **sevgi tutkusu** olarak görmek ve kardeşleşmenin en üst biçimine olanak tanıyan böyle bir alanda, mevcut olan güzelliklerin, bir ayrıcalık olduğunun ayırdına varmak bir devrimcilik avantajıdır.

Devrimcileri birbirine yakınlaştıran, onlara yoldaş kimliği kazandıran ve onları bir "arkadaş grubu"ndan ayıran şey, kavganın içerisinde yaratılmış ortaklıkların etrafında buluşmuş olmalarıdır. Ve onların birbirlerinden bekleyecekleri şey, kavganın gereklerini yerine getirmektir. **Yoldaşlıkta sadakat** aranacaksa; ölçü, örgütsel yapıya ve kavganın gereklerine sadakat olacaktır. **Yoldaşlıkta istikrar**, yine aynı ölçülere tabidir. Yaşamın her alanında ve kavganın her kesitinde, değerlerini çiğnetmemek bir onurdur. Bu onur, devrimcileri güzelleştirir ve siyasal olmayan ilişkilerden ayırır. Böyle bir zeminde kurulan her bağın, yüreklere sıcaklık akıtan her fiilin, hakkedilen her sıfatın içi doludur. Zaten, devrimcilerin "boş işlere" ayıracak vakti hiç yoktur. Bu nedenle, hiçbir ölçünün keyfi çizgiler taşımasına izin verilmez.

Amaçlanan örgütsel sağlamlık ve disipline, tüm organlarında yeterince ulaşamamış olan yapılarda; yer yer, keyfi normları hareketin değerlerinin önüne çıkaran ve kişisel zaafalarını harekete fatura eden, öznellikle malül örnekler olacaktır. Kadrolaşmaya aday kişilerin, hangi toplumsal kesimlerden ve hangi biçimlerde kazanıldığı düşünülürse, bu türden örneklerle karşılaşmanın mümkün ve doğal olduğu görülecektir.

Ancak, burada doğal karşılanması gereken şey, bu tür örneklerin gerçekleştirilebilirliğidir. Yoksa, sahip olunan ve uğruna bedel ödenerek korunan değerlerin savunulmasında tavizsiz ve ısrarcı olunmalıdır. **Kısa vadeli hesaplardan ve pragmatizmden uzak durulmalı ve gerekirse -temenni edilmesede- kimileriyle yolların ayrılması göze alınmalıdır.** Bugünden yarına geçişme olasılığı olmayan devrim, bugünden yarına hesaplara kurban edilmemelidir. "Safların boş kalması önemli değil, yol daha çok uzun; ilkelerimizi yükseklerde tutmayı başarabilirsek, onlar birgün gerçek devrimin bayrağı olacaklardır." (Castro)

Bir devrimcinin yaşamıyla devrimin kendisi arasında dolaylı olmayan bir bağ söz konusudur. Bizler, her an'ı devrim olan YOL'dan geçmekteyiz. Bu nedenle, önümüzdeki süreç, **devrimi beklemek değil, devrimi yaşamak** olarak tanımlanmalıdır.

YELKENLERİNE KARANLIĞIN RÜZGARINI DOLDURANLAR GÜN IŞIGINDAN KORKARLAR!

Özgürlük ve demokrasiye düşman olanlar, gerçeklerle barışık olmaz; umut ve ışıktan korkarlar. Ayakta tutmaya çalıştıkları rejim, yalan ve sahtekarlığa dayanmakta; kanla beslenmektedir. Bu nedenle, gerçekliğin aydınlatıcısı **devrimci basın**, faşist rejimin her zaman boğmaya/yok etmeye çalıştığı hedefler arasında olmuştur.

Son dönemde yoğunlaşan saldırıları, bu bilinçle karşılıyor; faşist ablukayı, yüreklerimizin ve bileklerimizimizin ortaklaşan gücüyle dağıtacağımıza inanıyoruz.

UMUDA KALKAN ELLER KIRILIR!...

YAŞASIN DEVRİMCİ DOSTLUK VE DAYANIŞMA!...

26/11/1998 tarihli
Devrimci Hareketin Basın açıklamasıdır.

